www.virtual-project.eu

roman

daniel

LACOSTE

Justiţie fără limite

BEŢIA SÂNGELUI

DANIEL LACOSTE

Colecția
Justiție fără limite

NR.6

BEȚIA SÂNGELUI

În românește de:
MARIA CARP

virtual-project.eu

Editura VIRTUAL
2011

• Prolog •

Borfaș, spărgător de locuințe și escroc, Samuel Branigan are o altercație cu trei pederești în urma căreia amicul său își pierde viața, iar el ajunge la un pas de moarte. Este salvat ca prin minune de niște copii ce alertează autoritățile orașului Philadelphia, după care ajunge să facă parte – fără voia lui – dintr-un program de cercetări medicale finanțat de Central Intelligence Agency. CIA dorea să realizeze o armă infailibilă, și anume spionul superinteligent, care se poate adapta oricăror situații, fiind capabil să învețe până și o limbă străină în numai câteva zile. Dintre cei cincizeci de subiecți cărora li s-a injectat un ser secret numai Branigan a supraviețuit, dar s-a aflat într-o comă profundă, care a durat două decenii. Ceasul său biologic se oprise la vârsta de aproape treizeci de ani.

În primăvara anului 2001, cu câteva luni înaintea atacurilor teroriste asupra Americii, patronate de Osama bin Laden, Samuel Branigan revine din senin la viață. Amintindu-și cu greu propriul trecut, datorită ședințelor repetate de hipnotism la care fusese supus în stare de inconștiență, eroul constată cu stupoare că poate reține tot ceea ce vede, aude ori citește, ba chiar are capacitatea de a „vizualiza” lucruri ce urmează să se întâmple în viitor. De asemenea, se vindecă incomparabil mai repede decât restul semenilor săi și posedă capacități extrasenzoriale ce îl feresc de primejdii.

În vreme ce întreține câteva legături amoroase cu asistentele sanatoriului în care este internat, Branigan primește porecla de Lucky (Norocosul), care-l va însoți toată viața. Întâmplător, descoperă că doctorii instituției spitalicești îi „ajută” pe unii pacienți să intre în moarte clinică, pentru a le preleva anumite organe. Acestea sunt destinate magnaților internaționali și oamenilor de stat, operațiunea părând a fi controlată de CIA. Lucky îi demască pe acești criminali, apoi își ia tălpășița din sanatoriul de la Tonawaba Creek, cu puțin înainte ca probele despre abominabilele fapte ce se petreceau acolo să fie spulberate de o puternică explozie provocată de o mână criminală.

În continuare, fostul borfaș este interceptat de profesorul Caron, cel care intrase în mintea sa – cu intenția de a-l controla în totalitate –, dar reușește, să scape în urma unui grav accident de circulație. Deoarece valorează mai mult decât greutatea sa în diamante, un anumit segment al CIA intenționează să pună mâna pe el pentru noi experimente. Dar Lucky are cu totul alte planuri de viitor. El vrea să își amintească întregul său trecut, să se răzbune pe cei care i-au răpit douăzeci de ani din viață (chiar dacă n-a îmbătrânit deloc în acest timp) și, nu în ultimul rând, să îi ajute pe oamenii aflați în nevoie.

Întors la Philadelphia, orașul în care își petrecuse cea mai mare parte din viață, Lucky reîntâlnește vechi prieteni și își face alții noi. Cu concursul acestora reușește să se răzbune pe cei care încercaseră să-l ucidă, dar este capturat din nou de CIA și forțat să participe în continuare la programul medical finanțat de Agenție. Grație unor împrejurări favorabile, capacităților sale paranormale și sprijinului primit de acolo de unde se aștepta mai puțin fostul borfaș reușește să scape, în timp ce profesorul Caron își pierde viața, de data aceasta definitiv. În schimbul libertății și ca să nu fie întreaga viață un „El fugitivo”, Lucky acceptă să colaboreze cu un anumit segment al CIA – atunci când siguranța națională și viețile americanilor sunt în pericol –, păstrându-și, totuși, o totală independență față de structurile Agenției.

În acel moment în scenă își face apariția Zelda Ibrahimovici, o persoană foarte influentă din cadrul CIA, care se va dovedi că acționează doar în propriul interes și al complicilor săi. Lucky îi dejoacă planurile, reușind să stopeze alte atentate puse la cale de aceasta. Astfel proporțiile tragediei americane din septembrie 2001 ajung să fie mult mai reduse decât le preconizaseră teroriștii. Dar planurile machiavelice ale Zeldei nu se opresc aici.

În ultimul roman apărut la editura noastră (nr. 5), Lucky și amicul său din CIA, Thomas Roe, anihilează o rețea columbiană de producători de droguri, trecând printr-o mulțime de peripeții.

• Capitolul 1 •

Un firicel de sânge i se scurgea din colțul gurii, iar ea – aproape inconștientă – se uita cu groază animalică la bărbatul ce o mutilase și care acum se ducea liniștit să își ia ceva de băut din frigider. Se clătina, dar acest fapt nu era în măsură să-i strice buna dispoziție.

— Vrei o bere, Lucia? o întrebă el, începând să râdă ca de o glumă deosebit de bună.

Victima era plină de sânge și, chiar dacă ar fi vrut să bea ceva, n-ar fi putut, pentru că gura îi era tumefiată după izbiturile ce-i fuseseră administrate fără milă. Iar buzele aproape că nu se mai vedeau din cauza tăieturilor și a loviturilor primite.

— Dacă mai scoți vreun cuvânt, poți să-ți iei adio de la viață! o amenință bărbatul, rânjind mefistofelic. Știi că atunci când mă enervez nu mai sunt un băiat bun, și de asta doar tu ești singura vinovată.

Stuart S. Mahan se așeză pe un fotoliu din piele neagră, puse berea rece pe o măsuță acoperită cu cristal și dădu drumul la televizor. Avea nevoie de relaxare, după eforturile pe care le depusese până atunci. Amețeala ce îl cuprinsese mai devreme începu să se risipească alene.

De trei zile o răpise pe fată și tot de trei zile o bătea aproape continuu. O făcea atunci când avea chef sau când se plictisea. Cel mai adesea, însă, se certa cu personajele imaginare care îi cotropeau mintea bolnavă. Iar când se pierdea cu firea – beția sângelui punând stăpânire pe el –, o bătea pe Lucia ca să se răzbune pentru cine știe ce nereușită sau deziluzie pe care o trăise. O bătea în același timp crunt și metodic, până când se calma, iar amețeala dispărea la fel de repede cum se instalase. De fapt, nu se putea spune cu precizie (și nici el nu-și bătea capul cu asemenea amănunte) când anume punea stăpânire pe el beția sângelui. Atunci când se enerva și devenea însetat de sânge sau când făcea să curgă esența vieții victimelor lui. Și într-un caz și în altul, după asemenea scene de o violență greu de imaginat, de cele mai multe ori o viola cu aceeași bestialitate.

Dacă victima îndrăznea să leșine îi turna o găleată de apă rece în cap, îi injecta energizante și o hrănea, astfel încât să reziste următoarelor reprize. Și, cu cât nefericita rezista mai mult, cu atât era Mahan mai fericit. Îl amuza teribil jocul acela macabru, pe care îl considera un fel de sport numai de el știut. Tânăra era animalul lui de companie, îi aparținea și se putea distra cu ea de fiecare dată când dorea. La fel cum se putea îmbăta după bunul plac la vederea sângelui ce curgea ca dintr-un animal sacrificat.

Pe fata răpită nici măcar nu o chema Lucia, dar asta n-avea nicio importanță pentru el. Criminalul îi dăduse acel nume pentru că îi aducea aminte de o fostă iubită ce îl părăsise și care îi trezea apetitul spre răzbunare. Acum, sărmana o mai încasa și din cauza numelui ce-i fusese atribuit fără voia ei: Lucia.

De fapt, bătaie era puțin spus. În realitate, Mahan o tortura. Și o tortura cu un sadism ieșit din comun. O tortura până când sărmana bucățică de carne sângerândă îl ruga să-i ia viața, dar să n-o mai chinuie. Implora să fie ucisă. Astfel, bărbatul ajunsese să se considere absolut nevinovat de suferințele ei și ale celorlalte victime ce-i căzuseră în mână. Începuse să se creadă un fel de trimis al sorții, ce fusese scos în fața fetei căreia îi sunase ceasul. În ceas însângerat, desigur…

Foarte însângerat.

Pe de altă parte, în nebunia lui, Mahan se considera un artist al groazei. Detesta să folosească aceleași metode pentru a-și chinui și ucide victimele. La început se purtase la fel cu toate. Le tăia, le cresta, ardea pielea victimelor, cărora le punea sare pe răni și alte asemenea grozăvii. Făcea toate acestea tocmai pentru ca sărmanele fete, despre care știa că-l vor implora să le ucidă, să-și dea seama cât de vii sunt…

•

Syonne. Un nume din trecut. Numele unei femei care în mod sigur avea ceva de ascuns din trecutul ei. Una dintre tovarășele cu care Samuel Branigan se împrietenise, pe vremea când era un borfaș notoriu și când se însoțea cu toți nenorociții. Scursura societății fusese lumea lui. Îi știa pe toți nenorociții din orașul Philadelphia. Pe Syonne o cunoscuse într-una din desele lui aventuri galante, pe când tocmai ieșea dintr-un restaurant ieftin, de gât cu o femeie ieftină, de consumație, îmbrăcată țipător. Amândoi erau beți-cui. Se amuzau, adresându-se unul

altuia porcos. Își șopteau vulgarități și râdeau de se prăpădeau, de parcă cine știe cu teorii ar fi scornit.

În acea noapte cu puține stele, dintr-un colț întunecat se auzi un glas în aceeași măsură hârâit și scârbit de viață:

— Un bărbat atât de tânăr n-ar trebui să-și încheie viața în felul ăsta.

— Ce vrei, femeie? o întrebase Samuel Branigan, oprindu-se cu greu din clătinat.

— Dacă îmi dai un dolar, îți salvez viața, tinere, continuă glasul hodorogit.

— Ha, ha, ha! Atât crezi tu că valorează viața mea, femeie nebună? Un singur dolar? Mă faci să râd.

Și Sam – cum îi spuneau prietenii de teapa lui – dădu să se îndepărteze, ciupind-o pe prostituată de fund, ceea ce o amuză teribil pe aceasta. Femeia se lipi de el, îi băgă mâna între picioare dar, când să-l apuce de organ, glasul gâjâit se auzi din nou:

— Pentru mine, da. Un singur dolar nenorocit. Pentru tine, nici măcar atât, din câte văd eu, Samuel, băiete…

Extrem de surprins, deși avea creierul îmbibat de alcool, cel ce avea să devină Lucky peste douăzeci de ani se repezi în colțul de unde se auzeau vorbele și zări o bătrână slinoasă, ce rânjea la el cu o gură din care lipseau prea mulți dinți, dar care contrastau totuși, în albul lor îndoielnic, cu negrul de necontestat al pielii.

Târfa care-l însoțea făcu câțiva pași, apoi se opri ca să-l aștepte, sprijinindu-se de un zid prăfuit de timp și capricii atmosferice.

— Frumosule, dă-mi dolarul ăla nenorocit, ca să mă cinstesc și să te salvez, fiindcă-mi place de tine! Nu te mai zgârci ca prostu’.

— Ia, babo, și lasă-mă, nu mă mai salva! îi zise el negresei. Ce, vezi că sunt în pericol? Da’ de unde știi tu cum mă cheamă? întrebă el, după ce-i dăruise cotoroanței o hârtie de cinci dolari. Scrie cumva pe fruntea mea?

— Frumosule, pentru că mi-ai dat mai mulți bani decât ți-am cerut și fiindcă din ei o să-mi iau ceva bun de băut, te voi ajuta să trăiești. Cască bine urechile: vezi că târfa pe care ți-ai ales-o are SIDA. Dacă i-o tragi, poți să-ți iei adio de la viață. Crede-mă, n-are niciun rost să mori ca prostu’!

— Hai, femeie, dispari cu aburelile tale! reacționă bărbatul, uitându-se la târfa care își aranja nerăbdătoare fusta. Ți-am dat banii, gata, acum lasă vrăjeala! Am alte lucruri mai bune de făcut decât să-ți ascult balivernele.

— Dacă nu mă crezi, uită-te cu atenție la ea! Ai să vezi că sus, pe pulpă, are tatuată o floare. Rănile nu s-au vindecat și nici nu se vor vindeca, din cauza bolii ei. Dacă e așa, să-mi mulțumești! De nu, închipuie-ți că nu m-ai cunoscut vreodată. Hai, du-te, și după aia să te întorci cu o sticlă de tărie, ca să ne cinstim! Merit asta…

Uimit și trezit parcă din beție, Lucky se apropie de „parașută”, o trase undeva mai la lumină și se prefăcu că o sărută, ridicându-i fusta până sus. Chicotind încântată, prostituata nu-l opri și se lipi mai mult de el. Imediat sub chilot bărbatul văzu un tatuaj idiot, cu o floare, ce mustea de sânge și puroi.

— Ce e asta? o întrebă scârbit pe femeia pe care nici măcar nu știa cum o cheamă.

— Lasă, iubitule, nu-i nimic! Abia mi-am făcut tatuajul ăsta și rănile încă nu s-au vindecat. Dar asta nu ne va împiedica să ne-o tragem toată noaptea, nu? Dacă vrei, drept aconto, îți fac o felație chiar aici, sub felinar.

— Dispari, târfă! Ești infectată, așa-i?

Și, fără să mai aștepte vreun răspuns, îi întoarse spatele rapid, intrând în primul magazin non-stop întâlnit în cale. Fiindcă simțea o nevoie imperioasă să bea ceva, pentru a uita că a fost la un pas de moarte, cumpără două sticle de whisky Teachers, din cele mai ieftine. Cu ele într-o pungă de hârtie, peste câteva minute era înapoi, căutând-o pe cotoroanța care-i salvase viața.

— Știam că ai să te întorci, frumosule, îl întâmpină negresa, zâmbindu-i strâmb. Nu știu de ce, însă știam…

— Hai să bem pe chestia asta! Poate uit rahatul în care era să intru ca tâmpitu’.

— Lasă, nu mai face atâta caz! Oi mai fi trecut tu pe lângă moarte de câteva ori, nu cred că acum a fost pentru prima oară, îl consolă negresa, luându-i sticla din mână și făcându-i semn să se așeze lângă ea, pe „canapeaua” de cartoane unde își odihnea oasele bătrâne.

Peste măsură de amărât, viitorul Lucky se trânti lângă babă și trase o dușcă sănătoasă de whisky, mormăind:

— Niciodată nu m-am gândit că aș putea să pățesc una ca asta. Nu mi-aș fi imaginat ca tocmai eu să pățesc una ca asta. M-am și trezit naibii din beție. Dar acuma zi-mi de unde îmi știi numele și cum te cheamă pe tine!

— He, he, he! Nu ești, frumosule, suficient de beat ca să afli povestea mea. Iar dacă ai afla-o, tot nu m-ai crede, de asta sunt sigură. De ce să-mi răcesc gura de pomană, ei?! Dar tot ce pot să-ți spun este că am simțit ceva deosebit la tine, că altfel nu mă băgăm între voi. Am văzut la viața mea mii de oameni care aveau pecetea morții pe frunte, dar nu m-am amestecat în soarta nimănui. Mă rog, cu mici excepții, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ce nu știu eu, încă, este: de ce ești atât de special?

— Eu? Nu sunt special deloc, deși mi-ar plăcea să fiu, trebuie să recunosc. Sunt un om ca aproape toți oamenii, care face umbră pământului mai degeaba. Dacă eram special și aveam și eu un ban, eram milionar, de exemplu. Și cum munca nu-mi place, ha, ha, ha! – râse Lucky cu o jumătate de gură, semn că își revenise pe deplin din șocul pe care îl trăise – prefer să stau degeaba, decât să muncesc degeaba. Dar nu mi-ai spus cum te cheamă.

Negresa îl scrută o vreme, mijind ochii, apoi îi satisfăcu bărbatului curiozitatea:

— Numele meu este Syonne, Samuel. Hai să bem și să ne-mprietenim! Dă-mi să-ți văd palma, nu te teme!

— Syonne! se miră tânărul. Ce-o mai însemna și asta? Și de ce vrei acum să bați palma cu mine?

— Vorbești prea mult, Samuel, mult prea mult… Ăsta e cusurul tău. Și așa ai fost dintotdeauna: din cale-afară de vorbăreț. Asta ți-a adus multe necazuri în viață și o să-ți mai aducă, ascultă la mine! Dă palma aia odată și taci! Hai, că de când vorbesc mi s-a făcut sete, adăugă bătrâna negresă, după care mai trase o dușcă din sticlă și se șterse la gură cu mâneca, pe deplin satisfăcută.

— Ia, poftim!…, încuviință Branigan. Aaaaa, vrei să-mi ghicești în palmă… Da’ să știi că nu-ți mai dau nimic. Niciun ban, auzi! Nu încerca să mă mai prostești, că-mi ajunge pe ziua de azi, ai auzit?

— Hm, dacă voiam să-ți iau banii, o făceam mult mai simplu, căposule, se supără bătrâna, arătându-se ofensată.

Apoi tăcu brusc, la vederea palmei acestuia, pe care o înclină în direcția din care venea fasciculul luminos al unui stâlp de iluminat. Ceva mai târziu, după ce țâțâi de câteva ori și dădu semnificativ din cap, catadicsi să vorbească.

— Aoleo, Syonne, e de rău de ai tăcut așa? se îngrijoră Samuel, care de fel era cam superstițios.

— Frumosule… aaa!… Neam de neamul meu n-a văzut așa ceva…

— … Hai, nu mă mai fierbe și zi-mi ce vezi, până nu-mi sare țandăra!

— Și dacă-ți sare, ce? Îmi iei sticla de băutură sau mă lași singură în noapte? Nu încerca să mă impresionezi, că am trăit prea multe la viața mea ca să mă mai mire ceva.

Stingherit, Samuel Branigan tăcu câteva clipe, realizând că avusese o reacție condamnabilă. Era clar că negresa nu-i voia nici răul, nici să-l mai păcălească cu ceva. Primise sticla de băutură la care visase și îi era de ajuns. Pentru moment.

Noroc că baba nu puse ieșirea bărbatului la inimă și, în cele din urmă, continuă:

— Frumosule, nici nu știu cu ce vrei să încep. Cu alea bune sau cu alea rele?

— Hai mai bine cu alea bune, ca să îmi mai treacă supărarea, îi ceru el.

— Măi, omule, o să ai la bani la viața ta… mai mulți decât-or să-ți trebuiască. Exact așa… Va depinde de tine și numai de tine câți o să vrei să ai. Mulți, oricum… Ai să faci rost de ei așa, ca și cum ai bate din palme, aproape fără niciun efort. Și de femei o să ai parte, nu-i vorbă. Tot felul de femei.

— Eee, așa da! Deși mă îndoiesc profund de ceea ce-mi prezici – ha, ha, ha! –, nu pot nega că mă bucur de ceea ce-mi spui. Din păcate, sunt ca vai de capul meu și nu prea văd cum o să mă îmbogățesc. Da’ măcar o să se întâmple curând treaba asta, sau la optzeci de ani?

— Repede-nerepede, n-am de unde să știu. Cert e că banii ăștia o să îi ai după o perioadă neagră din viața ta. Chiar al dracului de întunecată.

— Neagră? se înciudă Branigan. Asta înseamnă pușcărie, mai mult ca sigur. Da, da, e vorba despre pușcărie.

— Nuuuu, e altceva, foarte ciudat. O să ai banii ăștia după o perioadă care mi se arată aici de parcă ai fi murit, cu toate că vei fi în viață.

— Mor de-adevăratelea ori nu, că eu nu mai înțeleg nimic?

— Nu, nu cred că mori în adevăratul înțeles al cuvântului. O să fie doar o perioadă goală în viața ta – n-am mai văzut așa ceva vreodată, ți-am mai spus, așa că n-am cu ce să o compar.

— Nu m-ai lămurit deloc, Syonne. Tot în ceață mă aflu.

— Va fi un timp în care pentru tine nu se va întâmpla nimic. Nici măcar nu vei merge, nu te vei întâlni cu nimeni… nu știu cum să-ți explic. Ca și cum ai fi în comă. Dar e sigur că după această perioadă o să fii cu totul altfel. O să devii cu adevărat special, deosebit de toți oamenii. Sau aproape de toți. Vei face parte dintre inițiați.

— Ce naiba înțelegi tu prin „special” și „inițiați”?

— O să fii asemănător cu mine, dar și diferit în același timp. Vei avea niște puteri pe care oamenii obișnuiți nu le posedă.

— Ha, ha, ha! se amuză Samuel, destul de amar, ce-i drept. Iar mă bagi în ceață. Vrei să spui că o să ajung vreun paranormal, ca ăia din filme? Crezi că o să mă transform într-un vrăjitor sau ce?

— Nu mai râde, că râzi degeaba, prostule! se burzului negresa la el. Cândva o să mă cauți și o să-mi spui că am avut dreptate. Uite, acum o să-ți povestesc cine sunt eu, deși nu știu de ce o fac. De fapt, știu: pentru că peste un timp vei fi și tu un inițiat.

Cei doi tăcură o vreme, timp în care el își aprinse o țigară Winston, iar ea mai trase o gură zdravănă de whisky. Sticla era aproape goală, dar asta nu părea să o îngrijoreze pe bătrână, care nu părea beată deloc.

— Sunt din Africa, iar rudele mele provin dintr-o renumită și străveche familie de șamani. Știam să vindec și să fac vrăji Voodoo de când aveam doar patru ani. Nimic nu părea imposibil pentru mine pe vremea aceea și nici în anii care au urmat. Eu am fost cea aleasă ca să am darul șamanilor – singura moștenitoare adevărată a acestei nefericite populații. Locuiam în Africa și totul era perfect. N-aveam de ce mă plânge. De mică am fost inițiată în practici și vrăji pe care nu ai vrea să le cunoști vreodată, însă pe lângă asta vindecam oameni, animale și uneori chiar plante ori arbori. Îi puteam feri de tot felul de rele, iar dacă îmi cream starea sufletească necesară, puteam să văd

viitorul. Nu eu alegeam ce să văd în viitor, ci spiritele o făceau pentru mine, asta e sigur. Am plecat de pe continentul negru pe când aveam aproape treizeci de ani, din cauza unei tragedii pe care nu e nevoie să o știi tu. O dramă care mi-a lăsat urme atât în suflet, cât și pe trup. De atunci hoinăresc prin State, pe unde am chef, și beau până nu mai pot. Asta e rațiunea existenței mele. Să beau ca să uit. Numai că mă îmbăt foarte rar, iar asta mi se întâmplă doar atunci când spiritele vor să-mi comunice câte ceva. Ori atunci când se înduplecă, la insistențele mele repetate, să ia legătura cu mine.

Fascinat de scurta poveste a lui Syonne, care părea ruptă de realitate, Branigan stătu puțin pe gânduri, după care o întrebă:

— Păi, și acum unde locuiești, femeie?

— De cele mai multe ori sub cerul liber, pentru că numai așa spiritele mă vizitează mai des, iar eu mă simt purificată. Am casă, dar nu mă duc pe-acolo aproape niciodată. N-o fac decât atunci când trebuie să îndeplinesc anumite ritualuri și să-mi achit facturile, știi tu…

— Știu pe dracu’. Nici măcar n-am idee dacă să te cred sau nu, dar bănuiesc că prea nebună nu ești, după modul în care-mi vorbești. Bine, dacă zici tu că ești normală, uite, io te cred!

— Frumosule, nu mă interesează dacă mă crezi sau nu. Nici măcar nu îmi bat capul cu asta. Tot ceea ce trebuie să știi este că o să mă mai cauți și o să mă găsești, indiferent unde ne-om afla. Dar nu acum, ci după perioada aia ciudată prin care o să treci. Și atunci o să te ajut, pentru că îmi ești simpatic, ți-am spus. Ai un viitor… un viitor foarte interesant, mai mormăi negresa.

— Mă uimești, babo!

— În numele prieteniei noastre, uite, dă-mi ceva de scris! Voi scrie pe punga asta de hârtie numărul meu de telefon. Îmi dai odată un pix? Dacă nu mă găsești acasă, să știi că sunt pe străzi, printre cartoane și nefericiți. Asta depinde de spirite, nu de voia mea, ți-am spus. Hai, ajută-mă să mă ridic, că am o treabă! Nu mai stau la taclale cu tine, că și așa e prea mult pentru o singură zi. Totuși, atunci când îți va fi greu, consideră-mă aliatul tău. Poate singurul tău prieten. Ne mai vedem noi peste câțiva ani, ține minte!

— Atât de mult?

— Taci și ascultă! Amintește-ți doar că eu îți pot explica ceea ce spiritele îți comunică ție, fiindcă tu nu ai învățat să le înțelegi mesajele. Vei fi inițiat brusc, nu știu cum, și de aceea îți va fi foarte greu la început să pricepi ce ți se întâmplă. Hai, nu te mai uita așa de tâmp la mine și ajută-mă să mă ridic! Dacă ai fi fost inițiat de mic, așa, ca mine...

• Capitolul 2 •

Cu Lucia cea brunetă, Mahan a avut mult de furcă și asta i-a plăcut la nebunie. Pur și simplu o îndrăgise în timp record. Era foarte ascultătoare, dar totodată și rezistentă la efort. Riposta la fiecare serie de lovituri. Nu stătea ca o momâie, ca fufele dinaintea ei. Din acest motiv, bărbatul s-a simțit dator să-i ofere ceva special. O săptămână încheiată s-a tot gândit ce cadou de adio să-i facă. Asta ca să vadă și ea cât de sincer o iubește.

Era preocupat atât de mult de acest subiect, încât în ultimele două zile nici n-a vrut s-o vadă pe sărmana aflată la un pas de agonie. Simțea că, dacă o bate fără să-i spună cum o va omorî, era ca și când ar fi trădat-o. Iar el nu dorea în ruptul capului așa ceva.

Ideea salvatoare i-a venit într-o seară, cu vreo trei ore înainte de miezul nopții. S-a gândit cum ar fi ca Lucia cea brunetă să trăiască de-acum înainte și să moară fără stomac și intestine. Partea aceea murdară și urât mirositoare a ei. Mahan a ținut chiar să studieze puțină chirurgie de pe o casetă din colecția *Do it yourself*.

Ce-i drept, este un curs de chirurgie veterinară, dar nu-i și omul la fel ca animalul? gândise el atunci, mândru de sine ca nimeni altul.

A doua zi de dimineață se puse pe treabă. O trezi pe Lucia cu o pereche de pumni în maxilare, ca să vadă și ea că n-a uitat-o în cele două zile în care a neglijat-o în mod motivat. Apoi îi spuse degajat:

— Lucia, draga mea, deși tu m-ai trădat, eu te iubesc cu sinceritate și voi face pentru tine un lucru minunat, ai să vezi!

Nefericita, speriată, privea cu ochii injectați și ieșiți din orbite spre Mahan, care se echipa pentru disecție.

— Astăzi vei asista la o operație unică în lume. Vei vedea și vei simți în același timp cum îți voi smulge intestinele. Îmi vei mulțumi – sunt sigur – după ce vei scăpa de stomacul ăla scârbos, pe care știu că-l urăști și tu, își încheie Mahan discursul, adăugând: cred că ești de acord cu mine, nu-i așa? Dar, înainte

de toate, am să ți-o mai trag o dată, că apoi va urma o perioadă de convalescență și n-o să te mai pot regula.

Lucia cea brunetă nu prea mai avea ce spune… Și, chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi fost zadarnic. Mahan îi smulsese limba chiar în a doua zi de captivitate. Țipa, zbiera și-i tot zicea, că nu o cheamă Lucia, încercând să-l convingă că la mijloc era vorba despre o confuzie. Pentru el fusese doar vina Luciei fiindcă-și pierduse graiul. Se dovedise prea pisăloagă cu insistențele ei.

Psihopatul o luă în brațe și o depuse pe marmura rece a unei mese de morgă. Îi smulse hainele de pe ea, lăsând-o goală-pușcă, apoi o întoarse pe burtă.

— Am să ți-o trag în fund de data asta, o anunță bărbatul, administrându-i încă doi pumni în ceafă, așa, ca să stea liniștită. Apoi își scoase organul la vedere, mulțumindu-se doar să-și ridice șorțul de măcelar și să se deschidă la prohab. Cu o mână începu să se masturbeze, iar cu cealaltă mângâia spatele victimei, pentru a se excita. Nu trecu mult și Stuart S. Mahan se năpusti asupra Luciei lui. Îi îndepărtă cât putu fesele una de cealaltă și se avântă în anusul nefericitei. La început nu reuși să o pătrundă așa cum și-ar fi dorit, și aproape că se enervă, simțind că ea opune o oarecare rezistență.

— Dacă faci pe nebuna și nu mă lași să intru în tine, aduc un cuțit ca să-mi fac loc. Vederea sângelui mă va excita și mai tare.

Fata se resemnă auzind o asemenea amenințare atroce, destinzându-se și lăsându-se penetrată, cu un suspin care numai plăcere nu exprima.

Cu o scurtă pârâitură, Mahan reuși să intre complet în locul acela strâmt, în vreme ce chipul i se lumină de satisfacție.

— Așa, târfa mea mică! Ia-o toată, știu cât de mult îți place!

Vorbele pe care le rostea îl incitau, determinându-l să izbească din ce în ce mai puternic în spatele fetei. Dar parcă dorea mai mult. Își înfipse din nou unghiile în fesele ei și le depărtă cu o forță animalică, astfel încât să mai poată avansa vreo doi centimetri. La vederea sângelui care țâșni din inelul roz al anusului, bărbatul reacționă satisfăcut:

— Vezi că și ție îți place! mârâi el, simțind cum îl cuprinde o plăcută amețeală. Nu ți-am zis eu că o să fie minunat? Hai, împinge și tu înapoi, că mi se apropie!

Și, într-adevăr, psihopatul dădu semne că era pe cale să ejaculeze. Înteți ritmul penetrărilor, după care începu să geamă

cu un glas neomenesc, sfârșind grohăitul doar după ce gustă întregul orgasm de care avusese parte.

•

Mahan o răpise pe următoarea adolescentă din curtea unui colegiu. Ieșise singură, având o carte în mână. El, bine îmbrăcat, o abordase, mimând un aer foarte încurcat:

— Domnișoară, știți cumva de unde pot lua puțină apă, pentru că am foarte multe flori în mașină și mi-e teamă că vor muri, se bâlbâise el, teatral și totodată timid.

Știuse de când o văzuse că e înnebunită după flori, și se gândise că „dă bine” dacă ar avea și el asemenea preocupări.

Emoționată de sensibilitatea unui bărbat care părea atât de viril, fata îl duse pe Mahan la o țâșnitoare din curtea colegiului. Chiar îl ajută să ude superbele flori pe care el le pusese într-o camionetă Toyota ultimul răcnet. Bărbatul luase florile de la un fermier de pe drum și le ținuse intenționat în soare, ca să pălească. Intenționase să o „agațe” pe viitoarea Lucia într-un mod mai original, nu ca „puștanii ăștia fraieri”, care habar n-aveau cum se învârt femeile pe degete.

În general, Mahan depunea eforturi să facă totul ca la carte. Nu lăsa niciun detaliu la voia întâmplării. De aceea, se străduise să realizeze un scenariu cât mai interesant posibil al răpirii. Avea nevoie de încă o Lucia, pentru că fata dinainte murise ca proasta, mult prea repede.

În realitate, el fusese cel care se enervase prea tare și o pocnise în cap cu un scaun, pentru că avusese tupeul să geamă ca vita când el se uita la meci. Așa că a bușit-o. Nu fusese vina lui că jocul cu moartea se sfârșise atât de repede. El o prevenise, cerându-i să tacă. Nu l-a ascultat, așa că a încasat-o. Oricum, beția sângelui care a pus stăpânire după aceea pe el a meritat efortul.

Păcat că a umplut covorul cu sângele ei murdar, proasta naibii, își aminti bărbatul cu năduf.

— De unde ați luat florile astea atât de frumoase, domnule? întrebă fata, admirând ghiveciul din mâna lui.

— Mi-au fost aduse tocmai din Olanda, domnișoară, iar dacă mă ajutați să le descarc la mine în curte, vă promit că vă dăruiesc orice ghiveci doriți. Văd că sunteți îndrăgostită de flori, la fel ca și mine.

Fâstâcită, dar și încântată de propunere, fata dădu din cap, acceptând oferta fără nicio ezitare. Cei doi se urcară în mașină, iar într-o jumătate de oră ajunseră în fața locuinței lui Mahan din Newport. O vilă superbă, impunătoare și care „țipa” despre luxul pe care și-l permitea proprietarul.

Cei doi, cu brațele pline de ghivece, intrară în curte, lăsându-le lângă alee, iar Mahan o invită pe fată în bucătărie, ca să se spele pe mâini. În momentul în care ea trecu pragul casei, bărbatul o luă de păr, închise rapid ușa și o izbi peste față, trântind-o cu capul de marmura neagră din hol.

— Târfă, nu ți-a zis maică-ta să nu vorbești cu străinii? o apostrofă el. Aaa??? Răspunde-mi, că te bat până îți sar ochii din cap! Așa sunteți toate. Pentru o bomboană și un suc vă duceți cu primul venit. De ce, Lucia, de ce ești și tu la fel ca toate celelalte? țipa el, de parcă se afla în transă, dându-i fetei din când în când câte un picior în burtă. De ce? De ce te-ai dus cu străinii? Știm cu toții de ce. Pentru că ești o târfăăă, asta ești!

Apoi, dintr-o dată, cu un calm de om nebun, Mahan o luă pe noua Lucia în brațe, aproape cu gingășie, și o așeză pe cel mai apropiat scaun.

— Dar luați un loc, domnișoară! Se poate… izbucni el în râs, legându-i mâinile și picioarele, așa cum procedase cu celelalte victime dinaintea ei.

De când intrase în casă, fata nu mai scosese niciun cuvânt. Era șocată. Efectiv șocată. Încasase palmele și picioarele fără vreun cuvânt, doar lacrimile îi șiroiau în liniște pe obraz. Simțea o durere care o măcina, însă groaza era mult mai mare. Avea impresia că, dacă deschide gura, bestia o va omorî. Așa că avea să tacă, orice urma să se întâmple. Era hotărâtă. Va tăcea până când va muri, orice avea să se petreacă cu ea.

— Vrei apă? o întrebă psihopatul. Vezi că ai dreptul la un singur pahar de apă pe zi… sau, bine, hai, două. Mă cheamă Mahan sau M.S. pentru prietenii pe care nu-i prea am. Trebuie să-ți spun încă din start că, începând de astăzi, tu ești sclava mea, iar eu sunt stăpânul tău. Vei face tot ce vreau, dar important este să rămâi în viață cât mai mult timp. Altfel mă supăr. Dacă te întreb ceva și tu nu-mi răspunzi, mănânci bătaie. Dacă ești obraznică, iar mănânci bătaie. Așa că fii foarte atentă! Am anumite tabieturi pe care, dacă mi le strici, va fi foarte rău pentru amândoi, în special pentru tine. Unul dintre hobby-urile

mele este televizorul. Dacă scoți vreun cuvânt sau gemi când mă uit eu la meci, te omor. Dacă pierde echipa mea favorită, te tai. Io sunt cinstit și te previn, trebuie să apreciezi asta. Vei fi și tu atentă la meci, ba chiar absorbită de el, ca să trăiești momentul. De asemenea, vei mânca, vei dormi și vei vorbi cât mai puțin, adică numai atunci când ești întrebată. Deocamdată, atât. Ai înțeles care sunt regulile?

Pentru a-și întări ultimele dispoziții formulate, Mahan îi cârpi victimei o palmă peste ochi.

— Ți-am aplicat corecția asta ca să-ți intre bine în cap vorbele mele, sac de box ce ești!

De atunci trecuseră trei zile. Ultimele trei din viață, căci Lucia simțea că nu mai poate face față acelei terori inimaginabile. Nici în cele mai negre coșmaruri ale ei nu-și imaginase că poate exista așa ceva. Mânca bătaie de dimineața până seara, era arsă cu țigara pe tot corpul și crestată artistic cu cuțitul, în așa fel încât să nu facă vreo hemoragie ori vreo infecție. Apoi era violată cu sălbăticie, dar dintre toate, bătaia era cel mai greu de suportat. O încasase cu cureaua, cu biciul și chiar cu o scrumieră, fiindcă Mahan se enervase deoarece aceasta era ciobită. Mai luase bătaie cu bâta de baseball, cu picioarele și cu pumnii. Apoi, în fiecare seară, bestia o ducea pe brațe până la duș, punea jetul cu apă rece pe ea, iar când nu mai avea sânge pe răni o scotea și o lega la loc de scaunul din living room. Abia atunci ochii bărbatului se limpezeau, de parcă acesta s-ar fi trezit brusc din beție. Noaptea, victima nu avea voie să rămână în sufragerie. Răpitorul o cobora, legată de mâini și de picioare, în pivniță, unde o încuia în beznă.

•

Mahan avea în jur de cincizeci de ani, însă arăta de treizeci. De ce? Nu știa asta, dar nici nu-i păsa.

Tot ce-l interesa era sângele. Cât mai mult sânge. Beția sângelui. Nu putea fi fericit dacă nu-l vedea, presărat cu lacrimi și durere, așa cum nu pot fi fericiți drogații decât în compania drogurilor lor.

Bani avea o grămadă, pentru că juca la cazinou. Era unul dintre norocoșii inexplicabili. Miza și câștiga de fiecare dată. Nici el nu știa cum, și nici nu-l interesa. Ideea era că întotdeauna ghicea numerele norocoase. Parcă le vedea cu ochii minții înainte, și asta îi provoca râsul. Din banii câștigați în acest fel și

din alte combinații trăia bine-mersi, concentrându-se numai asupra crimelor sale artistice. Care erau o grămadă, și nu din vina lui, bineînțeles. Așa îi plăcea lui Mahan să creadă.

De fapt, psihopatul nu era altceva decât un monstru cu față umană, la propriu vorbind. Un exemplar nereușit al profesorului Caron, cel care îl crease și pe Samuel Branigan, zis Lucky (Norocosul). Nimeni nu știa de existența lui Mahan, pentru că cercetătorul făcuse tot posibilul să nu i se afle eșecul. Căci asta era mutantul – un eșec total. Mai mult decât atât, deși se știa că existaseră mai multe exemplare de genul lui Lucky, toată lumea, inclusiv boșii din CIA, erau convinși că acestea muriseră cu toatele.

Mahan fusese primul om căruia Caron îi injectase tot felul de seruri și substanțe experimentale. Fusese primul lui cobai uman. Găsit în gunoaie, leșinat, bine bătut și categoric pe moarte, Mahan încăpuse pe mâinile profesorului Caron, care-l readusese la viață. De fapt, tot profesorul îi atribuise numele pe care îl purta acum.

Din fericire sau din nefericire pentru el, cioclii laboratoarelor CIA, care recrutau carne de tun pentru profesorul nebun, îl descoperiseră plin de sânge și cu capul spart. Mahan nu își mai aducea aminte aproape nimic din acea perioadă, pentru că era drogat încontinuu – sedat, adormit, anesteziat. Tot acel trecut îi era foarte confuz, și de aceea prefera să nu își bată capul cu el.

Bucuros de marfă – pentru că Mahan era vânjos și părea destul de sănătos în condiții normale –, Caron a experimentat pe el tot ceea ce i-a trecut prin minte.

— Astăzi îi vom face lui Unu (acesta era numele lui de cod) o mică lobotomie. Aș vrea să văd cum se comportă fără anumiți centri nervoși, declarase profesorul într-o dimineață oarecare.

Foarte bine dispus, „savantul” îl operase pe Mahan pe creier, operație în urma căreia acesta nu și-a mai revenit niciodată complet, deși supraviețuise perioadei de convalescență.

Și acum, deși trecuse destulă vreme, fostul pacient avea dese accese, de furie și vedea negru în fața ochilor în anumite momente. Adesea își pierdea cunoștința, iar când își revenea, era însetat de sânge. Beția sângelui îl poseda, fascinându-l. Dar cel mai mult îi plăcea atunci când avea viziuni.

Viziuni ce îi dezvăluiau nenorocirile pe care urma să le comită, înainte ca măcar să-i treacă prin cap așa ceva.

•

Deși trecuse ceva vreme de când nu-l mai văzuse pe Lucky și nici nu mai vorbise cu el la telefon, agentul special CIA Thomas Roe își aduse brusc aminte de prietenul său, pe când încerca să își omoare urâtul, trecând în revistă numerele de telefon din agenda celularului propriu. Când ajunse la o târfă cubaneză își reaminti că, într-o zi, fusese cât pe ce s-o angajeze amândoi pentru o noapte de amor „à trois”. Fusese propunerea lui, pentru a se eschiva de la o călătorie la Havana cu care Lucky încerca să-l ademenească. Nu că nu i-ar fi plăcut o atare escapadă, însă știa de la început că șefii lui nu i-ar fi aprobat o asemenea excursie în veci.

— Ce păcat că am ratat acea ocazie, zise el cu glas tare, fără teama de a fi auzit, deoarece barul irlandezului Fitzpatrick, în care se afla, era aproape gol la ora aceea.

Masivul agent, devenit dintr-o dată visător, îi strigă proprietarului speluncii, care era și barman în același timp:

— Bă, jigodie, ia mai adu-mi un pahar din whisky-ul tău puturos, că mi s-a uscat gâtlejul! Da’ repede, până nu mă ridic la tine și îți croiesc vreo două peste scăfârlia aia pleșuvă.

Mormăind în loc să dea replica cuvenită, mai mult din lene decât din bună creștere, bătrânul își servi clientul în sictir.

— Și ia zi, mă, englez nenorocit – continuă Roe, pus pe harță –, cum îți mai merg afacerile?

— La fel cum îi merge și mă-tii, care face trotuarul în fața localului meu, răspunse barmanul, nemaiputându-se abține. Și bagă de seamă că nu stai de vorbă cu un împuțit de englez, ci cu un irlandez get-beget!

— Ha, ha, ha! făcu agentul, vizibil amuzat. Este că te-am adus pe linia de plutire? Prea erai morocănos și nu înjurai pe nimeni, cum îți este obiceiul. Amice, ți-o spun eu: nu te mai gândi la ziua de ieri, că o uiți și pe aia de azi. Lasă-le dracului de nostalgii! Cine trăiește din amintiri moare puțin în fiecare zi, ascultă-mă pe mine!

— Bă, nenorocitule, viața asta e un rahat mare de tot, ăsta-i adevărul, dacă vrei să-l auzi. Și îți spune asta un irlandez care a luptat pentru țara lui, dar degeaba…

— Vezi, aici concepțiile noastre diferă ca de la cer la pământ. Eu, spre exemplu, decât să muncesc degeaba, mai bine stau degeaba. Așa e și cu lupta aia a ta despre care îmi tot vorbești.

De ce dracu’ te-ai mai apucat de război, dacă știai că respectiva cauză era pierdută din start?

— Pentru că mă-ta, în loc să mă lămurească cum stau lucrurile, prefera să mi-o sugă cât era ziua de lungă. Și, cum e o femeie civilizată, n-a vrut să vorbească cu gura plină.

În acel moment, în local își făcură apariția doi polițiști de stradă, fercheși și puși la patru ace. Se instalară pe scaunele înalte de la bar și priviră nerăbdători spre patronul Fitzpatrick.

— Iar au venit filfizonii ăștia, șopti irlandezul, nemulțumit. E a treia oară în ultima săptămână. Sunt noi prin zonă și încearcă să se impună, consumând pe gratis de la mine. Ce doresc domnii? continuă barmanul, îndreptându-se spre cei doi.

— Ca de obicei, răspunse unul dintre ei. Câte o cafea mare și un whisky.

În timp ce prepara băuturile, având aerul unuia care se desparte de propriul sânge pentru a-și servi clienții vampiri, Fitzpatrick le spuse, privind printre ei:

— Consumația vă costă. Douăzeci și doi de dolari, domnilor.

Cei doi se uitară tâmp unul la celălalt, în cele din urmă izbucnind într-un râs chinuit.

— Patroane, ți s-a urât cu binele, ori o cauți cu lumânarea? Cred că nu vrei să îți închidem spelunca și să te lăsăm pe drumuri acum, la bătrânețe…

Bătrână e mă-ta, și nu mai are nici dinți în gură de câte a supt la viața ei! ar fi vrut irlandezul să-i răspundă celui care vorbise, însă se abținu în ultima clipă.

— Domnilor, îmi pare rău, dar nu mai pot să vă dau pe gratis. Doar vedeți și dumneavoastră că în barul meu nu prea se înghesuie clientela. Încercați în altă parte!

În clipa în care polițiștii începură să râdă cu gura până la urechi, Tom Roe se ridică de la locul său, mimând că este beat criță. Se apropie gârbovit și în pași de vals de bar, răstindu-se la Fitzpatrick și bâlbâindu-se îngrozitor:

— De ce nu-nu le da-dai bă, pă-pă gratis? Nu ei-ei nu te pă-păzește, ir-ir-irlande-dez nenorocit? În lo-locu’ lor, io-io te-te luam la bă-bă-bătaie până acum. Și ma-mai te și-și aresta-tam, hâc!

Toți interlocutorii îl priviră surprinși pe masivul turmentat, mai puțin vreo câțiva clienți de la mesele mai îndepărtate, care erau

deja bine „făcuți” și nu le mai păsa de ceea ce se petrecea în imediata lor apropiere.

— Auzi-zi ce-ți spun eu, bă? Bă-bă, auzi-zi sau nu? Le da-dai la domnii dă bă-băut ce vrea ei-ei și pă ur-urmă îmi da-dai și mie, hâc, tot așa, că și io-io sunt om, n-nu?! Da-dacă vrei, te-te pot și păzi, hâc, la o adi-adi-adică…

De data asta, polițiștii se ofuscară la cuvintele chefliului și se simțiră datori să intervină:

— Cetățene, dacă nu îți vezi degrabă de treburi, o să ai necazuri.

— Poți ajunge chiar la secție, sub acuzația de tulburare a liniștii publice și a proprietății private, interveni și celălalt, pentru a întări amenințarea colegului său. Cum poți pretinde băutură pe gratis, mai ales în halul de ebrietate în care te afli?

— Da-da’ voi cum pu-puteți? făcu agentul CIA pe miratul. Bă-bă irlan-de-dezule, dă-dă de băut la toa… toa… tă lumea, da-dacă vrei să nu-nu-ți crăp ca-capul! Da-dacă nu-nu vrei scan… dal.

— Vezi, patroane, de ce ai nevoie de noi? reacționă unul dintre oamenii legii, ridicându-se hotărât de pe scaun și scoțându-și cătușele la iveală. Acum pricepi că fără noi nu se poate?

Între timp, Fitzpatrick înțelesese intențiile amicului său și începu să-i facă acestuia jocul.

— Lasă, Thomas, că îți dau de băut, numai renunță la scandal! se milogi barmanul, întorcându-se apoi spre cei doi polițiști: nici nu știți ce urât face la beție.

Oamenii legii își râseră în barbă. Între timp se ridică și cel de-al doilea, în scopul de a se impune prin statura lor impresionantă, de peste un metru și optzeci de centimetri înălțime. De fapt, amândoi erau niște huidume.

— Ai să dormi la noi în noaptea asta, cetățene, mai apucă unul să rostească, înainte ca agentul Roe să se îndrepte și el de șale.

Devenise cu aproximativ un cap mai înalt decât cel mai arătos dintre polițiști și, ca prin minune, cetățeanul turmentat nu se mai clătina. Ba chiar și de bâlbâială scăpase, tot ca prin minune.

— Și ziceți că mă duceți la secție, copoilor? Da’, ce, credeți că eu n-am unde dormi? Până una-alta, aflați că aveți de-a face cu un agent CIA. Asta ca să nu ziceți că nu v-am prevenit din timp.

Și-acum pune, bă, sfrijitule, o cătușă la mâna ta, iar pe cealaltă la mână camaradului tău, dacă nu vreți să dați de belea.

Cu toată surpriza care pusese anterior stăpânire pe ei, polițiștii nu se putură abține să nu izbucnească în hohote de râs. Prevăzători totuși, făcură câte un pas înapoi și îl somară pe Roe, ducând mâna la pistoale:

— Tot ce vei spune va putea fi folosit împotriva ta…

— … Ai dreptul la un avocat, iar dacă nu-ți permiți unul…

Dar ultimul vorbitor nu mai apucă să-și ducă până la capăt fraza învățată la academie, că o lovitură fulgerătoare în frunte îl făcu să se prăbușească pe spate, cu picioarele adunate sub el.

Mut de surpriză pentru câteva clipe, camaradul său scoase pistolul și îl îndreptă spre agresor. Din grabă, însă, nu apucă să-l mai armeze și să-i tragă piedica.

Realizând gafa comisă de proaspătul copoi, Tom Roe apucă arma de țeavă și o răsuci, prinzând totodată degetul tânărului pe trăgaci și chiar întreaga încheietură.

— Acum ai două șanse, amândouă fiind la fel de îngrijorătoare pentru tine. Unu, îți rup falanga, sau poate că întreaga încheietură, și te scot din circuit pentru minimum o lună de zile, și doi, îți proiectez o directă de stânga în plină figură, de nu te mai scoală ăia de la ambulanță nici după două ore. Ca să nu mai vorbim despre cum o să arăți după aia… Ce preferi?

Văzând că gluma se îngroașă, omul legii încercă s-o lase mai moale, îngrijorat și de faptul că tovarășul său nu dădea semne că ar reveni la viață.

— Suntem polițiști, cetățene, și nu vei scăpa prea ușor pentru că ne-ai atacat.

— Iar eu sunt agent CIA, așa cum v-am precizat la început, cu numeroși martori, și era de datoria mea să iau atitudine în fața abuzurilor oamenilor legii. Ce părere ai, crezi că șefii voștri se vor mulțumi doar să vă dea afară din Poliție, ori vă vor întocmi și câte un dosar de trimitere în judecată pentru fapta comisă? Fitzpatrick, toarnă frapiera cu gheață în capul nenorocitului ăluia leșinat, ca să-i cerem și lui părerea. Așa e cinstit, după părerea mea.

— Cu plăcere, pal, încuviință irlandezul, executând încântat dispoziția amicului său.

Cinci minute mai târziu, cei doi polițiști achitau conștiincios consumațiile anterioare, apoi pe cele recente, pe care nu le mai

consumaseră, lăsând patronului un bacșiș gras și jurând că nu vor mai intra în acel local (decât în caz de forță majoră) câte zile or mai avea.

— Și ziceți că veți fi băieței cuminți de-acum încolo? continuă Tom să se amuze, în compania cheliosului irlandez.

— Da, șefule, n-o să-l mai deranjăm pe prietenul tău. Dar afacerea asta va rămâne între noi, nu-i așa?

— Eu știu… poate dacă mai dați și voi un rând, reflectă Roe. Mie și la amărâții ăștia din local, care se vor ruga pentru sănătatea voastră, vă asigur! Cu o asemenea minune – să le dea Poliția de băut – nu se întâlnesc în fiecare zi.

Spre sfârșitul micii petreceri care urmă, unul dintre polițiști îndrăzni să-l întrebe pe Roe:

— Domnule, și chiar sunteți agent CIA?

În loc de răspuns, acesta îi vârî una dintre multele sale legitimații sub nas, spunându-i:

— Poți fi sigur de asta! Altminteri erați de mult în cu totul altă parte decât sunteți acum. Doar luptăm de aceeași parte a baricadei, nu?

— În acest caz, vă asigurăm de tot sprijinul nostru oricând veți avea nevoie de niște oameni ca noi. Iată cărțile noastre de vizită, dacă se va ivi vreodată un asemenea prilej.

•

Patru curele de piele îi imobilizau Luciei celei brunete mâinile și picioarele, împiedicând-o să facă vreo mișcare. Gura îi era plină de un sânge amar și simțea dureri sfâșietoare în tot trupul. Îl implora din priviri pe Mahan să o ucidă ca să-i curme suferința, însă acesta era de neînduplecat. Ea nu mai putea vorbi, ori teroristul fusese foarte categoric: dacă voia ca suferințele ei să se încheie, trebuia s-o spună cu glas tare și răspicat. În fond, ce mare lucru îi cerea el?!

Era întinsă pe spate. Deasupra ei bărbatul instalase o oglindă, fiindcă îi promisese că va vedea tot timpul ceea ce se va petrece. Experiența nu-i reușise cu Lucia dinaintea ei, dar acum trebuia să ducă operația la bun sfârșit.

— Și, ca să fiu sigur că nu ai să mă înșeli și de data aceasta, închizând ochii pentru a nu remarca munca mea – așa cum ai făcut toată viața –, îți voi tăia mai întâi pleoapele, decretă el.

Fata abia apucă să vadă lama bisturiului și fața schimonosită de o sadică plăcere a lui Mahan. Apoi, o durere ascuțită și un val

de sânge cald îi începeșoară privirea. Și-ar fi dorit să plângă cu lacrimi, însă doar sângele în care îi înotau acum ochii îi șiroia pe obraji. Leșină.

Se trezi, tot de durere. Psihopatul îi cauteriza conștiincios rănile deschise din jurul ochilor. În încăpere mirosea dulceag a carne arsă și a sânge. Un sfert de oră a durat operațiunea cu fierul înroșit, în final, extenuat, bărbatul se așeză pe un scaun și își desfăcu încă o sticlă de bere, admirându-și „capodopera”.

— Și eu mă mir de mine cât de calm pot fi, începu el să urle din senin. Muncesc pe brânci, ca să fii pregătită și să arăți minunat, iar tu... tu ești o jigodie nerecunoscătoare.

În acel moment bărbatul intră în criză, pierzându-și cunoștința. Nu realiză cât stătuse așa, dar când își reveni, se ridică tremurând de pe scaun și puse mâna pe o bardă.

— Ar trebui să te dezmembrez de vie, ca să vezi și tu ce urât îți stă! țipă el ca un descreierat. Acum te iert, dar asta este ultima favoare pe care ți-o mai fac. Așa să știi!

Luă bisturiul și se apropie de masa de operație.

Lucia, împietrită de durere și de spaimă, avea să asiste pe viu la propria ei măcelărire. Îi era prea frică să și leșine. Ajunsese să nu-și dorească altceva decât ca totul să se sfârșească odată, cât mai repede cu putință. Voia să se elibereze definitiv de cruntul chin ce-i fusese hărăzit de o soartă potrivnică.

Pentru început, monstrul îi făcu o tăietură de douăzeci de centimetri, undeva mai sus de buric. Cu niște pensete mari îi îndepărtă pielea, stratul de grăsime albă și mușchii rozalii. Se simțea pe deplin satisfăcut de ceea ce vedea, iar sângele îl încânta parcă mai mult ca de obicei.

Lucia vedea în oglindă totul, în cel mai mic amănunt. Nu suferea prea mult, deoarece Mahan îi făcuse o anestezie parțială în coloană. Pe lângă faptul că voia să imite o operație perfectă, se temuse că fata ar putea muri din cauza durerii, lăsându-l cu buza umflată când îi era lumea mai dragă. Pentru ea, acela era un moment de „relaxare”. O dureau doar capul spart, pleoapele arse și rana provocată de limba ce-i fusese smulsă și ei. Atât... Avea însă să asiste cu groază la extirparea intestinelor și a stomacului, iar asta o îngrijora din cale-afară. Își dorea să moară în timpul operației, ca să nu mai sufere. Să-și piardă tot sângele și să-și dea sufletul. Nu credea, însă, că va

avea norocul acela. Deasupra ei tronau, pe un suport medical numit „cuier”, pungi mari cu sânge grupa A2. Sânge pentru ea.

Foarte preocupat să scoată metri de intestin gros și subțire din trupul victimei sale, Mahan se încurca în el și din această pricină era tare nervos.

— Uite, vezi, până și partea asta scârboasă din tine mi se opune!

Înfășură intestinele pe un mosor de hidrant și se pregătea ca apoi să-i extirpe stomacul. Era foarte absorbit de ceea ce făcea, cu toate că se cam clătina pe picioare în unele momente.

— Am folosit atât anestezic cât să-ți revii într-o jumătate de oră, o asigură el, de parcă victima i-ar fi cerut explicații. Acum ar cam trebui să simți totul, mai completă Mahan. Semn bun, nu-i așa? o întrebă asasinul, amuzându-se de propriile cuvinte. Să fii foarte atentă, te rog! Imediat îți voi smulge stomacul și n-ar fi de dorit să pierzi un asemenea spectacol inedit. Nu voi putea repeta figura, așa că nu e cazul să leșini ca proasta tocmai acum, mai apucă el să adauge, înainte de a ajunge la punctul culminant al ororii.

Din fericire, dorința victimei se împlini și inima fetei cedă. Lucia cea-brunetă îi dădu psihopatului lovitura de grație și, fără să-i ceară voie măcelarului de femei, își dădu duhul, spre disperarea acestuia.

— Nu se poate! răcni Mahan, frângându-și mâinile însângerate. Unde am greșit!? Ticăloaso, am să te fac pastă de carne pentru câinii vagabonzi din oraș! Asta meriți.

Astfel își încheie sadicul asasin „relația” cu Lucia cea brunetă, după care se năpusti cu barda asupra trupului neînsuflețit, pentru a-l aduce în starea de a fi numai bun de dat prin mașina electrică de tocat.

Pe Susan Porter – așa cum o chemase pe fată în acte – nu a găsit-o nimeni, niciodată.

A urmat o Lucia roșcată, pe nume Barbara Stone, care însă a sucombat mult prea repede pentru gustul morbid al asasinului. Așa că a fost nevoie de o nouă victimă. De data asta Mahan voia ceva mai proaspăt, adică sânge tânăr, fresh. O ființă fără boli de inimă, care să nu-i strice cheful tocmai atunci când îi era lumea mai dragă.

• Capitolul 3 •

— Nuuu, lasă-mă, bestie! au fost ultimele cuvinte pe care victima a mai apucat să le rostească, acestea provocându-i bărbatului o plăcere enormă.

Cel mai mult îl amuza să își „vadă” propriile crime mai întâi în vis și apoi în realitate. Astfel, plăcerea era dublă și putea fi controlată.

— Hai să îți citesc ziarul din dimineața asta, proasta naibii! îi zise Mahan, care se trezise foarte bine dispus, în urma unui vis remarcabil. Trebuie să știi și tu ce se mai întâmplă în lume.

Acea Lucie nu putea spune nimic. Era deja pe jumătate moartă, atât din cauza rănilor, cât și de groază.

— Uite, în seara asta iarăși avem meci. În concluzie, gândește-te unde vrei să te crestez, în caz de… ceva. Pe pagina asta nu e nimic interesant. Ah, ia privește, ești căutată! exclamă el neatent, fără să vadă slaba sclipire de speranță din ochii tumefiați ai tinerei.

— Ia fii atentă, târfo!

Joanne Glover a dispărut acum trei zile, în timp ce se întorcea de la serviciu. Colegii susțin că nu au observat nimic suspect în comportamentul ei, deși bănuiau de multă vreme că are un iubit secret.

Poliția nu poate spune cu certitudine dacă este vorba despre o răpire sau despre o tânără care pur și simplu a fugit din casa părintească. Rudele acesteia au făcut un apel disperat către Joanne, pe care au rugat-o, prin intermediul televiziunii, să se întoarcă acasă. Cei care dețin informații…

— Ai văzut! Nimeni nu știe nimic de tine. E frumos? Ăștia habar n-au nici măcar cum te cheamă. Auzi, Joanne…

Apoi intră în transă, întinzându-se cât era de lung pe podea. Ceva mai târziu, când își reveni, din calmul anterior nu mai rămăsese nimic. Se ridică încet, furios și însetat de sânge, își scoase cureaua de la pantaloni și se apropie de fata care începuse să urle de frică.

— Târfo, ai un iubit secret? o întrebă el, croind-o peste față cu cureaua și lăsându-i o dungă latră și roșie pe obraz. Unde e? Spune-mi unde e, că vă omor și pe tine și pe el! Nesimțito, mă minți de când te știu!

Și iarăși o lovitură de curea îi brăzdă nefericitei obrazul, iar catarama îi plesni tâmpla, de unde țâșni sângele.

— Te omooor!

Dar parcă era deja prea târziu. Fata, plină de sângele care îi șiroia pe față, nu mai putea spune nimic. Părea ca și moartă.

Lucia Timpson era o tânără de o frumusețe răpitoare. Pentru gusturile unora, putea părea chiar, prea frumoasă. Locuia în Sunsville, un orășel cu doar 1350 de locuitori din California, situat la 150 de mile de coastă și de toată nebunia de la Hollywood.

— Mamă, o să ajung vreodată și eu vedetă? o întreba micuța blondă pe Kate, de fiecare dată când vedea câte un film siropos.

— O să ajungi, desigur. Ți-a spus și Marie, sora ta, că într-o zi va veni Făt-Frumos, te va răpi din brațele mamei tale și îți va dărui gloria. Atunci, toată lumea va fi la picioarele tale, draga mea, o alinta Kate pe Lucia.

Așa crescuse, cu gândul la prințul care într-o bună zi avea să-i ofere pe tavă lumea întreagă. Timpul trecuse, iar Lucia se făcuse din ce în ce mai frumoasă. Toți băieții din clasa ei îi dădeau târcoale, în frunte cu căpitanul echipei de fotbal.

— Lucia, te iubesc ca un descreierat și vreau să-mi fii soție!

Se înserase bine. Ted o scosese la plimbare cu mașina în afara localității.

În loc de răspuns, fata îl sărută apăsat pe gură, gândindu-se: oare de ce băiatul ăsta nu merge niciodată mai departe de nevinovatele lui pipăieli?

Probabil că este un prost și un timid, de-aia, își răspunse ea în gând. Va trebui să iau eu inițiativa, că altfel rămân virgină până la adânci bătrâneți.

Și Lucia trecu la fapte. Mai întâi îi descheie cămașa, apoi procedă și cu a ei la fel. În clipa în care își scoase sutienul, pușiul începu să saliveze din senin. Sfârcurile fetei se întăriseră și aproape că o dureau de poftă, dar Ted nu se încumeta să își înfigă gura în sânii ei, mulțumindu-se să îi mângâie cu blândețe.

— Mușcă-mă! îl îndemnă fata, trăgându-l înspre pieptul ei. Mai tare, că nu mă spargi, prostule.

Abia atunci tânărul începu să o morfolească, în timp ce ea îl ciufulea satisfăcută și doritoare de amor. Își duse o mână între picioare, îndepărtând ușurel minusculul chiloțel pe care îl purta, și începu să-și frece clitorisul, scâncind de plăcere. Se mai masturbase ea și cu alte ocazii, dar niciodată nu o făcuse în compania unui bărbat. Sau, mă rog, băiat. Era conștientă că pentru început trebuia să se mulțumească cu ceea ce avea la îndemână.

Auzindu-i scâncetele, Ted crezu că pe Lucia o doare și îi abandonă sfârcurile, îngrijorat.

— Mușcă-le în continuare, prostule, nu te opri! îl apostrofă fata, care era din ce în ce mai înfierbântată.

Atunci realiză și el că Lucia se masturba alături de el. Rămase de-a dreptul siderat.

— Dar, iubita mea, ce faci tu acolo?

— Mi-o trag, îi răspunse ea, vizibil deranjată de imbecila lui întrebare. Ce, credeai că doar băieții au voie să se joace cu puțulica? Mai bine ți-ai vedea în continuare de treabă, înainte să îmi strici tot cheful.

Tânărul realiză repede că așa ceva nu era de dorit, continuând să sugă și să muște sfârcurile care se mai măriseră puțin în ultimele câteva minute.

Ceva mai încolo, cu capul lăsat pe spate, fata închisese ochii și prinsese a zvâcni din bazin din ce în ce mai repede, semn că orgasmul nu avea să întârzie s-o copleșească. Cu mâna rămasă liberă apăsase capul primului ei amant, astfel încât el să înțeleagă odată pentru totdeauna că trebuia s-o muște mai tare. Și mai tare…

Într-un final își prinsese cu dinții buza de jos, mai zvâcnise de câteva ori din bazin și juisase cu o plăcere pe care, într-adevăr, nu o mai simțise până atunci.

El o privise pentru câteva secunde îngrijorat, încercând să o întrebe ceva. Dar fata îi acoperise gura cu un sărut prelung și pătimaș, timp în care îl desfăcuse la pantaloni și îi scosese membrul erect afară.

Amuțit din pricina surprizei, băiatul nu îndrăznise să mai spună nimic. Penisul i se afla de mult în stare de maximă erecție, așa că se stăpânea cu greu să nu termine înainte de a fi cazul.

Sărutările Luciei începuseră să coboare pe pieptul lui până în dreptul sfârcurilor, pe care i le linsese și i le mușcase cu poftă de câteva ori. Apoi coborâse în continuare și, fără alte preparative, îi luase membrul în gură, așa cum văzuse ea că se procedează, vizionând filme XXX.

Adolescentul își suprimase cu mare dificultate un strigăt, după care se avântase de două, trei ori în gura fetei și începuse să ejaculeze prelung. Gemetele înfundate de plăcere ale Luciei îl făcură să fie încă și mai surprins, însă își văzuse în continuare de treabă, eliminând tot ce avea mai bun în el. La sfârșit, în vreme ce ea îi lingea și ultimele picături de lichid seminal, o întrebase ca idiotul:

— Bine, dar cum poți face așa ceva, Lucia?

— Mai bine taci, îl întrerupsese fata, lingându-se pe buze. Pentru tine am făcut-o, așa că ar trebui să-mi fii din cale-afară de recunoscător. Nu te întâlnești în fiecare zi cu așa ceva, crede-mă pe cuvânt!

După o vreme organul lui Ted revenise la viață, iar Lucia nu mai rată momentul de a-și începe cu adevărat viața sexuală. Ceva mai târziu, el o întrebase cu timiditate:

— Și cum rămâne cu cererea mea în căsătorie?

— N-ai înțeles nimic, băiețică! Lumea ta nu-i pentru mine. Nu mă confunda cu Kim, Mimi, Cindy sau cu celelalte prietene ale mele. Eu voi ajunge vedeta localității. Să fac perechea de vis a orașului cu tine și să-ți umplu ferma de copii, nu mă interesează. Pur și simplu, chestia asta nu e de mine.

— Dar, Lucia, noi doi ne-am iubit…

— … Ted, nu confunda tăvăleala noastră cu dragostea pe care o aștept eu. Ce n-ai înțeles tu e că eu aveam nevoie să știu cum stau lucrurile cu amorul. De aceea ți-am cedat. Acum s-a terminat, înțelege asta! Simt că în curând voi pleca de aici. În concluzie, uită-mă sau păstrează-mă frumoasă în amintirea ta! Așa, ca pe o zână…

Și astfel îl părăsise Lucia pe Ted, primul ei bărbat, care nu avusese nimic din ceea ce visa ea să primească. Era sigură că tânărul nu-i putea oferi întreaga lume pe care, evident, o frumusețe blondă ca ea o merita din plin.

•

După ani, la familia Timpson era petrecere mare. Lucia, frumoasa familiei și a localității, își serba majoratul. Avea 21 de

ani, era ambițioasă și sigură că o așteaptă celebritatea. Mama îi pregătise o mare surpriză. Cunoscuse la cârciuma unde lucra un producător de la Hollywood. Un bărbat stilat, frumos și plin de bani. Dacă n-ar fi fost vorba despre Lucia, s-ar fi oferit chiar ea să-l părăsească pe plicticosul ei soț, pe nume Cole. În fond, cum arăta încă destul de bine, era convinsă că ar fi reușit să-l cucerească pe frumosul acela, se flata ea în taină.

— Mulțumesc, superbă doamnă! o gratulă Mahan pe Kate, în vreme ce îi lăsa un bacșiș gras. Păcat că la noi, la Hollywood vreau să spun, se caută mai mult puștoaicele. Aș fi avut un rol minunat pentru dumneavoastră, dar afacerile sunt afaceri.

— Oh, domnule, mulțumesc! Să știți că și eu am fost pe punctul de a lucra în show-bizz. Dar a intervenit o neșansă… știți cum e. Aveți afaceri în branșă? întrebă Kate, ca să-l mai păstreze puțin pe străin prin zonă.

— Scuzați-mă, unde mi-o fi fost capul?! Am uitat să mă prezint. Sunt Stuart S. Mahan, producător la Hollywood. Mă aflu în trecere spre Las Vegas.

— Cu afaceri, ori vă plac jocul și riscul?

— Și una, și alta. Văd că deja m-ați… citit.

— Domnul meu, eu văd multă lume pe-aici, se făli Kate, având aerul unei dame ofilite de provincie, înnoptați la Sunsville?

— De fapt, chiar voiam să vă întreb dacă nu știți vreun hotel mai de soi prin zonă.

— Dacă vreți… dacă doriți, puteți trage la noi. Cred că voi avea și o surpriză pentru dumneavoastră.

— Mulțumesc, sunteți… ești foarte drăguță, dar n-aș vrea să te deranjez. Accept numai dacă insiști.

— Bineînțeles că insist, sări Kate, cu gândul la frumoasa ei fiică, pentru care ar fi fost în stare să facă orice i-ar fi cerut acel domn bine făcut.

Petrecerea începuse. Regina blondă din Sunsville era parcă mai frumoasă ca oricând. Cel puțin lui Ted i se părea divină. Dar nu pentru el se pregătise fata.

— Lucia, Lucia!

— Da, mamă, vin imediat!

— Draga mea, aș vrea să-l cunoști pe domnul Stuart S. Mahan, producător de film la Hollywood.

— Încântată de cunoștință! se entuziasmă Lucia, potrivindu-și o buclă rebelă, după care, ușor rușinată, îi întinse mâna musafirului.

— Kate, ai avut dreptate, fata ta este exact ceea ce căutam. La ordinele dumneavoastră, domnișoară, adăugă el pe un ton glumeț și milităros, sărutându-i Luciei mâna dreaptă, pe a doua falangă a degetului inelar.

— Mamă, ce-mi ascunzi!

— Îl las pe domnul Mahan să-ți dezvăluie secretul, zise Kate, după care se îndepărtă.

Fata era mai mult decât încântată. Radia de fericire, fiind convinsă că își găsise prințul visat.

Trebuie să aibă în jur de 30-34 de ani, se gândea ea, admirând costumul scump al bărbatului.

— Și care-i surpriza? îndrăzni blonda în cele din urmă.

— Păi, pentru început, asta, spuse Mahan, arătând spre Porsche-ul său plin de flori.

— Ah, dar sunt minunate! exclamă proaspăta majoră. Sunt pentru mine?

— Absolut toate. Dar nu asta e surpriza despre care îți vorbea Kate. Cum sunt producător de film, mă bucur că am avut șansa să te întâlnesc pe tine, tiparul femeii perfecte, își începu bărbatul discursul.

În mod obișnuit, Lucia ar fi sărit ca arsă, mirosind lingușelile celui care i le-ar fi adresat. Nu și de această dată, însă. Îi plăcea peste măsură să fie apreciată și acum simțea cum orgoliul îi este răscolit.

— Cred că ți-au mai spus-o mulți tineri, dar să știi că ești într-adevăr frumoasă! Răpitor de frumoasă…

— Mă flatezi…

— Nu e chiar așa, mai bine lasă-mă să-ți explic! Hollywood este un cuvânt magic. Iar eu am afaceri și relații de-a dreptul magice acolo. Și ca să-ți arăt că nu-ți vând gogoși, îți ofer chiar acum un contract pe șase luni cu firma mea, Star Production, specializată în casting. Am hârtiile la mine. Acum, că ești majoră, nu trebuie decât să spui da. Ce zici de această perspectivă?

— Când plecăm? întrebă veselă Lucia, care – fără să-și dea seama – lăsase garda mult prea jos și mult prea repede.

Una dintre locuințele lui Mahan se afla la Newport, Nevada. Acolo își duse falsul producător și proaspăta achiziție, după ce curățase imobilul și scăpase de cadavrul Joannei Glover.

Bărbatul trebuia să o lase singură o vreme pe Lucia Timpson, ca să mai facă rost de bani cash. Iar, pentru așa ceva, Las Vegas era cea mai nimerită locație. Așadar, îi dădu fetei un debit-card pentru a face cumpărături și ca să se distreze până când avea el să se întoarcă. Apoi urmau să-și continue drumul spre cetatea filmului, Hollywood. Mahan își luă rămas bun, sărutând-o delicat pe buze, și plecă.

Câteva ore mai târziu opri automobilul pentru cină, la trei mile de Cribs, o mică localitate situată la o oarecare distanță de autostradă. Cârciuma era aproape goală. Doar el, doi camionagii și personalul. Comandă ceva de mâncare și, după ce se sătură, dădu să meargă la toaletă. Unul dintre camionagii trase o flegmă după Mahan.

— Ce șmecheri se mai dau și orășenii ăștia! Mașini scumpe și tot felul de fițe. Morții mă-sii!

Mahan se întoarse încet și îi privi pe cei doi șoferi unsuroși. Privirea i se întunecă, începând să sclipească de ură, iar bărbatul schimbă brusc direcția, îndreptându-se către ieșire.

— Ce zici, Hal, i-o tragem papagalului, ca să-i scoatem fumurile din cap? își întrebă namila tovarășul.

— De ce nu, merită, dă-l în mă-sa de orășean! Ai văzut cum se uita la noi, ca la doi căcați. Pe el!

Zdrahonul și Hal se repeziră afară după Mahan. Îl văzură pe bărbatul cel chipeș cum caută ceva prin portbagaj. Împrejurul lor nu era țipenie de om, iar cele câteva felinare fuseseră deja stinse.

— Ce faci, fluturaș, îți cauți pistolașul care se asortează cu mașinuța ta cea nouă? râse zdrahonul, agitând înspre orășean o bâtă scoasă de sub geacă.

— Hal, uită-te cum s-a căcat pe el de frică, boul! Acum nu mai are curajul să ne sfideze.

Cei doi șoferi rămaseră deodată înmărmuriți. Mahan se întoarse înspre ei, ținând în mână o drujbă de proporții impresionante. Până să se dezmeticească agresorii acesta trase de șnur, porni unealta și, cu o mișcare rapidă, îi sfârtecă namilei stomacul. O baltă de suc gastric și alimente proaspăt înghițite, precum și alte resturi urât mirositoare, se formă la picioarele

bărbatului, care nu apucă să mai zică nici pâs, căzând mai întâi în genunchi, ca apoi să se prăbușească în propria-i mizerie. Hal aruncă lanțul cu care avea de gând să-i îndoaie orășeanului spinarea și dădu să fugă spre camion. Mai iute de picior, Mahan îi transformă glezna într-o masă de carne însângerată, apoi îl târî lângă huiduma care horcăia.

— Am să vă lungesc unul lângă altul, pentru că nu vreau să consum benzina din drujbă, se justifică el. Vă voi sfârteca dintr-o singură trecere pe amândoi. E mai practic așa, deci n-aveți de ce să fiți nemulțumiți. Vă asigur că veți avea parte de o moarte de calitate. O moarte artistică sută la sută…

Huiduma bolborosea, în vreme ce Hal urla cât îl țineau bojocii.

— Faci rău, băiete. O să trebuiască să-i tai mărunt și pe nefericiții din local. Boule! Mor din cauza ta, să nu uiți asta!

Dintr-o singură lovitură, Mahan trecu lanțul cu lamele ascuțite prin fețele celor doi, până ce drujbă se umplu de creier, de sânge și păr. Hal și huiduma tăcură pe veci, după o serie de grohăituri ca de porc înjunghiat.

— Tot nu mi-am potolit pofta de sânge pe care mi-ați deschis-o voi, jigodii nenorocite, zise asasinul, îndreptându-se spre local.

Era noapte, dar nu se știe cine putea să apară. Și nu mai avea prea multă benzină în drujbă. Smulse firele telefonice și intră în local, așa plin de sânge cum era și cu drujba la ralanti.

Când îl zări, chelnerița scăpă cana filtrului de cafea din mână, în timp ce barmanul se apleca după pușcă: Nu mai apucă să-și ducă gestul până la capăt. Din trei pași, Mahan fu lângă el și îi sfâșie gâtul. Țeasta zvâcnind parcă încă vie, se rostogoli pe pardoseală, cu un zgomot ireal.

Bucătăresei îi separă de asemenea capul de restul corpului și îl azvârli în oala cu supă. Pe chelneriță o despică în două, de jos în sus. Femeia nici nu a mai avut curaj să țipe, murind în tăcere, împăcată cu destinul potrivnic ce-i fusese hărăzit.

Sadicul asasin adună cadavrele la un loc și căută o găleată. Apoi aduse benzină și o aruncă peste leșurile calde încă. Munci cam un sfert de oră, timp în care nu apăru nimeni. Își dezbrăcă elegantul costum Armani și se spălă tacticos, pe îndelete. Tot atunci, hotărî că era cazul să se despartă și de drujbă. Înainte de a se urca în mașină și a demara în trombă, aruncă un chibrit aprins pe dâra de benzină pe care o turnase special până aproape de automobil.

Ceva mai încolo, noaptea fu luminată de o limbă de foc, și o explozie puternică tulbură liniștea împrejurimilor. Stația de benzină și micul local, camioanele și cele cinci cadavre se transformară în scrum, în vreme ce asasinul conducea liniștit și satisfăcut pe autostradă.

• Capitolul 4 •

Trei partide – 400.000 de dolari, își spuse Mahan, gonind nebunește dinspre Las Vegas spre Newport. Nu-i rău, ar trebui să-mi ajungă pentru o săptămână și mai bine.

Se gândise mult la Lucia. La ultima dintre ele. Altfel, n-ar fi plecat atât de repede de la joc. De obicei, nu se grăbea să câștige dintr-o dată. Îi plăcea să se distreze.

Mai avea puțin până la Newport. Gonise ca nebunul. Noroc cu antiradarul de ultimă generație pe care și-l cumpărase. Plătise câteva sute de dolari pe el, dar merita. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era acela de a fi oprit de o patrulă de autostradă. Nu că ar fi avut ceva de ascuns sau că ar fi făcut ceva rău. Era, totuși, un producător de film respectabil. Nu-și mai amintea nimic despre cadavrul ultimei victime, al cărei trup îl tocase, nici de benzinăria și localul incendiate, de parcă nu el ar fi fost autorul. De parcă acel asasin ar fi fost un cu totul alt Mahan.

Zece mile, atât mai am, își spuse el. Oare Lucia știe că gonesc ca nebunul înspre ea? Eu, la vârsta și experiența mea, să fiu așa de prins în plasa unei tinere naive? se mira Mahan, în vreme ce intra în propria curte.

— Lucia, Lucia, unde ești baby? Lucia, am ajuns acasă!

— Sunt sus, Mahan! Vino să vezi ce am făcut pentru tine!

Bărbatul ajunse repede la etaj, urcând câte trei trepte deodată. Ea i se înfățișă într-o rochie de seară Versace – un unicat de care era extrem de bucuroasă.

— Ei, îți place? îl întrebă tânăra, gândindu-se că, dacă el voia să știe cu cât devenise mai sărac, însemna că este un scârțar. Inima-i bătea ca la un joc cu pot mare și risc enorm.

— Ești minunată și, culmea, te asortezi cu acest buchețel de floricele, spuse bărbatul, dăruindu-i câteva orhidee.

Emoționată, Lucia nu-și dorea decât ca el să smulgă rochia scumpă de pe ea și să-i rupă cu dinții desuurile Triumph negre, complicate și foarte sexy, ce-i acopereau părțile intime.

Spre uimirea ei, Mahan se apropie, o sărută pe frunte, părintește, și o duse pe brațe la automobil.

— Am o surpriză pentru tine. Astăzi vom cina în oraș. Va fi ceva special, ai să vezi!

•

Spre dimineață, lumina lumânărilor pâlpâia palidă pe pereții somptuosului dormitor din vila lui Mahan. Dormitorul matrimonial era pregătit. Goală precum Eva, i se înfățișă lui. Tânăra avea să facă sex pentru prima oară cu cineva atât de experimentat.

Bărbatul îi simți emoția și se gândi că e cazul să profite de joc. Negreșit, avea să-și domine partenera. O apucă pe fată de fese și o trase cu fermitate înspre el.

Lucia lăsă impresia că se opune, dar fără prea multă convingere.

Masculul își lepădă rapid cămașa, se lăsă pe covor și își lipi buzele de pulpele fetei.

Ea simți gura lui flămândă, care îi căuta cu disperare sexul. Respira repede, sacadat și chiar scoase un sunet ascuțit în momentul în care bărbatul îi atinse punctul cel mai sensibil.

Peste puțin timp, Mahan simți că fata s-a descărcat deja, în vreme ce el părea superior. Se ridică și o împinse pe aceasta pe pat. Ea se aștepta ca bărbatul să o pătrundă, pentru a-și ostoi simțurile încordate la maximum. În lumina difuză și cu puțina ei experiență, Lucia nu avea cum să realizeze că el nu era pregătit să marcheze. Încă nu ajunsese la erecția potrivită pentru asta.

De fapt, fata forțase un moment pentru care el nu era încă pregătit. Mahan era altfel decât toți ceilalți bărbați pe care blonda din Sunsville îi cunoscuse. Pe el nu-l excitau femeile frumoase, ci durerea acestora. Doar vederea sângelui îl îmbăta, creându-i adevărata și sublima satisfacție. O încercare pentru care tânăra nu era defel coaptă.

O trânti pe pat pe Lucia și scoase la vedere patru eșarfe. Fata era ca de pluș în mâinile ferme ale bărbatului. Se lăsă legată de membre, fiind în aceeași măsură curioasă și contrariată. Bărbatul îi imobiliză picioarele astfel încât acestea să fie foarte depărtate. Deși dusă de val, pe fată o încerca o oarecare jenă. Niciodată nu își mai expusese feminitatea atât de sugestiv în fața unui bărbat.

Brusc, el începu să urle:

— Ești rea, Lucia! Ai fost rea și mai înainte! Nu știu ce să fac mai întâi, să îți aplic o corecție, ori să îți arăt adevărata valoare a vieții.

Spunând aceasta, Mahan îi aplică tinerei două perechi de palme peste coapse, care o făcură pe blondă aproape să lăcrimeze.

— De ce mă lovești atât de tare? întrebă ea. Doar n-am făcut nimic rău ca să merit asta.

În loc de răspuns, bărbatul îi cuprinse gâtul firav cu ambele mâini.

Pe tânără începu să o încerce panica. Simțea cum bărbatul îi dozează aerul, dar concomitent vedea că abia atunci el intra în erecție.

La fel de brusc precum devenise de violent, acesta se implântă cu toată forța între picioarele ei.

Uitând de toate, ea începu să urmărească ritmul sacadat impus de mascul, prin mișcări ample ale șoldurilor. Penetrările erau din ce în ce mai puternice și mai rapide. După un timp, ea eliberă un strigăt de satisfacție, moment în care, concomitent, simți cum un lichid fierbinte îi invadează trupul.

Tandru, bărbatul o sărută pe tot corpul. Apoi se ridică din pat, luă un trandafir roșu și îl zdrobi între palme, după care presără petalele pe trupul încă înfierbântat al Luciei.

•

Samuel Branigan, zis Lucky, se trezi în acea dimineață cam morocănos. Nu știa sigur de ce, dar avea o senzație de disconfort care nu-i trecea sub nicio formă. Visase ceva, dar nu reținuse mare lucru. O femeie mânca o bătaie cruntă, dar nu știa de la cine, pentru că nu-i distingea necunoscutului figura. În tot cazul, avea sentimentul că se întâmpla ceva extrem de rău, iar el era neputincios. „Văzuse” în vis, doar pentru o clipă, chipul fetei care implora milă.

— Shit! scăpă el cu glas tare, scărpinându-se în creștetul capului. Cum să știu eu ce s-a întâmplat și unde? Cred că trebuie să aștept un nou vis, deși s-ar putea să fie prea târziu. Ori mai bine să apelez la amicul meu din CIA, care le știe pe toate?! Da, da, Tom s-ar putea să mă lămurească ori să se intereseze la FBI pentru mine.

Thomas Roe era, într-adevăr, un agent special al agenției, care fusese desemnat să aibă grijă de soarta lui Lucky după ce

acesta se trezise din coma de douăzeci de ani și acceptase să mai colaboreze cu CIA din când în când, dar numai atunci când avea el chef. Deși la început malacul agent nici nu voise să audă despre o asemenea misiune, cu timpul se obișnuise cu «paranormalul» de Lucky, ba chiar se împrieteniseră, completându-se reciproc în acțiunile întreprinse.

Bărbatul se duse la baie și dădu drumul la apă. Imediat ce închise ochii, „văzu” un trup plin de sânge, ghemuit sub duș, care urla animalic de durere, în timp ce de peste tot curgeau șiroaie de sânge. Un trup de femeie! În camera de baie intră apoi un bărbat necunoscut care, enervat peste măsură, țipă la ea:

— Dacă mai scoți un sunet, arunc radioul peste tine. Te electrocutezi și mori! Ai auzit?

Pe urmă, vrând s-o lovească cu piciorul, alunecă pe gresie și căzu grămadă, lovindu-se la cap.

— Dai în mine, nemernico? Dai în mine? Bineee…

Ținând un prosop înfășurat în jurul capului, bărbatul se duse la bucătărie. Vederea propriului sânge îl ameți puțin, dar acest lucru îi dădu o satisfacție nebănuită. Luă o cutie de sare și se întoarse la baie, unde fata rămăsese ghemuită în cadă, aproape inertă, dar tremurând convulsiv. Cuprins de ură, monstrul opri apa și aruncă tot conținutul cutiei de sare peste trupul plin de răni al bietei lui victime.

Nimic nu se putea compara cu urletul pe care sărmana ființă îl scoase atunci când sarea începu să-i intre în rănile deschise. Un strigăt de neputință și de durere, care-l făcu pe Lucky să deschidă brusc ochii și să oprească apa. Se așeză clătinându-se pe marginea căzii, încercând să se dezmeticească și să scape de durerea de cap care, ca de obicei în asemenea situații, punea stăpânire pe el.

— Nu poate fi adevărat! se îngrozi el, deși văzuse multe la viața lui. Sper că nu e decât de la whisky-ul pe care l-am băut aseară și că durerile de cap mă fac să am aceste halucinații teribil de neplăcute, mai gândi el, ridicându-se și privindu-se stupefiat în oglindă. Totuși, se pare că a venit timpul să telefonez acolo unde n-aș fi vrut.

Înfășurându-și un prosop în jurul coapselor, se duse la bucătărie, își turnă o cafea mare, amară, își aprinse un Winston Full Flavour – țigările cu care se obișnuise în ultima vreme – și

ieși pe balcon. Trebuia neapărat să dea acel telefon. După o jumătate de oră de stat așa, pe gânduri, Lucky luă din biblioteca plină de cărți de valoare un volum vechi, în care se afla un pliculeț pe care scria Syonne. Scoase dinăuntru un bilețel jegos, scris pe hârtie de ambalaj, și formă un număr de telefon. Sună de câteva ori, prelung, dar nu-i răspunse nimeni, ceea ce-l făcu să înjure sănătos.

— Trebuie s-o caut printre gunoaie, se enervă el. Parcă văd că din nou se va lăsa cu bătaie. Și pentru ce? Pentru că Syonne nu binevoiește să îmi răspundă la rahatul ăla de telefon… De ce dracu' nu mai stă și hârca asta pe acasă?! Asta în cazul în care mai este în viață și s-a mutat în L.A., că acum mai bine de douăzeci de ani hălăduia prin Philadelphia…

Se îmbrăcă rapid, își luă pistolul, îl băgă în pantaloni, la spate, se mai înarmă și cu un cuțit pe care îl ascunse la gleznă, prinzându-l cu o curelușă, apoi ieși în stradă. Pe drum își aminti că bătrâna negresă îl asigurase că nu conta în ce oraș avea s-o caute și când. Important era că avea s-o găsească.

•

Syonne. Un nume din trecut.

Se scurseseră ani buni de la întâlnirea cu negresa vrăjitoare și nici măcar nu își putea da seama cum naiba se gândise tocmai atunci la cotoroanță. Probabil că era moartă de multă vreme. Mai mult ca sigur că se urcase la cer, în cei douăzeci de ani cât timp el se aflase în comă. Sau acolo unde ajung cei ce îmbrățișează credința Voodoo.

Totuși, în mod inexplicabil, pentru prima oară de când se pusese pe picioare, îi veniră în minte cuvintele ei: „Amintește-ți doar că eu îți pot explica ceea ce spiritele îți comunică ție, fiindcă tu nu ai învățat să le înțelegi mesajele".

— Să vedem dacă știe să-mi traducă acest vis, pentru că deja simt cum înnebunesc, vorbi Lucky din nou de unul singur. Dar unde s-o găsesc pe femeia asta nebună, până nu-și dă duhul fata din visul meu? Pentru că sunt sigur că victima e pe moarte. Simt că îmi plesnește capul, iar senzația asta nu îmi dă pace. În mod cert, se întâmplă ceva rău.

Lucky vorbea într-una, plimbându-se prin casă ca un leu în cușcă. Nu era pentru prima dată când i se întâmpla așa ceva. Vorbea ca să se audă și să se lămurească în situațiile când se afla în încurcătură. Dar acum trebuia să iasă din casă.

Fără să se gândească, pașii îl duseră spre partea rău famată a orașului. Când își dădu seama unde ajunsese, realiză că trebuie să se pună în gardă. Știa că era posibil să se confrunte cu ceva probleme până să dea de Syonne, despre care nu mai știa absolut nimic de mai bine de douăzeci de ani. Culmea era că pe femeie o cunoscuse la Philadelphia, iar acum o căuta în Los Angeles. Ceva din interior, însă, îl asigura că rațonează în limitele normalității. Important era să o caute, nu conta în ce metropolă. De fapt, chiar în acest sens îl avertizase și ea, odinioară.

Afară se însera, iar oamenii se împuținau pe măsură ce înainta în cartierul mărginaș, ce devenea de-a dreptul înspăimântător odată cu căderea nopții. Deja apăruseră pe străzi, la colțuri întunecate, prostituate aproape goale, care se adresau clienților cu expresii ce ar fi făcut să roșească și un pușcăriaș.

La un moment dat, în fața lui Samuel apăru o târfă solidă, îmbrăcată cu o haină de blană artificială. Oprindu-se în fața lui, aceasta făcu haina să se deschidă brusc și lăsă ca să i se vadă totul. Nu avea pe ea decât niște bikini cu pene, iar pe sfârcurile uriașe erau lipite două abțibilduri strălucitoare.

— Îți place ce vezi, singuraticule? întrebă aceasta, încercând să se lipească de Lucky. Hai, hai să vezi ce știu să fac! Dacă nu îți place, nu plătești. E un târg cinstit. Ce știu eu, nu ți-a făcut nevastă-ta niciodată. O să ai ruj de pe buzele mele în locuri unde nici măcar nu visai vreodată că o să ai. Haaai, prințule!

— Doamnă, îmi pare rău, dar nu pot să vin cu dumneavoastră! încercă Lucky să se eschiveze, ocolind muntele de blană din fața lui.

— Hai, iubitule, nu-mi spune că ești zgârcit! Dă-mi, acolo, douăzeci de dolari și ți-o fac cum nu ți-a făcut-o nimeni până acum.

— Doamnă, vă rog să vă dați la o parte! Am o treabă de rezolvat, n-am venit aici pentru distracții, îmi pare rău că sunt nevoit să vă refuz!

Și Lucky o ocoli, continuându-și drumul.

— Homosexual nenorocit ce ești! strigă prostituata în urma lui. Nu dai nici măcar zece dolari, zgârcitule! Preferi să te duci cu băieței, nemernicule, știu eu!

Ignorându-i înjurăturile, bărbatul își continuă drumul prin noapte, atent la fiecare vagabond de prin gunoaie. Era probabil ca printre ei să se afle și Syonne, africanca, singura persoană care ar fi putut să dezlege coșmarul ce-l copleșise.

— Hai, să-ți dau ceva ca să te simți erou! auzi Lucky în spatele său. Uite, îți livrez marfă de marfă, pură, din Columbia! Nu mai găsești așa ceva pe nicio piață.

Se întoarse și văzu un negrotei care mesteca gumă cu gura larg deschisă.

— Tragi pe nas în noaptea asta și ești fericit două zile. Marfă de calitate, pe onoarea mea! Vrei? Hai, că mai am doar un pliculeț, special pentru tine.

— Nu vreau, lasă-mă! mormăi Lucky, ducând mâna la spate și pipăindu-și pistolul.

Din fericire necunoscutul se topi în noapte, așa că nu mai fu nevoit să scoată arma. Mai merse ceva vreme, iar tocmai când voia să se întoarcă zări printre gunoaie un copil, care plângea de mama focului. Vagabonzii de prin zonă stăteau impasibili și nici nu le păsa de puștiul cu cămașa zdrențuită pe el. Lucky se aplecă și îl întrebă:

— Ce-ai pățit, copile? Te-a bătut cineva?

— Mi-au luat roaataa! plângea copilul cu disperare.

— Ce roată?

— Găsisem și eu o roată de bicicletă și mă jucam cu ea, îi explică micuțul. Era singura mea jucărie, adăugă micuțul printre sughițuri.

— Păi, cine ți-a luat-o?

— Ăia mai mari, și au fugit cu ea.

Impresionat, Lucky se aplecă pe vine, băgă mâna în buzunar, scoase portofelul doldora de bani și trase din el o hârtie de cincizeci de dolari. O întinse copilului, spunându-i:

— Na, ia-ți mâine o bicicletă întreagă de la second hand și nu mai plânge.

Puștiul, stupefiat, amuți la vederea banilor și uită de supărare. Înhăță bancnota și o rupse la fugă.

Lucky zâmbi, se ridică, apoi își continuă drumul. Nu observase freamătul care se iscase printre vagabonzi în momentul în care își scosese portofelul, și nici nu-i văzuse pe cei trei malaci care porniră pe urmele lui.

Se deplasa liniștit, căutând din când în când printre cartoane. La un moment dat, de după un colț își făcură apariția cele trei huidume, înarmate cu cuțite, bâte și lanțuri. Îl amenințară:

— Scoate banii, fraiere, că altfel îți împrăștiem creierii pe caldarâm!

— Haide, bagă mâna în buzunar, ca să nu îți băgăm noi mâna-n gât, adăugă un altul, care părea ceva mai șmecher.

Ceilalți izbucniră în râs și înaintară siguri de ei spre prada ce li se părea atât de la îndemână.

— Măăă, tu ești surd! strigă cel de-al treilea, văzând că Lucky nu reacționează în niciun fel. O cauți cu lumânarea? N-ai mai avut de mult un cuțit în gât sau un buzunar la burtă?

— Băieți, vedeți-vă de-ale voastre și nu vă mai agitați atât! le zâmbi Lucky ironic, ducându-și mâna încet la gleznă, acolo unde avea cuțitul. Banii mei sunt ai mei, și dacă nu cereți frumos, nu vă dau nimic. V-ați gândit vreodată să munciți?

— Opaaa! se miră șmecherul. Papagalul e vorbăreț și mai are și tupeu! Ha, ha, ha!

— Ce încerci să faci, băi, ăsta, cu noi? Ești de la plasarea forțelor de muncă? Hai că te plasăm noi pe tine într-un tomberon d’ăsta, că prea ești tare-n gură!

Cel care vorbise ultimul făcu câțiva pași spre pradă și se pregăti să o atace cu cuțitul. Lucky îi somă, la rândul lui:

— Băieți, eu zic să ne oprim aici. E suficient. Poate că mă înțepați voi pe mine, da’ nici eu nu vă las pe voi în picioare. Uite, dacă vreți, facem un concurs cinstit. Cine pierde, plătește.

— la auziți, fraților, la ăsta! Ha, ha, ha! Ne-am ales cu unul sărit de pe fix, pe onoarea mea! Crede că este în măsură să se întreacă cu noi... Mă doare burta de râs, nu altceva!

— Măi, băieți, nu v-ați săturat să bateți și să omorâți oamenii aiurea, fără pic de distracție? îi întrebă Lucky cu mult calm. Ne distrăm și noi, că banii tot îi veți lua, fiind mai mulți. Sunt ca și ai voștri.

— Hai, bă, ce avem de pierdut! reflectă unul dintre ei, gândindu-se la distracția promisă, ia zii, mă, care-i treaba?

— Puneți cuțitele jos și la fel voi proceda și eu. Pe urmă, voi așeza portofelul pe bordură, la un pas de mine, iar cel care îl va lua va fi considerat câștigător. Oricum sunteți trei și mă veți bate. Vă previn că am mulți bani la mine. Destui pentru toată lumea, îi mai întărâtă Lucky.

— Merge, chiar că îmi place jocul ăsta! râse unul dintre malaci, care se considera cel mai șmecher.

— Da, bă, dar cel care pune mâna pe marafeți nu e obligat să îi împartă cu ceilalți, merge? adăugă un altul, care se gândea deja la ce o să facă cu banii. Sau le dă o mică parte, merge?

— Merge, merge. Hai, scoate portofelul!

Degajat, Lucky aruncă banii la o jumătate de metru de el, puse pumnalul jos și așteptă ca și ceilalți să facă același lucru.

— La semnalul meu, puteți încerca să-mi luați portofelul, OK?

— Hai, OK, mai repede că ne mănâncă palmele! hohotiră malacii.

În secunda următoare, Lucky dădu semnalul, dar scoase în același timp pistolul de la spate, amenințându-i pe agresorii care se uitau la el stupefiați:

— Hai, și-acum dezbrăcarea! Am nevoie de hainele voastre.

— Băăă, ai trișat, te omorâm! urlă unul dintre ei.

— Cu ce, cu șișurile pe care nu le mai aveți? Hai, dezbrăcarea, până nu mă supăr!

Cu ochii pe ei se aplecă, își luă banii și îi băgă în buzunar.

— Băăă, ai trișat! mai încercă unul să tragă de timp.

— Și ce, mă dați afară din joc? râse Lucky în zeflemea. Sau poate din țară... Ce, voi nu trișați când voiați să-mi luați banii așa, fără să-mi lăsați vreo șansă de apărare? Hai, nu mai stați la vorbă și dezbrăcați-vă, până nu vă dau câteva cepuri!

Nervoși dar neajutorați, cei trei se dezbrăcară, înjurând încontinuu. Lucky căută din priviri tomberonul cel mai jegos din apropiere și aruncă zdrențele acolo, grămadă. Apoi aprinse o țoală și în scurt timp totul începu să fumege. Ceea ce stârni, din piepturile vitejilor, un nou val de înjurături.

— Bă, te tăiem când mai punem mâna pe tine! Te omorâm ca pe o găină, nenorocitul naibii!

Râzând în continuare, Lucky își văzu de drum, lăsându-i pe cei trei bandiți de cartier în chiloți și în șosete.

• Capitolul 5 •

O rază discretă de lumină se revărsa în cameră. Lucia făcu ochii mari și își căută amantul din priviri. Acesta nu se afla în dormitor.

Probabil că pregătește micul dejun, gândi fata.

— Mahan, darling! Mahan, baby, unde ești?

Bărbatul se afla în living room, citind nepăsător ziarul.

— Știi că azi-noapte era să mă sugrumi?

— Uite, îți promit că pe viitor o să folosesc altceva, dar trebuie să participi și tu la joc.

Seara următoare, bărbatul își dădu arama pe față. În urma unui preludiu scurt, o luă la palme. După trei lovituri, văzând că-i rezistă, trecu la pumni, izbind-o direct în față.

Fata leșină, însă animalul din el nu se opri. Smulse hainele de pe apetisanta blondă și o violă cu sălbăticie. O penetra atât de puternic, încât Lucia își recăpătă cunoștința. Speriată, continuă să se prefacă leșinată, realizând că are de-a face cu un psihopat pe care nu-l excită decât violența. Strânse din dinți, fiind convinsă că a doua zi avea să-l părăsească fără regrete și pentru totdeauna. Ba chiar să-l reclame la poliție. Dar unde să se ducă și cu ce bani? Căci Mahan, prevăzător, își luase cardul înapoi.

Ceva mai târziu, se ridică cu greu din pat și se privi în oglindă. Avea un ochi vânăt, iar fața îi era zgâriată în mai multe locuri. În plus, simțea o durere cumplită în zona burții, de parcă ar fi fost într-una dintre zilele acelea... Animalul de Mahan o violase într-un asemenea hal încât o făcuse să sângereze.

Spre norocul ei, bărbatul părea plecat de acasă. Așadar, putea s-o șteargă fără probleme. Drumul era liber. Lucia nu mai stătu pe gânduri. Înfundă într-o geantă toate lucrurile scumpe pe care considera că le merită, își puse pe ea o pereche de blugi, un tricou, o vestă și plecă spre o direcție necunoscută. Nu înainte de a-i lăsa amantului ei următorul bilet:

Băiețică, mergi la medic și te caută! *Ești dus rău de tot cu capul. Ar trebui să depun plângere la poliție împotriva ta, ba*

chiar am s-o fac mai târziu, dar acum nu vreau să mai stau nicio clipă în văgăuna asta nenorocită, care adăpostește pramatii ca tine. Să nu mă cauți niciodată, pentru că altfel vei ajunge după gratii. Și mai du-te dracu' de impotent psihopat ce ești!

•

Noaptea se făcea din ce în ce mai neagră. Nu mai întâlnea în drumul său decât pisici și vagabonzi. Aceștia din urmă stăteau în jurul focurilor, ce duhneau îngrozitor a cauciuc ars. Lucky se gândea că nu are nicio șansă să-și găsească cunoștința în mizeria aceea de cartier, mai ales că pe Syonne o întâlnise la Philadelphia. Fusese de-a dreptul o nebunie să creadă că ar putea-o regăsi la atâtea mii de mile distanță.

Deodată, printre cartoane, zări un firicel de fum, probabil provenind de la o pipă.

— Syonne? întrebă el timid, aplecând ușor capul pentru a vedea cine se află în respectiva „casă”.

— Frumosule, ai venit! Hai, că am așteptat ani întregi să te întorci. Ți-am spus eu că ai să mă cauți.

— Syonne, oftă Lucky, nu credeam să mai fii în viață! Da' știu că ești destul de ușor de găsit…

— Ajută-mă să mă ridic! bombăni negresa, bucuroasă de revedere. Să bem ceva, că iarăși mi s-a uscat gâtlejul. Și nu te mai miorlăi atâta.

Lucky o ajută să se ridice și amândoi se mișcară încet, fără să scoată vreun cuvânt.

— Te duc la mine acasă. Pentru ceea ce vrei tu acum trebuie să muncesc ceva. Am aflat până la urmă ce ai pățit. Mi s-a arătat în vis într-o noapte. De aceea te-am așteptat.

— Păi, dacă tot zici că le știi pe toate, de ce naiba te-ai ascuns de mine? Mi-a ieșit sufletul cât te-am căutat. Apropo, cum de ți-ai mutat domiciliul în L.A.?

— Nu încerca să pricepi lucruri pe care nu le poți înțelege. Și, repet, nu te mai plânge atât, că mă exasperezi. Viață e ciudată. Și a ta, și a mea – deopotrivă. Am văzut amândoi că în ziua de azi orice e posibil. Mă rog, îmi mai povestești pe drum ce-ai pățit. Amănuntele mă interesează, că restul îl cam știu. Oprește-te și tu pe undeva ca să iei niște băutură. Doar n-o să stăm așa, pe uscat…

Lucky cumpără două sticle de tărie – de data asta dintre cele mai scumpe – și o porniră mai departe. În ciuda vârstei foarte

înaintate, Syonne făcea față bine efortului. Lucky se deplasa în tăcere alături de bătrână, străbătând un labirint de străzi, care mai de care mai întunecate. În cele din urmă ajunseră într-o zonă destul de elegantă. Femeia se opri în dreptul unei căsuțe mici, dar curate.

— Ha, te miri, ai? Credeai că locuiesc într-o cloacă? Chiar așa, învață să înțelegi că nu tot ce vezi este real. Măști purtăm cu toții. Din diverse motive. Am cunoscut un bărbat care era milionar, și știi ce colecționa?

— Ce?

— Prieteni, asta colecționa. Da, da, cum ai auzit – prieteni. Suferea de o boală incurabilă și nu mai avea mult de trăit. Așa că s-a gândit să-și lase banii nu rudelor, ci acelora care îi meritau și aveau suflet.

— Și cum putea stabili așa ceva?

— Stai și ascultă, nu te mai repezi! Cum îți spuneam, milionarul meu se îmbrăca jegos, dar nu foarte, și se ducea prin cârciumi. Bea cu toată lumea pe acolo. Figura lui preferată era să se prăbușească la un moment dat. Cădea pur și simplu, simulând că moare. Aștepta să vadă cine îi sare în ajutor, așa jegos cum era îmbrăcat. De multe ori nu l-a băgat nimeni în seamă. Un barman chiar l-a scos pe șest din bar și l-a aruncat în spatele localului, la gunoi, ca să nu aibă probleme. Vreau să-ți spun că, a doua zi, milionarul – nu contează numele lui – a cumpărat barul și l-a concediat pe barman. Apoi i-a dăruit localul unei prostituate, care îl găsise în gunoaie și își scosese bluza de pe ea ca să i-o pună căpătâi. I-a adus puțină apă și a vrut să-i cumpere medicamente, cu o hârtie slinoasă de zece dolari, pe care a scos-o din sutien. Erau singurii ei bani. Milionarul a văzut ce face cu coada ochiului. S-a prefăcut că și-a revenit și i-a cerut numărul de telefon. Bucuroasă, aceasta i l-a dat și i-a zis că poate să o sune oricând, dar că nu se pot vedea la ea, pentru că are un copil mic.

— Și cum a făcut aia când a sunat-o?

— Nu îți poți imagina. A zis că își bate joc de ea. Însă, atunci când milionarul a pus-o în posesia actelor localului, ea a izbucnit în plâns, crezând că are de-a face cu Dumnezeu sau cel puțin cu Sfântul Petru. Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, s-a apucat să spele localul pe jos, nevenindu-i să creadă că a ajuns patroană peste noapte.

— De ce?

— Era pierdută de tot, de-aia. Nu știa de ce să se apuce mai întâi.

— Mda, sună frumos.

— Așa, că văd că ne-am oprit în fața porții, ca proștii. Și, cum îți spuneam, mergea prin diverse localuri, cădea, iar cel sau cea care sărea să-l ajute primea ulterior zece mii de dolari. Ăsta era prețul lui; nici mai mult, nici mai puțin.

— Și acum unde e?

— Cred că tot prin baruri, dacă nu cumva o fi murit.

— Foarte interesantă povestea asta a ta, dar parcă e ruptă de realitate.

— Nu fi fraier, totul e adevărat. Au scris și ziarele despre el, la un moment dat. Paparazzii se chinuiau să-l găsească. Hai să intrăm, că văd că ne-am întins la vorbă cam aiurea!

Bătrâna luă cheia de sub preș și dădu să descuie, când Lucky reacționă uluit:

— Cum poți să ascunzi cheia într-un asemenea loc? Cred că și copii de țâță știu despre o asemenea ascunzătoare.

— Hmm, nu mă interesează. Cine vrea să intre la mine în casă, să intre. Nu e neapărat binevenit, dar n-o să aibe ce să fure. Ce are valoare pentru mine nu are pentru un hoț.

Într-adevăr, nimic valoros nu se afla pe acolo. Doar o mică bibliotecă cu cărți vechi, ferfenițite, o măsuță, două fotolii largi, un covor la fel de vechi, însă curat, și o pisică neagră, grasă, care se uita la cei doi calmă și plictisită.

Luând loc, Lucky privi curios în jur, iar ceea ce îl frapă fu multitudinea de casete, cutii și bocceluțe care erau aruncate peste tot. De asemenea, lumânări, flori uscate și tot felul de ierburi erau întinse prin diverse locuri, iar pe o măsuță se găseau alte câteva cărți.

Curios, Samuel se ridică de pe canapea și se duse să privească volumele ce erau scrise într-o limbă complet necunoscută lui. Fără să zică nimic, luă una dintre sticlele de whisky și se așeză pe canapea.

Syonne trebăluia vioaie prin casă, aducând în living tot felul de obiecte, care mai de care mai ciudate.

— Stai aici, că am un pic de treabă, frumosule! După ce termin, mă întorc.

— OK, nicio problemă, aștept.

Bătrâna dispăru îndată. Pisica se întinse, leneșă, adulmecând aerul. Pe urmă, se apropie de musafir. Fără nicio ezitare, felina îi sări în brațe și începu să toarcă. Amuzat, bărbatul nu avu nimic împotrivă, iar după câteva minute și două, trei guri bune de whisky ațipi.

•

— Nuuu, te implor, nu da! Nu mai da, că mă omori! Cu ce ți-am greșit, Dumnezeule? Nuuu!!!

— Lucia, taci! Nu mai urla, că până la urmă îți bag pe gât sutienul sau ce rahat de bluză ai tu pe tine și ai să te sufoci. Taci odată, că mă enervezi și nu mai răspund de faptele mele! Astăzi am stabilit că te voi tatua. Stai locului, ca să te crestez frumos! Uite, aici, pe burtă, am să-ți scriu numele meu, ca să mă ții minte. Oricum, după ce mori, te voi jupui. Poliția nu va găsi nicio urmă din tine, așa că n-ai de ce să te neliniștești. Pe umăr am să-ți crestez... nu știu ce, lasă-mă să mă gândesc! Ufff, iarăși trebuie să te bag sub duș, că sângerezi ca un porc. Pe de altă parte, trebuie să recunosc că îmi place ceea ce văd, dar... Bineee, hai că te cos! Asta ca să nu zici că sunt un tip din cale-afară de rău. Da' propun să te cos o rană da, una nu... Ha, ha, ha! Așa va fi ceva mai palpitant și voi avea parte de sângele tău în continuare. Uite, mai ia o gură de whisky, ca să nu poftești!

Și bestia îi turnă fetei pe față și pe gât un pahar sănătos de alcool, care-i arse rănile de la gură ca fierul înroșit.

— Nuuu! mai putu victima să geamă, apoi începu să tremure convulsiv.

Trecuseră zile de când rezista – nu mai știa câte –, iar fata era convinsă că ajunsese de mult în cer. Că scăpase de grozăvia căreia îi căzuse pradă.

— Auzi, știi la ce mă gândeam? îi vorbi criminalul, care începuse să-i coasă rănile. Ești una dintre cele mai rezistente victime pe care le-am cunoscut vreodată. Te afli aici de zile bune și văd că te simți destul de bine. Asta înseamnă că îți place la mine. Să știi că acest sentiment este reciproc. Reciproc de-a binelea...

Bărbatul vorbea singur, fără să-i pese că tânăra, îngrozită, leșinase de durere. Pentru a câta oară?...

•

— Hei, hei, trezește-te! strigă Syonne, zgâlțâindu-l de umeri pe Lucky, care se zvârcolea sub privirile impasibile ale pisicii.

Ești transpirat tot. Frumosule, Samuel, e doar un coșmar, trezește-te!

— Dumnezeule! țipă bărbatul, ridicându-se în picioare. Din nou am visat aceeași poveste. Simt că înnebunesc dacă nu fac ceva, zise musafirul, îngândurat, revenindu-și în simțiri. Numai tu poți să mă ajuți, numai tu, Syonne! Fă ceva, orice, dacă tot ești vrăjitoare sau ce zici că ești! Trebuie să scap de coșmarurile astea, care tare mă tem că sunt adevărate.

— Gata, gata, stai jos! Mai bea ceva și să o luăm cu începutul. Cam știu eu despre ce este vorba, dar mai bine povestește-mi tu. Fii atent, dacă vrei să te ajut trebuie să îmi spui totul în amănunt! îi mai ceru bătrâna. În cel mai mic amănunt.

Lucky, amărât, îi relată cum, după ce ațipea sau închidea ochii, îi apăreau în față tot felul de imagini ale unei fete torturate de un necunoscut. Torturi inimaginabile, de o cruzime de neconceput. Îi povesti chinuit cum străinul îi turna victimei sare pe răni, o bătea crunt cu picioarele sau cu ce avea la îndemână și o cresta cu cuțitul. Apoi o cosea pe viu ca să mai reziste câtva timp la noi torturi.

— Nu ai niciun indiciu, nimic? întrebă negresa. Vreun nume, vreun oraș?

— Nimic. Nici măcar figura brutei ăleia nu am putut-o desluși. Nu știu de ce, dar avea fața întunecată de fiecare dacă când îl „vedeam”.

— Asta pentru că el întruchipează Răul. Bestia aceea nu e om… sau e om, dar mai e și altceva, continua bătrâna să mormăie, mai mult pentru sine.

— Stai, acum îmi aduc aminte! Pe tânără a strigat-o Lucia la un moment dat. Da, da, cred că Lucia o chema.

— Numele ăsta nu îmi spune nimic. Nu, nu, sigur nu o cheamă așa. Poate că Lucia îi place lui să-i spună. Altceva?

— Nimic, nimic altceva. Dar de ce crezi că nu o chema Lucia? Doar așa o striga.

— Nu îți pot explica. Ai văzut vreo fereastră sau ceva asemănător?

— Nu, răspunse Lucky, întristat. De obicei, găsesc câte un indiciu. Întotdeauna, când „văd” în viitor, am unele indicii. Nu și acum. Ce putem face?

— Cum ai venit la mine, înseamnă că ești cu adevărat disperat, râse bătrâna, începând să curețe o măsuță foarte joasă

din mijlocul încăperii. Hai să vedem cum ne descurcăm! mormăi ea, gânditoare.

— Dacă nu mă ajuți, mă tem că această fată o să moară în chinuri groaznice. Și eu mă simt vinovat, ca și cum aș fi complice la calvarul ei.

— Iar vorbești prea mult, frumosule. Mai bine pregătește-te să faci ceva ce nu ai mai făcut niciodată. Va trebui să nu-mi ieși din cuvânt, altfel nu va fi de bine…

— Nu mi-e teamă de nimic, numai să rezolvăm nenorocirea asta, Syonne.

— Ia, fumează țigara asta și trage adânc fumul în piept! În timp ce o fumezi, să nu vorbești, încearcă să stai cu ochii închiși. Și eu voi face cam același lucru, numai că… dar, mă rog, nu-ți pasă ție ce fac eu, cu siguranță.

Bătrâna îi întinse o țigaretă învelită într-o frunză ofilită.

Lucky, fără să mai întrebe nimic, trase câteva fumuri și simți că amețește cumplit. Nu mai știa dacă visează ori e treaz, începu să înjure în gând, crezând că se droghează ca un prost. Dar nu apucă să se enerveze prea tare, că se și trezi într-o ceață foarte deasă, în care nu vedea absolut nimic.

Speriat, pipăi aerul cu mâinile, ca unul fără de vedere. Nu știa unde se află și nu putea să-și dea seama nici măcar dacă e pe un munte sau în fața unei case. Nu vedea nimic.

Absolut NIMIC.

• Capitolul 6 •

— Luuucky! se auzi o voce din depărtare. Luuucky!

Ba nu, parcă era un ecou. Un glas de femeie sau de bărbat?

Nu-și putea da seama.

Se întorcea în stânga și-n dreapta, ca să vadă cine-l striga. Deodată, brusc, lângă el apăru Syonne, care îi făcu semn cu ochiul.

— Taci, nu ai voie să spui nimic! Acum suntem împreună și vom vedea ce se va întâmpla. Poate dăm de capătul acestei povești.

Uimit, Lucky, care deja nu mai înțelegea mare lucru, vru să spună ceva, însă Syonne, cu o mână noduroasă și plină de inele de alamă – cu forme care mai de care mai ciudate –, îi făcu semn să-și țină gura.

— Dacă vorbești, se duce naibii totul. Se destramă tot ce m-am chinuit să clădesc până acum. Nu ai voie să scoți niciun cuvânt. Taci și uită-te, doar atât! Și – foarte important – ia seama la tot ceea ce vezi, în special la amănunte.

Ca la un semn, ceața începu să se destrame și Lucky se trezi într-o casă extrem de luxoasă unde…

— Astăzi mă tem că am să te omor. Mă plictisesc foarte tare, iar tu nu vrei să cooperezi. Da, te omor, și am să-mi găsesc degrabă o altă jucărie. Nu mai țipi, nu mai faci nimic… Stai ca bleaga. Trebuie să mă gândesc ce să-ți mai fac, fiindcă am obosit să-ți tot dau bătaie. Cred că îmi trebuie ceva inspirație. Mă gândesc să te torturez într-un mod mai palpitant. De fapt, am un cadou pentru tine.

Și necunoscutul, râzând cavernos, dispăru în direcția pivniței.

Între timp, ea rămase legată de scaun, plină de sânge închegat și vomă. Începuse din nou să tremure, îngrozită de ceea ce avea să urmeze. Vru să strige după ajutor, însă din gură nu îi ieși decât un geamăt prelung.

Îngrozit, Lucky se apropie de fată și încercă să o dezlege, dar mâinile sale trecură prin materie ca și cum ar fi fost o fantomă.

Syonne, care se afla și ea în încăpere, îi făcu semn că totul este inutil, apoi îi șopti:

— Nu se poate, nu ești cu adevărat aici. Mai bine uită-te peste tot în jur și caută indicii. Nu te lăsa dus de val, pentru că acum n-o poți ajuta. Mă ocup eu de fată, tu caută prin jur, ca să putem localiza imobilul, la o adică.

Negresa se apropie de biata victimă, punându-i o mână pe frunte. Lucia tresări, deschizând puțin ochii. Nu văzu nimic, dar o liniște ireală în condițiile date puse stăpânire pe ea. Crezu că se înalță la cer.

— Am murit, murmură ea fericită. Totul s-a sfârșit. Doamne, îți mulțumesc! Acum, nu mă mai doare nimic, și sunt fericită pentru că am scăpat.

Bătrâna zâmbi și începu să-i șoptească ceva la ureche, într-o limbă necunoscută. Victima asculta uimită, fără să înțeleagă ce i se spune, dar liniștindu-se și mai mult.

Între timp, după câteva clipe de ezitare, Lucky începu să se uite prin casă. Căuta fotografii, ziare, orice lucru care să-i indice unde se aflau bestia și victima lui.

— Ia uite ce ți-am aduuus! zise bărbatul, care intrase în cameră cu un borcan mare de murături în brațe, pe fundul acestuia lăfăindu-se o scârboșenie de șobolan. Surprizăăă! Încă o jucărie pentru fetița mea. Sunt mândru de mine!

Lucky încremenise, uitând unde se află și ce caută. Se uita țintă la sadicul necunoscut și ar fi dat orice să-l poată sfâșia cu dinții, cu mâinile goale, chiar în acel moment.

Victima deschise ochii și, obosită, îl privi pe criminal. Era încă îngrozită, dar părea ceva mai liniștită decât înainte. Îi amorțise întregul corp, nu mai simțea durere, nu mai simțea nimic.

Syonne, aflată în spatele ei, îl privea pe necunoscut ca și cum ar fi vrut să vadă prin el.

— Fii atentă la ce ți-am pregătit! O surpriză! Ăsta – și arătă înspre șobolan – e prietenul tău, cu care vei sta aici câteva zile, cât timp va vrea el, adică până când o să te mănânce.

Și bărbatul o dezlegă pe Lucia, o târî până la borcan, așezând-o pe gura acestuia, iar spatele i-l propti de scaun, legând-o fedeleș. Lucia era astfel imobilizată pe borcanul fără capac, la discreția rozătoarei.

— Să vezi ce bucuros o să fie șobolanul când îți va gusta popoul, frumoaso! râse monstrul, așezându-se plin de interes pe o canapea, ca să urmărească spectacolul din primul rând.

Înnebunit de puținătatea aerului, șobolanul, care avea niște dinți enormi, încerca disperat să muște din fundul fetei pentru a se elibera. Zgâria cu ghearele marginile borcanului, sărea, iar din când în când ajungea la chiloții Luciei, de care trăgea cu disperare.

— În scurt timp ai să rămâi fără chiloți. După aceea o să ajungă și la frumoasele tale fese. Ce-am să mă mai distrez!... Mâine cu siguranță că vom găsi altceva, dacă ăsta nu reușește să te omoare între timp. Sau poimâine...

Oripilat, Samuel încercă din nou să ajungă la fată, să o ia de acolo, uitând complet că nu putea face nimic în situația în care se afla. Îi venea să urle de ciudă.

— Hai, măi șobolane, fă-ți treaba! râdea bestia, aruncând cu ce-i cădea în mână în borcan, ca să enerveze animalul. Hai, că poți! Rupe-i chiloții și ai să ajungi la cărniță moale! Ce spectacol inedit! Păcat că nu am pe cine să chem ca să te admire. Ha, ha, ha! Amuzant! Dar acum cred că am să mă duc până la bucătărie, ca să-mi pregătesc ceva de mâncare. Îți voi aduce și ție niște injecții. Dacă monstrul ajunge la fundul tău, să țipi, da? Nu vreau să pierd un asemenea spectacol.

Și sadicul asasin ieși din cameră, fluierând.

Lucky nu mai știa ce să facă. Syonne se apropie de el și din nou îi făcu semn să stea locului.

— Totul va fi bine, dar tu vezi de lămurește-mă unde suntem, că nu mai putem sta mult pe-aici! Îți promit că fata va fi bine, ce naiba! Va trebui să plecăm în curând, iar tu nu ai aflat încă nimic. Dă-i bătaie!

Lucky începu din nou „percheziția” prin casă și până la urmă descoperi un ziar, dar care era, din nefericire, împăturit. Nu putea vedea decât fragmente dintr-un articol, și n-avea cum să-l despăturească. Se sucea pe toate părțile, încercând să dibuie despre ce era vorba, dar nu reușea. De câteva ori chiar a întins mâna spre ziar, uitând că nu îl poate atinge.

Între timp, Syonne se apropie de fata care paralizase de groază și îi puse din nou mâna pe frunte.

Iarăși simt ceva, se gândea tânăra. Mi-e bine acum, nu mă mai doare nimic, deși știu că animalul de sub mine, scârboșenia aia, mă poate mușca în orice moment.

Închise ochii și încercă să își închipuie că se află la malul unei ape liniștite, unde nu era țipenie de om. Doar flori peste tot, liniște și pace.

Acum chiar că am murit, își continuă ea seria gândurilor. E mai bine așa. Am scăpat. Nimeni nu-mi mai poate face rău.

Văzând că victima s-a mai liniștit, bătrâna se lăsă pe vine și, cu mâna încovoiată ca o gheară, bolborosi ceva amenințător la șobolan.

Animalul se sperie deîndată, ghemuindu-se pe fundul borcanului. Mai încercă să sară de câteva ori, dar fără niciun rezultat, de parcă puterile l-ar fi părăsit complet.

Lucky se mai învârti un timp prin cameră, după care apăru din nou ceața aceea densă, prin care nu mai putea vedea nimic. Amețit, strigă după Syonne. După primele câteva sunete se iscă un vârtej cumplit, care îl trânti violent de pământ. Când deschise ochii, se trezi acasă la bătrână.

— Dumnezeule, ce-a fost asta? întrebă el, buimac.

Liniștită, Syonne așteptă ca Lucky să își revină complet și abia pe urmă vorbi:

— Gata, acum totul e în regulă? Hai să punem cap la cap ce am aflat!

— Cum poți să fii atât de detașată de tot ce ne-a fost dat să vedem? Tu chiar nu ai suflet? Nu ai văzut ce orori se întâmplă acolo?

— Te rog să te liniștești! În caz contrar, să știi că nu vom putea ajuta această fată niciodată. Ai avut șansa să vezi realitatea.

— Șansa?

— Da, șansa, fiindcă acum știi pentru ce trebuie să lupți, argumentă Syonne, tot mai liniștită. Am întâlnit la viața mea grozăvii mult mai mari. Credeam că ești mai tare de înger, că altfel nu-ți dădeam ocazia să vezi ceea ce ai văzut.

— Trebuie să beau ceva, încercă Lucky să se mai tempereze.

— Bea, dar adună-te, că altfel fata moare.

— Chiar crezi asta?

— Moare, dacă nu facem nimic. Dar mai bine mi-ai spune dacă ai descoperit vreun indiciu despre acea locuință.

— Tot ceea ce știu este că am văzut un ziar, Syonne. Din păcate, nu știu nici măcar din ce oraș este, dar am o bănuială.

— E din America?

— Categoric, căci am zărit o parte a unui interviu cu o anumită personalitate politică. Dacă aflu al cărui stat este guvernatorul Domson, am găsit orașul.

— Domson… Îmi sună cunoscut.

— Și mie, dar nu îmi vine în cap peste ce stat guvernează. Cred că e vorba despre Nevada. Ai prin preajmă vreun computer conectat la internet?

Ignorând cea din urmă întrebare, Syonne spuse:

— Bun, atunci mâine dimineață pleci la Newport. Cât timp ești pe drum, am să încerc să țin fata în viață. Numai să ajungi repede la ea și să o salvezi.

— Plec chiar acum, o asigură Lucky, aprinzându-și o țigară.

— Nu acum, pentru că mai avem multe de discutat și trebuie să afli o serie de lucruri.

— Ce-ar mai fi de spus?

— Câte ceva despre tine, despre monstrul ăla și ce va urma.

— Syonne, e ceva mai rău decât ceea ce am văzut? Spune-mi!

— Mi-e teamă că tot ceea ce se întâmplă este doar vârful icebergului. Bestia pe care ai văzut-o este ce puteai întâlni mai rău în viața asta. El ucide de foarte mult timp în felul pe care l-ai văzut. Casa în care am intrat este bântuită de moarte și de spiritele victimelor sale. Și nu sunt puține. Acest animal nu poate fi oprit decât de tine.

— De ce numai de mine?

— Pentru că îți seamănă. Chiar foarte mult.

— Cum adică îmi seamănă?

— De când ai intrat la mine în casă și am fumat acele ierburi, am văzut că ai fost cândva un om normal. De fapt știam asta, dar acum m-am asigurat. Nu te-ai aflat de la început printre inițiați, ți-am mai spus-o. Dar între timp ai devenit unul de-al nostru. Un om care poate să vadă ceea ce alții nu văd și poate auzi ce alții nu aud. Cineva care se credea Dumnezeu v-a schimbat pe amândoi. Dar, spre deosebire de nebunul acela, esența vieții tale este bună.

— Nu are cum să fie ca mine! țipă Lucky.

— Ba are! Și a devenit asasin. El s-a născut rău. Iar acum nu mai poate fi controlat. Nici de alți oameni, nici de spirite. M-am uitat în sufletul lui, cu voia spiritelor, și sunt sigură de ceea ce afirm.

— Ha! Ce, bestia aia are suflet?

— Are, sau ceva asemănător. Și, cum spuneam, el nu poate fi influențat de nimic. Dacă era un om normal, probabil că îi puteam face ceva, adăugă gânditoare Syonne. Oricum, o să încerc. Nu am mai provocat răul cuiva până acum, dar cu siguranță că e cazul să încerc, astfel încât să-l împiedic o vreme să-și ucidă victima, ca tu să ai destul timp la dispoziție.

— Așadar, Syonne, „vede” și el ce „văd” eu…

— Da, Lucky. Totuși, în noianul ăsta de nenorociri există și o parte bună a lucrurilor.

— Care ar fi aia?

— Vestea bună este că nu își dă seama că poate face și mai mult rău.

— Nu crezi că exagerezi?

— Deloc. Gândește-te că are viziuni ca și tine, poate controla banii ca și tine… E capabil să ucidă sute și mii de oameni. Ar fi teroristul perfect. Însă el nu știe asta și își canalizează întreaga energie asupra câte unei singure persoane. Din nefericire, după ce o ucide, își alege o altă țintă și tot așa.

— Am înțeles, Syonne. Nu îmi rămâne decât să plec după el, ca să pun capăt acestei tragedii. Poate nu mă crezi, dar faptele lui mă afectează mai mult decât vreau să recunosc.

— Știu, Lucky, și de asta nu te încurajez prea mult, spunându-ți că totul se va sfârși cu bine. Sunteți două ființe puternice, de necontrolat, iar soarta va decide care dintre voi va ieși învingător. Eu cred că tu ai să câștigi, însă pot greși, fiindcă sunt și eu om.

— Plec, Syonne și îți mulțumesc!

— Nu te grăbi și cumpănește-ți fiecare pas. O clipă de neatenție te poate costa viața. Pentru toate pe lumea asta există un sfârșit. Mergi cu Dumnezeu!

— Ține-mi pumnii, pentru că o să am nevoie!

Bătrâna îi zâmbi, emoționată, în timp ce bărbatul se întreba dacă nu cumva ar fi cazul să-i ceară sprijinul bunului său amic, masivul agent CIA, Thomas Roe.

În cele din urmă Lucky ieși în noapte, fără să îi pese de ceea ce i s-ar putea întâmpla. Miza era prea mare și se simțea înverșunat, pornit să câștige potul. Fără drept de apel.

— Șefule, dă-mi și mie ceva acolo, șefule, un dolar, nu mai mult! strigă după el un vagabond.

— Ia, mă! și Lucky îi aruncă o bancnotă mototolită de 20 de dolari, spunându-i: să te rogi pentru mine!

Ajunse acasă și își făcu bagajul, fără a uita pușca Winchester, două revolvere Beretta, mai multe cutii de cartușe, niște dinamită și „cutia cu scule”.

Cutia cu scule era de fapt o servietă-diplomat ceva mai mare, în care transporta aparatură de ascultare, un binoclu cu infraroșii și altele asemenea. Le primise cadou de la prietenul său din CIA și era convins că i-ar putea fi de folos.

Conducea automobilul de ceva timp și îl usturau ochii din cauza oboselii. Deja se înserase și îl durea spatele, așa că era clar că trebuia să se oprească undeva.

Văzu pe stânga un motel cu numele „Good Meal and Sleep”, la intrarea căruia se afla un fel de bar sau o cârciumioară. Opri și coborî, constatând că atât el, cât și mașina erau plini de praf. O baie fierbinte și o masă bună erau tot ceea ce îi trebuia la ora aceea. A doua zi urma să ajungă la Newport și să înceapă investigațiile.

Își luă cele două genți, intră și, fără a observa privirile admirative ale femeilor din local, se așeză la o masă. Își lăsă bagajul și se duse la baie, ca să se spele măcar pe mâini. Când se întoarse, gențile îi dispăruseră.

— Hei, unde-mi este bagajul? întrebă el, alarmat.

În bar se lăsă o liniște mormântală.

— Oameni buni, unde-mi sunt gențile, v-am întrebat?

— Ie-te, aici, chipeșule! ripostă un mexican tăiat pe față, care mesteca arogant o scobitoare. Ai ceva împotrivă? Le-am luat noi, gândindu-ne că îți este prea greu cu ele.

— Vă rog frumos să mi le dați înapoi! Nu am chef de ceartă. Ce naiba, mi-e foame, mi-e sete și vreau liniște.

— Mă, orășeanule, nu cred că ai auzit bine. Am zis că acum sunt ale noastre. Le-am găsit și lângă ele nu se afla nimeni, deci ni se cuvin. Fără alte discuții, OK?

— Nu vreau scandal, v-am mai spus. Scoateți gențile de unde le-ați ascuns și veți putea merge și altădată la târfe. Dacă nu, vă tai mătărângile la toți, adăugă Lucky, cârpindu-l cu dosul palmei pe mexican.

Acesta se răsturnă uluit, cu tot cu scaun. Tovarășul lui se ridică rapid de pe scaunul pe care-l ocupa și dădu să-și scoată pistolul. Dar tocmai atunci primi fulgerător un picior în falcă.

Cei de față auziră un pârâit de oase rupte, iar pistolarul începu să urle de durere. Cum arma îi zburase cât colo, intențiile sale deveniră mult mai pașnice ca la început. Nu și ale celui cu cicatricea, însă, care scoase la iveală un cuțit cât toate zilele, cu care începu să taie nervos aerul, scrâșnind din dinți.

— Te tai, nemernicule! Ce i-ai făcut tovarășului meu? Te tai, auzi!

În tăcere, Lucky scoase unul dintre revolverele Beretta de la spate și trase înspre mexican, nimerindu-i cuțitul. Arma acestuia din urmă zbură în aer și se înfipse într-o masă la care se aflau două fete foarte disponibile. Acestea, îngrozite, începură să urle de spaimă.

Bărbatul îl privi pe celălalt mexican, care zăcea pe jos cu falca ruptă, dar acesta n-avea de gând să mai participe la bătaie. Lucky îl căută prin buzunare, îi luă portofelul și îl ușură de o sută de dolari.

— Cine servește aici? întrebă el, cu un calm care îi făcu pe toți să înghețe de teamă.

De sub tejghea se ridică o fată, care tremura de frică.

— Uite, cei doi domni aici de față doresc să plătească deranjul pe care l-au provocat, explică Lucky, arătând înspre vesela spartă și mesele dărâmate. Domnii oricum pleacă și nu o să vă mai deranjeze, vă asigur. Sunt niște gentlemani, după cum ați observat și voi.

Ca să termine treaba începută, îi luă pe cei doi de guler și, administrându-le câte un șut în părțile posterioare ale trupului, îi aruncă afară din local.

După bătaia încasată, mexicanilor nu le mai dădu prin cap să protesteze în vreun fel.

— Acum nu mai am nevoie decât de o friptură, o salată verde și ceva de băut, preciză Lucky, constatând mulțumit că bagajele sale apăruseră ca din senin. Aș prefera o bere bună sau un vin slab.

Genții stăteau cuminți la piciorul mesei alese de el, de parcă ar fi fost acolo de când lumea.

Consumatorii se destinseră și începură să râdă, iar chelnerița alergă bucuroasă, ca să-i facă străinului pe plac. Până și bucătarul scoase capul pe gemulețul de servire, anunțându-l că îi pregătește o cină ca-n povești.

— Golanii ăia doi erau de prea mult timp pe aici și își făceau de cap, explică un bătrânel entuziasmul colectiv. Mie mi-au luat supa și mi-au aruncat-o pe geam, iar pe chelneriță au plesnit-o peste fund de a durut-o câteva zile. Nimeni nu avea curaj să se ia de ei, fiindcă ne amenințau ori că ne taie, ori că ne împușcă. Tare bine ai făcut că i-ai pus la punct, domnule! mai adăugă septuagenarul.

— Mulțumesc, dar nu am vrut să deranjez! Ce vină am eu că au căutat-o cu lumânarea? Asta e, acum sper să se mai potolească.

— O vreme nu mai vin ei pe-aici, cu siguranță, fu de acord bătrânelul, după care îl lăsă pe străin să mănânce liniștit.

Chelnerița, sfioasă, îi aduse lui Lucky o friptură în sânge, atât de mare încât depășea marginile farfuriei, nu înainte însă de a șterge conștiincios masa, de parcă ar fi vrut să-i ia vopseaua. Apoi așternu o pânză imaculată pe ea.

Era tânără, blondă cu ochi verzi, mignonă și foarte apetisantă. Tunsă scurt, băiețește, degaja un aer sănătos și copilăresc, în ciuda unui piept care se străduia din greu să stea cuminte în captivitatea sutienului și a bluzei pe care fata o purta pe deasupra.

— Nu-i nevoie s-o lustruiești atât, frumoaso! reacționă clientul, zâmbindu-i galeș, în timp ce ea se afla în plină activitate. Nu sunt inspector de igienă sau altceva asemănător, așa că n-ai de ce te teme.

În fața încercării lui Lucky de a detensiona situația, chelnerița se fâstâci și mai tare, răsturnând o micuță vază în care se afla o singură floare. Apa se scurse pe pantalonii bărbatului, iar fata, roșie ca para focului de rușine, încercă să șteargă mizeria făcută. Din nefericire pentru ea, își dădu seama ce face abia atunci când ajunse la fermoarul bărbatului. După care reuși să îngaime, cu ochii aproape înlăcrimați:

— Mă scuzați domnule, nu am vrut să…

— … Domnișoară, nu-i nicio problemă. Oricum, mi-era cam cald… m-am mai răcorit… stai liniștită! râse Lucky, așezându-se din nou pe scaun, deși era ud până la chiloți.

Cei din jur zâmbeau, însă nimeni nu îndrăznea să facă vreo remarcă nelalocul ei. Oricum, situația era destul de amuzantă.

După ce termină de mâncat, clientul i se adresă din nou chelneriței pe care pusese ochii.

— Vă mulțumesc tuturor pentru masă! Uite o sută de dolari, restul e al tău. Aș vrea să rămân aici peste noapte. Crezi că se poate? mai întrebă Lucky, privind-o cu și mai multă insistență.

Ea se arătă extrem de serviabilă, ocupându-se de toate formalitățile, la finalul cărora îi înmână lui Lucky cheia camerei. În timp ce chelnerița se îndepărta, bărbatul îi admiră cu poftă linia curbată a șoldurilor și, cu ochii minții, o dezbrăcă din priviri. Îi plăcu ce văzu.

De parcă s-ar fi știut privită, și poate chiar bănuind acest lucru, fata păși alene spre bar, unduindu-se grațioasă, spre disperarea celor două fete de consumație, asupra cărora Lucky nu aruncase nicio privire în vreme ce mâncase. Din acest motiv, nici ele nu îndrăzniseră să își ofere serviciile, pricepând că oaspetele din acea seară nu era un om de rând.

Peste puțin timp se afla într-o cameră de motel, rupt de oboseală, prăbușit pe pat, așa îmbrăcat cum era. Până și gândurile cu privire la nurii chelneriței zburaseră ca un fum din pricina extenuării. În cele din urmă, cu greu, reuși să facă un duș după cumplitul drum pe care-l avusese de străbătut. Înainte să iasă din camera de baie închise ochii, căzând pentru câteva clipe în transă. Ceea ce-i fu dat să „vadă” îl îngrozi: bestia își tortura în continuare ultima victimă, care zăcea încă pe borcanul pe fundul căruia se afla un șobolan.

• Capitolul 7 •

— Asta nu se poate! urlă bestia, care văzu că fata nu pățise nimic, iar șobolanul zăcea epuizat pe fundul borcanului de murături. Ce faci, târfă, n-ai murit? Nu te-a mușcat animalul ăsta de rahat? Vă tai pe amândoi, iar pe el ți-l dau să-l mănânci, nenorocito!

Mahan chiar se apropie de ostatică și îi croi o palmă peste figură. Dar, la jumătatea gestului, mintea lui bolnavă se opri asupra unui nou plan de bătaie, astfel încât lovitura pierdu din intensitate.

— Te voi pedepsi exemplar pentru că mi-ai amețit șobolanul, o mai amenință el. Ia spune-mi, nu cumva l-ai asfixiat cu aerele tale? întrebă psihopatul, râzând ca un dement în timp ce părăsea încăperea.

•

Lucky se dezmetici și realiză că nu avea să aibă liniște până când nu o găsea pe fată, iar monstrul nu va fi pedepsit. Dar trebuia să se întremeze pentru asta, așa că încercă să se odihnească.

Ațipise deja, când auzi câteva bătăi discrete în ușă. În doi timpi și trei mișcări înhăță pușca Winchester și, așa dezbrăcat cum se afla, doar în șort, se adăposti lângă peretele camerei, lipindu-se cu spatele de el.

— Cine e? întrebă el, cu un glas nu tocmai plăcut.

— Eu, fata care v-a servit la masă, veni răspunsul de dincolo de ușă, după o clipă de tăcere. Vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

Cu multe precauții, Lucky deschise larg ușa, armându-și pușca și trăgându-i piedica.

După o scurtă ezitare micuța blondă intră, iar bărbatul inspectă împrejurimile, convingându-se că nu era vorba despre vreo capcană. Apoi închise ușa și propti arma de ea.

Chelnerița era discret fardată, purta pantofi cu tocuri foarte înalte și un capot banal din prosop, care contrasta cu restul ținutei ei. Îi zâmbea timid bărbatului căruia venise să-i

mulțumească pentru ajutor, în numele întregului colectiv de angajați ai motelului, și mai rosti câteva cuvinte:

— Cu toții ți-am rămas îndatorați…

În clipa următoare Lucky îi acoperi gura cu un sărut, făcând-o să tacă. Iar când îi eliberă buzele puse un deget pe ele, spunându-i:

— Nici nu știm cum ne cheamă unul pe altul, dar, în mod cert, acum nu mai avem nevoie, de cuvinte.

Apoi aprinse veioza, ce răspândea o lumină difuză, și se opri la un metru de blonda care rămăsese stingherită în mijlocul încăperii. Apucă de cordonul halatului de baie, trase ușurel de el, după care îl desfăcu foarte curios de ce avea să descopere. Chelnerița nu purta absolut nimic pe dedesubt, ceea ce exprima fără echivoc – dacă mai era nevoie – motivul pentru care se afla în camera lui Lucky, în acea dimineață foarte timpurie.

Încântat, el îi scoase cu blândețe halatul și admiră trupul angelic al fetei, scoțându-și în același timp slipul. O aluniță rebelă trona între sânii masivi și grei, care s-ar fi potrivit mai degrabă unei femei de minimum 1,80 m înălțime. O alta, identică, era poziționată exact deasupra pubisului, puțin lateral, fiind vizibilă datorită unei tunsori pubiene foarte discrete. Mameloanele tinerei erau mari ca ale unei mămici ce alăptează, dar sfârcurile nu respectau aceleași proporții, fiind mai degrabă delicate, tocmai bune de mușcat în timpul unei partide de amor.

Bărbatul îngenunche, sărutându-i pieptul provocator și prinzându-i fesele între mâini. Așa cum bănuia, prezentau o consistență mai mare decât cea a sânilor, fiind de o fermitate de invidiat.

Ea suspină – atunci când buzele lui îi atinseră abdomenul și apoi alunița de deasupra pubisului –, depărtându-și încet picioarele, pentru a avea o poziție cât mai bună. Limba lui Lucky coborî alene între picioarele fetei, în vreme ce mâinile lui îi frământau spatele și fundul obraznic.

În acel moment, de parcă blonda și-ar fi amintit brusc motivul pentru care se afla în acea cameră, îl prinse pe bărbat de cap, făcându-l să înțeleagă că voia ca el să se ridice. Ceea ce Lucky și făcu, sărutând-o apăsat pe gură. Când o lăsă, fu rândul ei să îngenuncheze, alintându-l cu buzele înfierbântate de dorință și oprindu-se mai întâi pe pieptul viril. Mai încolo ele ajunseră în dreptul abdomenului, ca în cele din urmă să poposească pe

organul semi-erect al bărbatului căruia venise să i se dăruiască fără prejudecăți ori false pudori.

Din instinct, el o prinse cu blândețe de ceafă, iar fata îl înghiți dintr-o dată, renunțând la alte preparative rafinate care, în acele momente, s-ar fi dovedit complet inutile. După ce execută câteva curse de-a lungul membrului ce prindea viață de la o secundă la alta, chelnerița și-l scoase din gură și începu să-l alinte cu limba, fără a neglija nici scrotul, pentru care nutrea o adorație puțin diferită. Din când în când îl mușca ușurel cu dinții, ca apoi să-i dea brusc drumul și să se joace cu vârful nasului cu el.

În acea clipă fu rândul lui Lucky să o prindă de subsuori și să o ridice, pentru a-i da încă o sărutare. Ea acceptă pentru moment jocul, dar reveni repede la intențiile inițiale, împingându-și „victima” spre pat și făcând-o să se așeze. În minutele următoare, cum organul bărbatului atinsese dimensiunile corespunzătoare, capul fetei începu o cursă nebună de du-te-vino de-a lungul organului acestuia, pentru a-i da lovitura de grație. Numai că planurile lui erau cu totul altele.

La început o lăsă pe blondă să-și facă jocul, intuind mai ales că tinerei îi plăcea extrem de mult ceea ce făcea. Ceva mai încolo îi plăcu și lui, fiind aproape gata să ejaculeze, când realiză că nu s-ar fi mulțumit – în acea timpurie dimineață – doar cu o felație completă, până la capăt. Atunci i-o scoase din gură, gândindu-se că ar fi păcat de pantofii ei cu tocuri dacă nu li s-ar da o utilitate de necontestat.

Se ridică, o întoarse pe micuță cu spatele, îi luă țâțele în mâini și o împinse pas cu pas până la cel mai apropiat perete fără mobilier. Vorbind aceeași limbă, blonda înțelese ce se aștepta de la ea și se propti cu mâinile în zid, ridicându-se pe vârfuri și depărtându-și picioarele, așteptând să fie penetrată cât mai adânc. Împunsătura lui Lucky o făcu să scâncească satisfăcută, ba chiar să îndrăznească să rupă legământul tăcerii, cerându-i:

— Ciupește-mă de sfârcuri!

În clipa în care Lucky îi satisfăcu dorința, micul monstru din pântecele fetei puse stăpânire pe întreaga ei ființă, făcând-o să vibreze din toate încheieturile. Excitată la maximum, chelnerița se unduia ca o adevărată dansatoare din buric, dându-i bărbatului senzația că face amor cu cea mai pricepută locuitoare din insula Lesbos. Cu genunchii ușor îndoiți, pentru a

nimeri cât mai razant în intimitatea ei, Lucky împingea ca un apucat, de parcă i-ar fi fost teamă ca nu cumva să-i fure cineva „mireasa” din acea sublimă și încleștată dimineață. Dar nici tânăra nu se lăsa mai prejos, răspunzând loviturilor lui de berbec cu o forță și o determinare pe care bărbatul nu i le-ar fi bănuit cu câteva ore mai devreme.

În liniștea perfectă a camerei de motel nu se auzeau decât respirațiile sacadate ale celor doi și zgomotele caracteristice ale actului sexual, care îi excitau pe partenerii transpirați de efort până la exaltare. Fiecare dintre ei era îndrituit să simtă că sfârșitul acelei încleștări se apropia de final – unul dintre cele mai fericite, cu siguranță.

Mâinile blondei erau atât de transpirate încât, îmbibate cu varul de pe zid, începuseră să alunece. Presimțind pericolul a ceea ce se putea produce, Lucky o prinse de abdomen, o înălță pur și simplu în brațe, administrându-i ultimele lovituri cu un aplomb care l-ar fi făcut să se rușineze și pe un star porno. Ușoară ca un fulg, fata se lăsă în voia lui, aplecându-și capul și abandonându-se moale în mâinile masculului. Cu o plăcere pe care nu-și amintea s-o mai fi gustat de ceva vreme, bărbatul ejaculă masiv, ridicând-o pe tânără, de parcă ar fi avut intenția să pătrundă cu tot corpul în ea, până la contopire. Spre final și ea începu să juiseze, tremurând spasmodic și unduindu-se, cu toate că nu beneficia de niciun punct de sprijin cu excepția bazinului, care era proptit de abdomenul bărbatului.

Simțind că i se înmoaie genunchii, din motive lesne de înțeles, Lucky își eliberă amanta, aceasta revenind cu picioarele pe pământ. Instantaneu, ea se întoarse, îi luă bărbatului membrul în mână și îl plimbă printre sâni. Apoi se aplecă și mai mult pentru a-l înghiți și a-l lăsa curat, așa cum îl găsise. Atunci când și această ultimă operațiune fu încheiată, modesta dar încântătoarea chelneriță depuse un sărut pe obrazul celui care-i produsese atâta fericire, își îmbrăcă halatul și dispăru în noapte, așa cum venise. Ca o nălucă.

Din păcate pentru Lucky, care avea de gând să se odihnească bine în acea noapte, nu trecu mult și se făcu dimineață. Un soare strălucitor îl orbi prin geamurile cu storurile ridicate, făcându-l să sară în picioare și să o pornească la drum.

Oare s-o fi trezit cineva, ca să pot mânca și eu o omletă cu șuncă și să beau o cafea tare? se întrebă el, în vreme ce făcea duș.

Și se gândi atât de intens la asta, că începu să aibă o viziune chiar acolo, sub jetul fierbinte de apă. Se afla așezat la una dintre mesele localului, iar chelnerița gravita în jurul lui, aducându-i tot felul de bunătăți pe care le pregătise cu mâna ei.

Probabil că n-a dormit toată noaptea ca să mă servească pe mine, se gândi Lucky.

Cum în local nu era nimeni, fata îl lămuri pe amantul ei de cu seară în legătură cu acest lucru:

— Înainte de ora 8:00 nu deschide nimeni ochii, așa că nu vom fi deranjați.

Bărbatul înfulecă mai departe delicioasa omletă, iar când o dădu gata, se năpusti asupra unei cești duble de cafea, ușor stropită cu lapte condensat.

— Cum ai știut să-mi prepari cafeaua exact așa cum îmi place mie? o întrebă el, însă nu primi niciun răspuns.

Ca prin minune, blonda dispăruse brusc din raza lui vizuală. Căută prin buzunare pachetul de țigări, iar în acel moment realiză unde se afla chelnerița.

Două mâini delicate îi descheiau prohabul pe sub masă, scoțându-i membrul afară în doi timp și trei mișcări. Apoi, o limbă aspră ca a unei pisici ajunse la maturitate începu să-i alinte organul, astfel încât cafeaua pe care Lucky o savura căpătă un gust demențial. Se văzu nevoit să recunoască faptul că era pentru prima oară în viața lui când servea o asemenea delicatesă. Introduse o mână sub masă și, în semn de recunoștință, începu să-i mângâie părul bălai.

Felație la cafeaua de dimineață, își spuse el, gânditor. Cum de nu m-am gândit mai demult la o treabă ca asta?!

Ea își vedea liniștită de treabă, executând cu pricepere mișcări ample de du-te-vino de-a lungul membrul erect, fără să se grăbească. Plăcerea lui Lucky sporea de la o clipă la alta, făcându-l să uite de toate necazurile și să se simtă în al nouălea cer. Sau undeva pe aproape.

Cu mâna rămasă liberă apucă ceașca, sorbi din cafea, apoi își aprinse o țigară. Slobozi fumul înspre tavan și se așează mai comod pe scaun, lăsându-se pe mâna chelneriței. Sau pe gura ei, mă rog.

Pe măsură ce orgasmul bărbatului se apropia, tânăra accelera ritmul felației dar, ca să nu-l termine prea repede, mai scotea din când în când membrul din gură, pentru a-l alinta cu limba ei de pisică. Oricum, sfârșitul era foarte aproape. La fel și cafeaua. De aceea, renunță să-i mai mângâie părul și îi ghidă capul astfel încât să îi impună ritmul dorit și s-o facă să înțeleagă că de-acum nu mai trebuia s-o scoată din gură, mergând până la capăt.

Firește, fata înțelese ce se aștepta de la ea, înghițindu-l pe Lucky aproape până la scrot, cu o cadență sacadată.

Amândoi tăceau, respectând înțelegerea făcută de cu seară, fiecare gustându-și propria plăcere. În plus, ea era cu gura plină și oricum n-ar fi putut articula vreun cuvânt.

Lucky n-o vedea ce face, dar simțea din plin, până la ultimul fir de păr, senzații din cele mai alese. S-ar fi putut muta cu scaunul mai departe de masă, ori să ridice fața de masă, însă nu voia să strice acel tablou inedit ales de frumușica blondă.

În clipa în care primul jet explodă în cavitatea ei bucală, fata scoase un geamăt prelung de satisfacție, înfigându-și unghiile în pulpele lui. Mâna dreaptă a bărbatului se crispă pe capul chelneriței, undeva mai sus de ceafă, iar cea stângă pe ceașca de cafea, din care nu mai avea de băut decât o înghițitură. Ejaculă cu o plăcere extremă, îndelung, iar când termină ea îi vârî cu oarecare dificultate organul la loc și trase fermoarul, ieșind de sub masă îmbujorată, cu buzele ușor umede și cu ochii sclipitori.

Ceva mai târziu, Lucky îi mulțumea și îi cerea nota de plată.

Fata îi aduse un suport legat în piele, dar în acesta se afla un bilețel pe care scria doar atât: *Și eu îți mulțumesc*!

Ceva mai târziu, după ce scena se derulase exact așa cum o „vizionase” pe când se afla sub duș, bărbatul introduse cu maximă discreție două mii de dolari în coperta din piele și părăsi stabilimentul în care se simțise extraordinar. Înainte de a pleca mai zări doar două lacrimi care se prelingeau alene pe obrajii chelneriței, fata care îi dăruise, în mod dezinteresat, tot ce avusese ea mai bun.

• Capitolul 8 •

După câteva zeci de mile, rulând prin pustietate, Lucky se gândea cum se va termina povestea în care intrase aproape fără voia lui. Intrase de multișor în statul Nevada și nu mai avea foarte mult de mers. Tocmai atunci, pe autostradă, zări o siluetă feminină. Frână ușor, apropiindu-se curios de ciudata prezență. Era o autostopistă care îi făcea disperată semne cu mâna.

Lucky opri și îi permise să urce în mașină.

— Bună dimineața!

— Mă luați și pe mine până în cel mai apropiat oraș? întrebă fata, prefăcându-se timidă, deși era clar că o asemenea atitudine nu i se potrivea defel. Vă rog, că nu mai pot sta în soarele ăsta nemilos.

Tânăra – să tot fi avut vreo douăzeci și ceva de ani – era drăguță peste poate, brunetă, subțire, înaltă, și pe deasupra – pistruiată. În spate purta un rucsac uriaș, ce demonstra că era, totuși, destul de vânjoasă.

Rulară câteva minute în liniște, după care fata îndrăzni:

— Numele meu este Helga.

— Lucky.

— Vreau să ajung în L.A. fiindcă trebuie să mă căsătoresc cu logodnicul meu, continuă ea, neîntrebată.

— Felicitări! se amuză bărbatul de îndrăzneala ei. Mă bucur pentru tine! I-auzi, ce poveste frumoasă!

— Eu nu prea mă bucur, fiindcă nu sunt sigură că vreau să mă mărit cu el. Și nici nu știu dacă povestea este chiar atât de frumoasă pe cât ar trebui să pară.

— De ce?

— Pentru că… e o poveste lungă.

— Dacă nu vrei, nu-mi spui, nu-i nicio problemă.

— Nu, că nu mă feresc… Toată chestia e că am cam fugit de acasă.

Autostopista continua să trăncăne în legea ei, în vreme ce Lucky se gândea la minunata partidă de sex consumată în compania sprințarei chelnerițe de la motelul „Good Meal and Sleep”, dar mai ales la cafeaua de dimineață, pe care o servise

în condiții dintre cele mai optime. Nu că Helga, sau cum o fi chemat-o, nu i-ar fi spus nimic din punct de vedere sexual, însă gândurile lui se îndreptau în acel timp într-o cu totul altă parte. Avea o treabă de rezolvat și era gata să riște orice pentru a realiza ceea ce își propusese.

— Trebuie să ne oprim ca să alimentez, că altfel rămânem în pustietate, îi explică el, zărind o benzinărie.

— OK, eu o să dau câteva telefoane. Mobilul mi l-a confiscat tata, ca să nu-l mai sun pe Patrick, și n-am apucat să-mi iau altul.

După ce Lucky termină treaba, Helga se apropie de automobil și îi zise:

— Vă sunt recunoscătoare pentru ce ați făcut pentru mine, dar eu rămân aici. Uitați, vă las numărul meu de telefon! În caz că odată și-odată ne vom reîntâlni, poate vă duc și eu cu mașina undeva, râse Helga.

— Să sperăm că ne vom mai întâlni! Îți doresc să ajungi cât mai repede cu putință o mireasă fericită!

•

— Ce mai faci, nemernicule?

Pe fața lui Lucky înflori un zâmbet la auzul acelor vorbe. Îi telefonase nimeni altul decât bunul său amic, Thomas Roe, agentul special CIA cu care mai colabora câteodată, atunci când era solicitat la vreun caz de Agenție. Dacă accepta sau nu să se angreneze într-o asemenea operațiune rămânea doar la latitudinea lui. Până acum cedase de fiecare dată insistențelor lor, de cele mai multe ori Tom având o putere de convingere ca de șarpe hipnotizator.

— Speram să nu-ți mai aud grohăitul cel puțin până la sfârșitului anului ăstuia, replică Lucky, amuzat. Iarăși vrei să mă bați la cap cu cine știe ce chestie?

— Poate că n-ai să mă crezi, dar ți-am telefonat doar fiindcă mi se făcuse dor de tine.

— Ai dreptate, nu te cred.

— Rău faci! Eu sunt sincer, iar tu…

— … Lasă gargara și spune-mi despre ce este vorba, ca să nu zică ai tăi că nu ai încercat să-ți faci treaba. Oricum am să vă refuz.

— Uite, jur pe erecția falusului meu că nu te sun în interes de serviciu. Acum mă crezi?

După câteva clipe de reflecție, Lucky se văzu nevoit să recunoască faptul că Tom n-ar fi jurat strâmb pe giganticul său organ în ruptul capului.

— Bine, te cred. Stai așa, s-ar putea să am chiar eu nevoie de tine pentru o treabă de care mă ocup.

În câteva cuvinte, agentul află despre ce era vorba.

— Și cam ce ai vrea să fac eu?

— Încă nu știu, dar te sun imediat ce-mi vine vreo idee. Fii pe fază!

•

— Nu poți să-mi faci una ca asta! urlă Mahan, exasperat de faptul că tânăra nu mai dădea niciun semn de viață. Nu ai voie să mori tocmai acum! mai zise el, după care îi trase cu toată furia un picior în piept, iar ea căzu pe spate, cu tot cu scaunul de care era legată, fără să aibă vreo reacție.

Borcanul pe care fusese așezată se rostogoli cam un metru, răstimp în care șobolanul evadă din neplăcuta captivitate.

Destul de îngrijorat, Mahan se aplecă asupra ei și încercă să-i simtă pulsul.

— Nimic, mormăi el, înciudat.

În cele din urmă aduse o oglindă, pe care i-o apropie de buze. Aceasta se aburi imediat, făcându-l pe bărbat să se ridice satisfăcut, trăgându-i încă un picior, de astă dată în burtă. Apoi o dezlegă și o lăsă așa cum era, întinsă pe jos.

— Ai vrut să mă păcălești, târfă! Crezi că îți merge cu mine? Las’ că te pun eu pe picioare!

Își luă o bere și se așeză pe canapea, în fața televizorului.

— Numai porcării dau ăștia.

Închise ochii și imediat fu învăluit de o viziune. Cineva încerca să îl omoare, dar nu-i putea distinge figura și asta îl enervă, făcându-l să revină la realitate.

•

Lucky ajunse în dreptul unui motel și, deși nu mai avea de condus decât vreo douăzeci de mile, simți că trebuia să bea neapărat o cafea. Făcu comanda și ieși pe o mică terasă, gândindu-se aiurea. Deodată auzi o plesnitură ca de palmă ce lovește un obraz, urmată de un țipăt scurt de femeie. Chelnerul îi aduse cafeaua, iar el o achită imediat, pentru a câștiga timp. Peste nici două minute zgomotele se repetară, de astă dată fiind mai multe la număr.

Probabil că doi amanți au renunțat la amor și au trecut la lucruri mai serioase, își zise el, privind spre camerele de unde se auzea bătaia. Oricum, nu e treaba mea, se mai gândi el, întorcându-se cu spatele și încercând să rămână impasibil la ceea ce se petrecea la câțiva metri de el.

În fine, își termină cafeaua și dădu să plece, dar ceva misterios îl împingea către camera cu pricina. Nu avea timp să „vizualizeze” ce se petrecea înăuntru, așa că se apropie de nr. 36.

— Hei, e cineva, acolo? strigă Lucky. Aveți nevoie de ajutor? insistă el.

Nu primi niciun răspuns. Observă prin fereastră că încăperea era cufundată în beznă, așa că forță încuietoarea fără probleme, grație deprinderilor sale de spărgător, și păși înăuntru cu prudență. Înăuntru, nici țipenie de om. Același lucru se întâmplă și la nr. 37.

Poate că m-au înșelat simțurile, își zise, gata să abandoneze.

Dădu să se întoarcă, dar auzi alte două bușituri ce păreau a proveni din camera următoare. Mai stătu puțin la pândă, apoi se hotărî să facă încă o încercare, de astă dată fără a mai forța încuietoarea.

— Hello, are cineva nevoie de ajutor?

De după ușă se auziră alte bufnituri repetate, amestecate cu gemete și sughițuri înfundate de plâns. Lucky înțelese că era nevoie de el și ciocăni cu putere.

— E cineva acolo?

Se auzi o fereastră deschizându-se, după care liniștea se așternu din nou împrejur. Mai trecură un minut sau două, după care Lucky forță și încuietoarea acestei uși, intrând cu precauție.

Pe pat zăcea o femeie cu plete roșii ca focul, legată fedeleș, cu căluș la gură și plină de sânge. Era mai mult decât evident că roșcata fusese maltratată, fapt care îl îngrijoră pe intrus.

— Ce s-a întâmplat, o întrebă el pe aceasta, după ce îi scoase călușul din gură. Ești rănită? Ce-ai pățit?

— Te rog, să fugim cât mai repede! îi ceru femeia însângerată, în vreme ce Lucky o dezlega. Te implor, până nu se întoarce! Este prin împrejurimi. A sărit pe fereastră ca să-ți cadă în spate.

— Cine să îmi cadă în spate, cel care te-a bătut în halul ăsta? Nu-ți face griji pentru mine și spune-mi ce s-a întâmplat!

Într-adevăr, roșcata – care era îmbrăcată doar în sutien și chiloți – avea nenumărate vânătăi pe tot corpul, un ochi tumefiat, iar din nas îi curgea sânge. Deși era destul de înspăimântată după bătaia încasată, în ochii ei se putea citi o mare doză de ură.

— Nu-l cunoști, o să ne omoare pe amândoi!

— Lasă-l în seama mea! Spune-mi mai bine ce se întâmplă și cum ai ajuns în această situație?

— M-a răpit de pe stradă și m-a adus cu forța aici, îi explică ea. Mă violează cu sălbăticie de câteva zile, mă bate și mă ține flămândă. Nici apă nu mi-a dat, noroc că am mai băut eu câte puțină în timp ce mă stropea cu dușul ca să mă spele.

Lucky făcu rapid o socoteală în minte și ajunse la concluzia că era vorba despre o coincidență. Încă nu dăduse peste cel pe care îl căuta. Nu el era agresorul acelei roșcate care turuia într-una.

— Să te duc la spital... mai apucă el să spună, când ușa camerei se dădu de perete și în cadrul ei își făcu apariția o huidumă cât toate zilele, ce ținea în mâna dreaptă o sticlă.

— Așa, amorezilor! țipă el, înverșunat. Eu nu-ți mai ajung dump dick!

Nu mai zise altceva și se repezi cu sticla ridicată deasupra capului înspre Lucky. Acesta se eschivă ușor, împinse un picior și făcu huiduma să se prăbușească neajutorată pe mochetă. Apoi îi răsuci o mână la spate și o imobiliză.

Tocmai când credea că a terminat cu violatorul, Lucky avu parte de o surpriză neplăcută. Matahala îi înfipse în pulpă un ditamai cuțitul, preluând practic conducerea luptei.

„Amorezul” se chirci instinctiv de durere și își acoperi rana cu mâinile. Prilej nimerit pentru burtos să profite de ocazie, pentru a se elibera din strânsoare. Apoi se ridică în picioare, pregătindu-se să-i dea lui Lucky lovitura de grație.

Femeii, care urmărea dintr-un colț al camerei lupta celor doi, îi scăpă un țipăt de deznădejde, care-l avertiză pe Lucky. Astfel, el reuși să prindă mâna huidumei în aer și să i-o răsucească la spate pentru a doua oară. Deși voluminos, bărbatul nu era prea puternic. Din acest motiv și datorită forței pe care Lucky o imprimase acțiunii sale, cu intenția de a se apăra cât mai bine, lama lungă a cuțitului îi pătrunse namilei în ficat. În câteva secunde, violatorul era întins pe jos și horcăia pentru ultima

oară în viața lui. Se uita cu o privire nedumerită când la roșcată, când la salvatorul acesteia, nevenindu-i să creadă că tocmai lui i se putuse întâmpla așa ceva. În cele din urmă ochii i se tulburară, din colțul gurii i se prelinse un firicel de sânge închis la culoare și matahala își dădu duhul.

Lucky se ridică, revenindu-și cu greu din starea de încordare care îl copleșise. Nu mai luă în seamă rana de la pulpă, știind foarte bine că, grație capacităților sale nefirești, aceasta se va vindeca într-un timp record și fără riscuri de complicații. Privirea lui o întâlni în cele din urmă pe cea a femeii.

— Îți mulțumesc! bâigui ea, privind cadavrul nenorocitului.

— Cum spuneai că te cheamă? o întrebă Lucky, pentru a mai destinde atmosfera.

— Sue și, de fapt, sunt prostituată. N-am fost răpită de el, ci am venit aici pentru bani, de bunăvoie. Nici prin cap nu mi-a trecut că o să pățesc ce-am pățit. Imediat după ce am ajuns în cameră a început calvarul.

— Bine – acceptă Lucky –, dar acum trebuie să anunțăm Poliția și să justificăm moartea acestui porc prin legitimă apărare. Doar ai fost martoră la tot ce s-a întâmplat.

— Nu e nevoie. O să-i telefonez peștelui meu și totul se aranjează. Du-te liniștit! Nimeni n-o să știe că ai fost aici. Aranjez eu totul, măcar cu asta îți sunt datoare.

— Ești sigură că nu vom avea probleme?

— Nici măcar nu ne cunoaștem unul altuia numele. Ce probleme să avem? În plus, după cum ți-am mai spus, nu vor fi niciun fel de probleme. Îți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru mine, necunoscutule!

Lucky renunță la negocieri, preferând să părăsească împrejurimile cât mai repede posibil. Totuși, se simțea abătut. Ucisese, ce-i drept la nevoie, însă prefera să uite cât mai repede acel episod nedorit de nimeni, și cu atât mai puțin de matahala care își dăduse sfârșitul.

•

— Lucia, ți se apropie ceasul, îi spuse Mahan femeii care abia mai răsufla. Mă plictisești și cred că a venit vremea să dispari din viața mea. De data asta, eu îți dau papucii, scumpo! După cum ți-am promis, vei pleca din lume într-un mod cu totul special. Uite, am pregătit 200 de KW/h numai pentru tine. Energie pură, baby!

Joanne se ruga din nou la Dumnezeu ca totul să se termine cât mai repede. Nu mai suporta bătăile fără sfârșit pe care era obligată să le îndure zilnic. Văzu lângă ea un aparat din care ieșeau două fire groase, ce aveau la capăt câte un clește cu dinți mari și ascuțiți. Tot ce putea spera era ca moartea pe care i-o pregătise nebunul să fie cât mai puțin dureroasă și mai rapidă.

— Să-ți explic cum o să crăpi, continuă Mahan, satisfăcut peste măsură de planul lui și râzând, cu o mină dementă întipărită pe chip.

De atâtea rugăciuni, Joanne ajunse să fie convinsă că inima ei va ceda definitiv și își va da obștescul sfârșit.

După ce își termină diabolica prezentare a modului în care o va ucide, bărbatul puse mâna pe cei doi electrozi și îi înfipse în carnea fetei. Unul în sânul stâng, iar celălalt în pulpa piciorului drept.

Pielea plesni, iar stropi de sânge îi împroșcară mâinile, țâșnind din cele două răni. Acest lucru îi provocă lui Mahan o plăcere imensă, amețindu-l complet. Fata nu fu în stare decât să geamă fără vlagă.

Nebunul potrivi voltajul și amperajul, după care acționă un buton. Carnea sângerândă sfârâi ca pe grătarul încins, iar trupul nefericitei se cambră instantaneu. Membrele tremurară haotic, iar din gură, de sub căluș, începu să i se reverse o spumă albicioasă.

— Unu, doi, trei, gata! Odihnă pentru aparat, pregătire pentru tine! rosti Mahan, vesel nevoie mare. O să mă distrez de minune.

Apoi repetă figura de șase ori. În acel moment, fără să-și dea seama, electrodul înfipt în pulpă se desprinse cu tot cu carnea arsă. Sesizând lipsa de reacție a corpului, bărbatul începu să zbiere ca un apucat, lovind-o cu pumnii pe unde nimerea.

— Nenorocito, iarăși m-ai părăsit!

Convins de faptul că a murit înainte de vreme și că l-a părăsit, ca toate celelalte, Mahan luă trupul Joannei și îl aruncă în portbagajul mașinii. Voia să scape de cadavru cât mai repede cu putință. Ajunse la groapa de gunoi și se debarasă de trup. Nu înainte de a-i mai aplica, plin de ură, câteva picioare:

— Lucia, Lucia, câte am făcut eu pentru tine, iar tu…

Pe psihopat îl pufni deodată plânsul. Se simțea părăsit, singur pe lume. Pentru a câta oară?! Acum trebuia să o ia de la capăt. Mahan se urcă în mașină și plecă spre casă, cu gândul la viitoarea Lucie pe care o va racola pentru propriile necesități.

• Capitolul 9 •

Joanne simțea un miros greu. Nu mai percepea durerea, ci doar gustul de carne arsă și un iz pestilențial, înțepător. Era întuneric și nu știa unde se află. Nici unde era bestia care o chinuise zile de-a rândul. Totuși, realiza că era undeva sub cerul liber. Se gândi că poate mai avea o șansă să supraviețuiască, însă alungă degrabă această posibilitate din minte.

Mai mult ca sigur că am ajuns în cer, își zise ea, oarecum mulțumită că scăpase de Mahan. Mai rămâne de văzut dacă am fost primită în Rai sau izgonită în Iad, pentru păcatele săvârșite pe Pământ.

Cu toate aceste gânduri, fata începu să perceapă senzații de durere, care nu s-ar fi justificat dacă ar fi trecut în neființă. Asta îi animă speranța că poate, totuși, mai este în viață. Și era…

— Ajutor! încercă ea să strige în cele din urmă.

Din păcate, tot ceea ce reuși să articuleze fură doar niște sunete înfundate. Din pricina efortului depus, leșină din nou.

Ceva mai târziu se trezi cu o lumină în ochi. Apoi, un glas o aduse cu picioarele pe pământ:

— Trebuie să fie Joanna, fata raportată dispărută care ne-a fost dată în consemn. Cheamă repede o ambulanță și anunță la secție să le spună părinților ei că trăiește. Sunt sigur că nu mă înșel.

— Ai avut mare noroc, fetițo, că mai ești în viață, i se adresă polițistul, aducând o pătură din mașină și punându-i-o la căpătâi. Totul are să fie bine, ai să vezi. Te-au găsit homeless-i, adăugă polițistul care stătea aplecat deasupra ei, vorbindu-i astfel încât fata să nu adoarmă și să o piardă definitiv. Îți mai aduci aminte cum te cheamă, cine te-a adus în halul ăsta sau alte amănunte care ne-ar putea fi de folos la investigații?

— Las-o, Mike, nu vezi că o obosești! se răsti la ofițer paramedicul care tocmai coborâse din ambulanță. De-acum încolo preluăm noi situația.

Joanne nu-și mai amintea mare lucru despre cel ce o terorizase. Poate doar frânturi și scene separate, din care însă nu pricepea nimic.

•

Imediat după intrarea în Newport, Lucky se opri pentru o cafea tare la un fast-food de pe marginea șoselei, telefonându-i cu această ocazie și amicului său, Thomas Roe.

— Ai spus că mă ajuți, dacă o să am nevoie de tine, începu Lucky, tatonând terenul.

— Eu? se miră Tom în glumă. Cu ce aș putea eu ajuta o celebritate ca tine? Poate că tu ar trebui să mă ajuți pe mine, de exemplu să câștig o viuță la loterie.

— Asta nu-i mare lucru – se aranjează, dacă ai o asemenea necesitate.

— Hai, că am glumit! Spune cu ce îți pot fi de folos și se rezolvă. Sau cel puțin așa sper, dacă nu cumva ai de gând să te pun președinte al Statelor Unite.

Cum cafeaua era pe cât de dublă, pe atât de bună, Lucky nu făcu economie la vorbe. Îi explică încă o dată prietenului său întreaga poveste și apoi îi formulă câteva rugăminți. Spre sfârșitul monologului, legătura telefonică se întrerupse din senin, bun prilej pentru Lucky de a merge până la toaletă. Când se întoarse, avu impresia că o zărește în apropierea mesei lui pe autostopista Helga, însă nu dădu prea mare atenție acestui fapt, pe considerentul că o asemenea coincidență ar fi fost prea deplasată ca să fie reală.

Mobilul începu să sune strident, pe când se reașeza ca să își termine cafeaua.

— De ce mi-ai închis? îl întrebă agentul CIA, nedumerit.

— N-am făcut-o eu! se răsti Lucky la el, indignat.

— Asta înseamnă că ai pe urme un serviciu care e din cale-afară de curios cu cine stai de vorbă.

După câteva clipe de tăcere, Thomas Roe reluă:

— Nu te gândi la băieții mei, fiindcă nu e vorba despre ei. Dacă ar fi fost, aș fi știut și eu, așa neînsemnat cum mă prezint în cadrul Agenției. Crede-mă! Am și eu informatorii mei…

— După cum ți-am explicat, mă aflu la Newport. Nu știu cum, însă trebuie să dau de bestia asta îmbătată de sânge în permanență. N-am idee cum voi reuși să-l găsesc pe acest monstru atroce și asasin, dar îl voi găsi chiar și în gaură de șarpe. Uite ce aștept de la tine, că tot ziceai că-mi ești prieten…

Încheind convorbirea telefonică, Lucky nu se sinchisi de cornul cu brânză ce-i fusese adus între timp, drept bonus pentru

cafeaua dublă servită și se grăbi să își reia drumul spre centrul orașului. Deodată își dădu seama că se simțea ciudat. Parcă mai multe perechi de ochi erau ațintite asupra lui, iar tot felul de glasuri îi explodau în creier. Nici măcar după ce ajunse afară nu se simți mai liniștit.

Privi îngrijorat în spate, apoi împrejur. Nimeni nu părea să-i urmărească mișcările. Apoi își pierdu cunoștința.

Într-un târziu, deschise cu greu ochii. Îl dureau capul, stomacul și întreaga musculatură. Vedea un tavan alb, cu becul protejat de o rețea de sârmă groasă. Se ridică gemând și respirația i se blocă: zărise o fereastră cu gratii și o ușă cu geam mic, apărat de asemenea de fiare sudate în cruciș. Mobilierul auster al încăperii în care se afla era compus doar din patul pe care stătea întins, un scaun, iar într-un colț – o chiuvetă și un WC.

— Unde naiba am ajuns, la pușcărie? se întrebă Lucky, îngrozit de o atare perspectivă. Cine m-o fi adus aici și de ce? Oi fi făcut ceva? N-aveam cum să mă îmbăt în asemenea hal… poate de vină este cafeaua de la fast-food…

Începu să studieze din nou încăperea în care se trezise pe neașteptate, observând că patul și scaunul erau bine fixate în podea, cu șuruburi ce le făceau imposibil de smuls. Cu un mare efort încercă să se ridice în picioare, dar nu reuși, observând cu stupoare că era legat de pat. Din locul în care se afla nu vedea nimic pe fereastră, în afara unui zid înalt, prevăzut în partea de sus cu sârmă ghimpată.

Dacă până acum Dumnezeu m-a ferit de pușcărie, chiar și pe vremea când meritam să fiu chiriașul unui asemenea stabiliment, iată că mi s-a înfundat, se gândi Lucky, oarecum amuzat de situație. Păcat însă că de această dată nu îmi merit soarta.

Își dădu totuși seama că se află destul de aproape de pământ, probabil undeva la etajul întâi sau chiar mai jos. Deodată auzi sunetul unor zăvoare trase și își încordă toate simțurile.

— Bună seara, domnule Samuel Branigan! i se adresă asistenta oacheșă, care nu era alta decât Helga.

Fata intrase în salon cu o tavă plină de medicamente în brațe.

— N-aș putea spune că mă bucur să te revăd, date fiind circumstanțele actuale, o contră bărbatul, făcând pe îmbufnatul,

cu toate că știa că o asemenea atitudine nu putea îmbunătăți situația în care se găsea. Unde mă aflu și ce-i cu mine?

— Calmați-vă, domnule Branigan, totul este sub control, vă asigur! Vă aflați într-o clinică medicală de elită, unde veți fi foarte bine îngrijit.

— Și să înțeleg că tu ai avut un aport semnificativ la toată această treabă, nu? Uite, chestia asta chiar că nu îmi e pe plac. Te voi reclama cu prima ocazie. Precis că mi-ai turnat un drog puternic în ceașca de cafea, atunci, la fast-food-ul acela, în timp ce eu urinam ca un om pașnic ce mă aflu.

— Stați liniștit, vă rog, și nu intrați în panică, pentru că nu are rost! încercă Helga să-l tempereze. E spre binele dumneavoastră.

— Spre binele meu? Și-atunci de ce sunt legat?

— Domnule Branigan, dacă începeți să vă agitați, să știți că am să fiu nevoită să vă las legat, când eu mă gândeam că nu e cazul, se alintă asistenta, făcând pe mironosița.

— Bine, stau liniștit, însă numai cu condiția să mă lămurești care este treaba și ce caut eu aici.

Helga îl privi preț de două minute în tăcere, fizionomia ei reflectând expresii dintre cele mai diverse. În cele din urmă, zise:

— Nu aș putea să vă spun cu siguranță despre ce este vorba, domnule, dar vă aflați aici pentru o serie de analize. Vă rog să nu-mi îngreunați situația.

— Dar de ce atâta mister?

— Dar nu este niciun mister, vă asigur! Totul se va lămuri când va veni domnul doctor. Mie nu-mi este permis să vă dau amănunte despre situația în care vă aflați. Sunt o simplă asistentă, care trebuie să-și facă datoria. Atât.

— Hai, că mă faci să râd! reacționă Lucky, vizibil amuzat. Adică, nu tu ești aceea care m-a abordat sub acoperirea de autostopistă fugită de acasă și pe cale să se căsătorească cu un tânăr irlandez? Nu tu ești cea care mi-a turnat droguri în cafea, în fast-food-ul acela nenorocit? Și, ei bine, în fața acestor adevăruri de necontestat, ce se presupune că ar trebui să fac eu?

— Pentru început, domnule Branigan, aș vrea să stați liniștit, ca să vă iau sânge pentru analize. Nimic mai mult.

— Deocamdată? Și mai încolo ce se va întâmpla?

— Păi, mai încolo nu știu... Domnul doctor o să vă explice despre ce este vorba, fără îndoială.

— Bine, domnișoară, fă ce trebuie să faci, că eu nu mai spun nimic! o încurajă Lucky mieros, gândindu-se că e mai bine să dea impresia că va colabora.

Asistenta se apucă să-i ia sânge, după care îi zâmbi cât putu ea mai seducător și părăsi salonul.

— Plec acum, dar doctorul va veni peste numai câteva minute. El vă va explica și care este treaba și tot el va fi cel care vă va dezlega. Vă rog să mă înțelegeți!

Fata ieși pur și simplu din încăpere, lăsându-l pe Lucky ca un prost, legat de pat, așa cum fusese și mai devreme.

•

Într-adevăr, nici nu trecură bine câteva minute și doctorul își făcu apariția. Din pricina vârstei părea foarte onorabil, dar de fapt era tocmai contrariul, după cum avea să constate Lucky ceva mai târziu.

— Lucky, eu sunt doctorul Jackson și voi fi medicul tău pentru o vreme.

— Ce înseamnă o vreme, doc? Și de ce?

— Am să îți explic totul, nu înainte însă de a-ți administra acest medicament.

— Dar eu nu am de gând să-l iau. Vreau să aflu naibii odată ce se întâmplă aici, că deja simt că înnebunesc.

— Ideea este simplă: iei medicamentul, afli tot; nu-l iei, plec și rămâi legat în continuare. Alegerea e simplă.

— OK, dă-mi porcăria aia și spune-mi ce vreau să știu, acceptă pacientul după câteva clipe de gândire.

Și Lucky înghiți pastila, privindu-l nerăbdător pe medicul care se așezase lângă el pe un scaun.

— În primul rând, trebuie să îmi cer scuze fiindcă te țin legat de pat, însă pentru început trebuie să afli care sunt datele problemei. Apoi te voi dezlega. Te voi dezlega, pentru că nu vei mai reprezenta un pericol.

— Eu, un pericol? Ce naiba!

Pacientul era din ce în ce mai contrariat de ceea ce i se întâmpla. Ar fi vrut să intre în transă ca să vadă ce avea să urmeze, dar nu avusese timp de așa ceva până atunci.

— Dacă mă mai întrerupi, nu rezolvăm nimic, ci dimpotrivă, se ofuscă halatul alb. Așa că ascultă-mă liniștit și cu atenție! Te

găsești într-o clinică secretă guvernamentală, care aparține Guvernului Statelor Unite ale Americii. Aici fabricăm vaccinuri și tot felul de soluții pentru cei fără nicio șansă de scăpare. Avem, cum s-ar spune, numai pacienți „problemă”, pe care încercăm să-i salvăm sau să descoperim, atât pentru ei cât și pentru ceilalți, remediul bolilor lor. Tu ești pacientul cel mai important pe care îl avem acum și ne bucurăm că am putut să te recuperăm. Nu te uita așa de mirat la mine! Te-am recuperat ca să terminăm ceea ce a început profesorul Caron și nu a reușit să ducă la bun sfârșit. Adică, vom descoperi sursa calităților tale extrasenzoriale și vom extinde experimentul și pe alți pacienți aflați într-o stare disperată.

— Parcă nu mai era vorba despre așa ceva! exclamă Lucky, furios. Din câte știu eu, se terminase cu aceste experimente gândite de minți din cale-afară de bolnave.

— Nu mai era vorba despre așa ceva poate pentru unii din CIA, cu care se pare că ai făcut pace. Nu știu cum de a fost posibil un asemenea armistițiu, dar asta este o altă treabă. Cei cu care te-ai înțeles tu atât de bine sunt de fapt niște capete seci.

— Mai mult ca sigur că mă vor căuta, îl întrerupse Lucky din nou.

— Și nu te vor găsi, zâmbi doctorul, straniu. Ei preferă să profite de tine și de capacitățile tale extraordinare, fără să încerce să înțeleagă și restul.

— Stai, că abia acum încep să înțeleg! Unii sunteți pro, iar alții contra mea…

— Nu pro și contra, ci unii își dau seama care este interesul național, iar alții nu. E simplu. Noi, fără să știe capsomanii ăia superficiali, am decis să continuăm munca profesorului Caron.

— Adică?

— Adică să aflăm care e treaba cu tine, să identificăm acele substanțe care îți conferă anumite imunități și să-ți multiplicăm calitățile, înțelegi?

— Nu prea îmi convine chestia asta… căzu Lucky pe gânduri, deși se aștepta la așa ceva.

— Nu ai încotro, prietene. Nu ai de ales. Dacă am reușit să te prindem, de aici nu mai ai cum să scapi, indiferent cât de paranormal oi fi tu.

— Adică, nu o să mă dezlegi?

De fapt, pacientul ar fi vrut să-i spună: „Pe cât punem prinsoare?”, însă se abținu în ultimul moment, știind că o asemenea atitudine nu i-ar fi adus nimic bun.

— Ba o să te dezleg, cum să nu, numai că vei purta la încheietura mâinii o brățară, cu care la nevoie te vom putea controla. Nu-mi fac griji pentru asta, ai fost legat doar acum, ca să nu faci urât aflând unde ești. Nu ne mai rămâne decât să începem analizele și experimentele.

— OK, acceptă Lucky fără niciun chef, arătându-se docil.

În realitate, începuse deja să se gândească cum avea să scape de acolo.

— Bine, acum te rog să mă dezlegi! adăugă el pe un ton egal.

Medicul se ridică și începu să-l dezlege, apoi scoase dintr-un buzunar o brățară metalică pe care i-o montă la mână, o încuie cu o cheiță și îi spuse:

— Te rog frumos să vii cu mine, ca să-ți facem o serie de radiografii! Nu e nimic periculos, dimpotrivă, poate afli dacă nu ești cumva bolnav.

Deloc amuzat, Lucky îl urmă pe niște culoare lungi, cu saloane de o parte și de alta. În timp ce mergea în urma medicului, trăgea cu coada ochiului prin gemulețele ușilor. Înăuntru se aflau pacienți conectați la tot felul de aparate sofisticate, cei mai mulți dintre aceștia fiind bandajați pe aproape toată suprafața corpului.

— Nu te uita așa, că încercăm să-i salvăm, nu să-i omorâm, râse doctorul Jackson. Sunt bolnavi considerați incurabili în alte părți, pe care noi îi ținem în viață. Evident, există și aici numeroase riscuri, dar nu avem ce face. Oricum, oficial, pentru oameni ăștia nu se mai poate face nimic, înțelegi?

— Da, înțeleg. Deci, voi până la urmă sunteți niște eroi.

— Ești ironic. Crede-mă că nu e cazul. Te pomenești că te consideri o victimă, dragul meu Lucky.

— Doctore Jackson, nu am de ce să mă plâng.

Cei doi intrară într-un laborator, unde medicul începu să regleze diverse dispozitive.

— Așază-te, te rog, aici!

Lui Lucky i se făcuse somn. Nu știa ce conținea pastila pe care o primise, dar o accentuată stare de oboseală pusese stăpânire pe el. Mai mult ca sigur că fusese dopat. Și ăsta era numai începutul.

Medicul observă starea pacientului său și zâmbi.

Nu o să avem probleme cu el, își zise în gând. Așa de sedat, nimeni nu poate face mai nimic, și cu atât mai puțin să încerce o evadare. O fi el mare șmecher, dar dacă e dopat tot timpul va sfârși prin a capitula definitiv.

După ce doctorul Jackson termină cu radiografiile, abia mai putu să îl ducă pe Lucky până în salon, pentru că acesta moțăia deja.

• Capitolul 10 •

A doua zi, Lucky se trezi odihnit și bine dispus. Deschise ochii și, pentru o clipă, nu putu să își dea seama unde se află. După ce își aminti, toată buna dispoziție i se evaporă.

— Bună dimineața! auzi el o voce cristalină, care îl salută voioasă. Nu era alta decât Helga, autostopista.

— Bună dimineața domnișoară! În alte condiții aș fi fost onorat ca o femeie atât de frumoasă să-mi intre în casă. Însă nici eu nu sunt acasă și nici tu nu te afli aici de plăcere.

— Aș vrea să faci abstracție de faptul că sunt gratii la geam și să încerci să te simți bine, își începu ea discursul, neluând în seamă remarca bărbatului. Ți-am adus micul dejun și niște pastile. Te rog frumos, ia medicamentele astea și mănâncă, pentru că altfel o să îți fie rău.

— Am înțeles, să trăiți! Mă execut imediat, pentru că altfel o pățesc și eu ca recalcitranții care sunt legați de paturi.

Fără să-i mai spună nimic, Helga ieși, nu înainte de a se asigura că Lucky înghiți medicamentele. Mai târziu apăru și doctorul Jackson, care, după o scurtă conversație, îl luă la alte analize. Acesta îl studia cu atenție, după care scria într-un registru gros diverse observații medicale.

Așa mai trecu o zi. I se dăduse voie să se plimbe liber prin clinică. Se îndrepta spre scări, când pe lângă el trecu o asistentă cu o tavă plină de eprubete.

— Nu-i nicio tragedie, nu m-ați stropit și nimic nu s-a spart, din fericire, se trezi el vorbind.

— Poftim!? întrebă mirată femeia.

— Am zis că nu e nimic…

— … Referitor la ce?

În momentul acela, din greșeală, scăpă tava din mână.

Uimită, asistenta se sperie peste măsură, își strânse lucrurile și se îndepărtă în grabă. Acest pacient nu era pentru ea decât un alt nebun paranormal, care o îngrozea.

Ceva mai târziu, după ce Helga îi administră pastilele, Lucky nu mâncă nimic și se duse la WC, băgându-și degetele pe gât.

Vomă cu greu și respiră ușurat: drogurile nu apucaseră să se absoarbă în organism.

Buuun – își zise el –, am văzut ce se întâmplă aici, m-am lămurit, acum e cazul să o întind. La revedere, băieți! adăugă, foarte sigur pe sine, privindu-se într-o oglindă.

Își începu obișnuita plimbare prin saloane și intră într-o cameră unde se afla un băiețel în comă. De aproape un an, părinții nu acceptau să fie deconectat de la aparatele care-l țineau în viață. Având ceva relații, îl putuseră aduce pe copil în clinica CIA, gândindu-se că poate, cine știe, se va găsi vreun leac miraculos care să-l vindece.

Când intră în salon, Lucky dădu cu ochii de părinții acestuia, care stăteau tăcuți la capul băiatului, fără să spună nimic. Se prezentă și le spuse că mai trecea pe acolo din când în când, având libertate de mișcare.

— Îți mulțumim că vii la băiatul nostru! spuse femeia. Sper că poate, cine știe, își dă seama că are un prieten aici. Nouă nu ni se permite să venim la el în fiecare zi, așa cum am dori.

— I-am adus niște jucării, inclusiv o mașinuță, interveni tatăl.

— Aș vrea să-mi mai ridice și mie cineva perna, că am amorțit stând așa, auzi Lucky o voce.

— Poftim, ce-ați spus? întrebă el mirat.

Stupefiat, Lucky se uită la băiat, la părinții acestuia, apoi se îndreptă încet spre pat și îi ridică puștiului perna.

— Mulțumesc, Lucky! Spune-le părinților mei că fac tot posibilul să mă însănătoșesc. Să nu-și mai facă griji. Nu mă doare nimic, doar stau așa ca să mă odihnesc și să mă refac.

Lucky înțelese că, datorită calităților sale extrasenzoriale, îl putea auzi pe băiat, spre deosebire de toți ceilalți.

— Andy zice că face tot posibilul să își revină. A spus să nu vă mai faceți griji, fiindcă nu-l doare nimic.

— Ce glumă mai e și asta, Lucky? Fiul meu nu a spus nimic.

— Doamnă, nu fiți supărată, nici eu nu știu cum și de ce, însă îl aud pe fiul dumneavoastră.

— Este imposibil, zise biata femeie și începu să plângă. Este imposibil, încetează!

— Doamnă, nu aș putea să îmi bat joc de dumneavoastră.

— Te rog să ieși afară! îi ceru tatăl băiatului, pe un ton imperativ. Îmi dau seama că ești sub tratament, dar asta nu înseamnă că îți permit să delirezi aici, lângă patul fiului meu.

— Lucky, spune-i mamei să-mi aducă toate cadourile de la Crăciunul de anul trecut, pe care le-am primit de la ei doi.

— Doamnă, îmi cer scuze, dar Andy vrea să îi aduceți jucăriile pe care le-a primit anul trecut de Crăciun de la dumneavoastră.

— Gata, suficient, acum chiar că ai depășit orice limită. Te rog pentru ultima oară să părăsești acest salon.

— Spune-i mamei să nu-mi aducă și cadoul de la mătușa Frida, că oricum știe că nu mi-a plăcut, continuă puștiul seria rugăminților. Amintește-le cât de tare am râs de broasca pe care mi-a dat-o. Săraca, e foarte urâtă.

— Doamnă, mai spun ceva și plec. Andy vrea să nu-i aduceți și cadoul de la mătușa Frida, că oricum știți că nu i-a plăcut. Zice că ați râs tare de broasca pe care i-a dat-o și că era foarte urâtă.

— Chiar îl auziți! exclamară părinții într-un glas. Într-adevăr, am râs cu toții de figurina aceea stupidă. Chiar îl auziți?

— Din fericire, da. Repet, nu știu de ce, dar acesta este adevărul-adevărat.

— Mă duc să îl chem pe doctorul Jackson, ca să-i anunțăm și lui vestea cea mare, se precipită tatăl. Poate că este un semn de vindecare.

— Poate că nu e cazul să vă grăbiți cu chestia asta, îl temperă Lucky.

— Așa e, fu mama de acord. Spuneți-i lui Andy că îl iubim mult de tot și că abia așteptăm să își revină din comă.

— Andy susține că vă aude și vă roagă să nu mai plângeți, pentru că se întristează, le traduse Lucky gândurile copilului.

— Andy, vrei să îți mai aducem ceva?

— Spune că ar vrea foarte tare să vină la el și prietena lui, Olga, căreia ar vrea să îi mărturisească unde i-a ascuns mingea.

— OK, râseră părinții, fericiți. Altceva?

— Crede că atunci când se va trezi va mânca o tonă de înghețată.

— Fiule, te simți bine? Sigur nu te doare nimic?

— Spune că totul e OK, în afara faptului că nu se poate mișca și nu poate vorbi. Îi pare rău că nu vă poate îmbrățișa, mai traduse Lucky, după care îl bufni râsul. Andy mi-a spus că, atunci când au venit mătușa Frida împreună cu unchiul Fred la el săptămâna trecută, au început să se certe pe faptul că unchiul nu voia să meargă după aceea la cumpărături. S-au mai

certat pentru că unchiul Fred bea prea mult și vorbește prostii, după care mătușa a zis că va veni la dumneavoastră și vă va păcăli că are nevoie de bani pentru casă, când ea vrea de fapt să își cumpere nu știu ce bibelou de porțelan, din acelea din care face ea colecție.

— Vaaai! râseră părinții printre lacrimi, amuzându-se copios.

— Andy, ai devenit pârâcios?

După un timp în care glumele continuară, tatăl trecu la lucruri mai serioase:

— Andy, cred că acum a venit momentul să-mi spui ce te-a adus în starea în care te afli. Trebuie să știm ce s-a întâmplat!

— Fiul dumneavoastră întreabă dacă Poliția nu a aflat nimic până acum.

— Nu, Andy, și nu au niciun indiciu. Lucky, fiul nostru a fost găsit în casă, într-o baltă de sânge. Ancheta Poliției nu s-a soldat cu niciun rezultat, oricât de nesemnificativ.

— Andy vrea să se afle adevărul, iar cel care i-a provocat atâta rău să fie pedepsit. Zice că nu este pentru prima dată când face rău altora. În joia aceea când ați plecat la serviciu, s-a jucat prin curte. La un moment dat, i-a scăpat mingea în curtea vecinului Mahan și s-a dus să o ia, deși îi era o teamă teribilă de acesta. Mereu se uita urât la el, mai traduse Lucky, după care tăcu.

În momentul în care pronunțase numele Mahan, o durere imensă de cap îl lovise, aproape tăindu-i respirația. Nu știa ce se întâmplase, dar era sigur că ceva nu era în regulă. Se simțea de parcă s-ar fi aflat în fața unui pericol iminent.

— De ce ai tăcut, Lucky? țipă mama băiatului, speriată că Andy ar fi putut păți ceva. Nu îl mai auzi?

— Scuzați-mă, mie mi s-a făcut rău, nu lui! Imediat vă povestesc în continuare, o liniști pacientul, căruia îi venea să vomite din cauza durerii de cap.

Mahan, repetă el în gând, iar tâmplele îi zvâcniră din nou.

— Andy zice că a intrat în curtea vecinului, ca să își caute mingea. Curios, s-a apropiat de casă și s-a uitat pe geam. Atunci a văzut în sufragerie o dâră de sânge, ca și cum cineva sau ceva ar fi fost târât pe acolo. Apoi a zărit o mână. Nu putea distinge întregul trupul din unghiul în care se afla, ci numai mâna cuiva, care poate leșinase. Andy a crezut că i s-a făcut rău vecinului. A

luat-o la fugă spre intrare, pentru a-l ajuta, însă când să intre în casă l-a auzit pe acesta urlând: „Te omooooor, târfă!”

Imediat după ce rosti aceste vorbe, Lucky leșină.

Cei doi se speriară îngrozitor; îi aduseră apă, făcându-i vânt și chiar pălmuindu-l. Tocmai când să opteze pentru anunțarea doctorului Jackson, Lucky își reveni.

— Vă rog, nu chemați pe nimeni! Mi-e mai bine și putem continua conversația.

— Andy zice că s-a speriat foarte tare și a luat-o la fugă. A intrat în casă și s-a ascuns după un fotoliu, unde a început să plângă. Spune că i-a fost foarte teamă. Nu a observat că, atunci când a părăsit proprietatea vecinului, acesta l-a văzut. La nici cinci minute după aceasta, ușa casei a fost dată de perete iar vecinul, cu un ciocan în mână, s-a repezit la el. Mai întâi i-a spus că nu avea voie să intre la el în curte, pentru că ceea ce se întâmplă acolo nu este pentru copii. Apoi l-a mai anunțat că îi pare rău, dar trebuie să îl omoare fiindcă văzuse prea mult. Deși a încercat să fugă, vecinul l-a prins și i-a dat de câteva ori cu ciocanul în cap. A renunțat să-l mai lovească, crezându-l mort.

— Așa se explică faptul că nu a dispărut nimic din casă, se dumiri capul familiei. Noi credeam că ne-au călcat hoții, nicidecum bestia asta. Îl omor cu mâna mea! Îl dau pe mâna Poliției și va fi condamnat! Acum, în secunda asta!

— Andy consideră că nu e cazul să mergeți la Poliție. Nu aveți nicio dovadă.

— Nicio dovadă? sări părintele, enervat la culme. Ce spune fiul meu nu este o dovadă? Ba da, chiar cea mai bună dovadă posibilă.

— Domnule, fiul dumneavoastră nu v-a spus nimic, îl readuse Lucky cu picioarele pe pământ. Niciun tribunal din lume nu îl va condamna pe vecinul dumneavoastră pe baza mărturiilor unui copil aflat în comă, ce nu poate auzi și nu poate comunica nimic, teoretic vorbind.

— Asta așa e, reflectă și mama lui Andy, izbucnind în noi hohote de plâns.

— Atunci am să-l omor cu mâna mea, conchise tatăl, ceva mai liniștit.

— Nu puteți face asta! interveni Lucky. Fiul dumneavoastră va avea nevoie de ambii părinți atunci când va ieși din comă.

— Și atunci, ce facem? Lăsăm bestia asta nepedepsită?

— Nu, nu se va întâmpla așa ceva. Mă voi ocupa eu, dar dumneavoastră nu trebuie să știți nimic. Monstrul acela nu va mai face rău nimănui niciodată.

— Cum ai putea tu să faci asta, când ești sechestrat aici, cu o brățară de supraveghere la mână? se arătă părintele sceptic.

— Nu brățara este problema. Durează doar câteva minute să scap de ea. Nici în ceea ce privește evadarea mea nu va exista vreo problemă. Acum aș dori să merg la mine în cameră, ca să pun la punct un plan. Andy a spus că ar vrea să doarmă, iar eu nu mai pot de oboseală. Discuția asta, mai mult decât neobișnuită, m-a extenuat. Dacă mai stați, voi reveni peste circa o oră.

Lucky părăsi salonul, copleșit de ceea ce aflase. Incredibil, însă cel pe care îl căuta putea fi chiar agresorul băiatului. Mahan.

În drum spre rezerva sa observă un grup de medici și asistente care ieșeau dintr-unul dintre saloane, comentând aprins.

— Am fost la un pas să o pierdem, ați văzut?

— Bine că eram aproape și am reușit să o resuscităm.

— Dumnezeule, ați văzut în ce hal a fost bătută? Ce răni urâte are pe tot corpul?

— Ce fel de om a putut face una ca asta?

— Cu siguranță, un psihopat, altfel nu-mi explic.

— Domnule doctor, credeți că își va reveni vreodată?

— Asta nu am de unde să știu. Oricum, e o persoană foarte puternică. La cât sânge a pierdut și la ce leziuni prezintă, niciun specialist nu i-ar da prea multe șanse de supraviețuire.

Intrigat de discuție, Lucky așteptă ca grupul de medici să părăsească holul și se apropie de salonul cu pricina. Era foarte curios și voia să vadă cine se afla în acea cameră. Avea din nou o presimțire urâtă, o bănuială foarte accentuată că nu era vorba doar despre o simplă coincidență.

După ce puse mâna pe clanță și deschise ușa, în fața ochilor avu o fată cu părul revărsat pe pernă, acoperită aproape în totalitate de bandaje și conectată la diverse aparate. Doar fața îi mai era liberă, în ciuda buzelor sparte și a ochilor tumefiați.

Fără să-și dea seama de ce o face, Lucky i se adresă:

— Lucia! Lucia, tu ești?

Așadar, cea pe care el ar fi trebuit s-o salveze trăia. Asta însemna că fata reușise să scape din mâinile bestiei. Incredibil. O migrenă cumplită îl copleși și își duse mâinile la cap. Din nou, o senzație bizară puse stăpânire pe el.

— Lucia, mă auzi? întrebă el în șoaptă, amintindu-și de Andy și de faptul că putuse comunica în voie cu acesta.

Nu primi însă niciun răspuns. Lucky o strigă din nou, cu speranță în glas:

— Lucia, mă auzi!

— Nu mă cheamă Lucia... auzi el un glas stins, cu toate că buzele fetei nici măcar nu se mișcară. Nu îmi mai spune așa! Nu mai vreau să aud niciodată numele ăsta!

— Dar cum te cheamă?

— Numele meu este... nu mai știu... Tot ce știu este că sunt foarte obosită și cred că am să mor.

— Nu trebuie să spui asta, pentru că tocmai ai scăpat cu viață. Eu sunt Lucky și știu prin ce ai trecut. Voiam să ajung la tine ca să te salvez, dar am căzut în mâinile „lor” și acum sunt pacient aici, la fel ca și tine.

— Spui că voiai să ajungi la mine?

— Da, pentru că am visat ce ai pățit; mă rog, e o poveste lungă. Ideea este că voiam să vin să te scap de fiara aia cu chip de om.

— Și de ce nu ai făcut-o? A fost înfiorător... Știi ce mi-a făcut?

— În mare parte, da. O să fie bine, ai să vezi.

— Mi-aș dori să îl prindă cineva pe monstrul ăla, numai că nu îmi pot aduce aminte cine e și nici cum îl cheamă.

— Asta cred că știu eu, însă îmi lipsesc unele date. M-ai putea ajuta dacă mi-ai spune cum ai ajuns în mâinile lui.

Și tânăra se apucă să îi povestească ce i se întâmplase, din ce își aducea aminte că văzuse înainte să înceapă coșmarul. Tot mai clar, Lucky vizualiza cu ochii minții unde se află casa lui Stuart S. Mahan. Nu înțelegea de ce se simțea atât de legat de monstrul acela, însă își dădea seama că totul era foarte aproape de final.

— Și asta a fost, își încheie Joanne Glover povestea. Sunt obosită. Aș vrea să se termine totul. Definitiv. Părinții mei au aflat ceva despre mine?

— N-am idee, dar pot să-ți spun că bestia care te-a maltratat va plăti cu vârf și îndesat pentru faptele sale.

— Mulțumesc! Acum nu mai pot vorbi. Sunt prea obosită și nu mă mai pot gândi la nimic. Vino mai târziu! Atunci poate îmi vei spune și unde mă aflu.

Plecă, lăsând-o pe fată să se odihnească. Pe jumătate se simțea împăcat la gândul că victima pe care voise să o salveze scăpase cu viață. Dar misiunea lui avea să continue până la anihilarea completă a bestiei.

Intră în rezerva sa, ca să pună la punct un plan de evadare. Mai întâi trebuia să scape de brățara care îi trăda fiecare gest, restricționându-i toate mișcările. Bănuia că Helga avea și ea o cheie, pentru cazuri de forță majoră. De asemenea, își mai făcu socoteala că într-un spital sofisticat precum acela în care se afla sechestrat putea găsi cu ușurință un ser tocmai bun pentru odiosul Mahan.

Lucky ajunse în laboratorul doctorului Jackson, unde, fără nici cea mai mică problemă, „operă” încuietoarea ca în vremurile bune și intră. Luă de pe un raft – unde era menționată indicația „otrăvuri foarte periculoase” – o soluție, iar din categoria calmantelor rapide alese un ser injectabil pentru simpatica Helga, pe care n-ar fi vrut s-o trimită pe lumea cealaltă.

Ajuns mai apoi în salon, sună după asistentă.

— Da, Lucky, ce e?

— Te rog frumos, vrei să verifici dacă am febră?

În momentul în care Helga se apropie de el, cu blândețe, bărbatul îi înfipse în șold seringa cu somniferul „rechiziționat” din laboratorul doctorului Jackson.

— Ce? făcu tânăra, prăbușindu-se la podea într-un somn profund.

Serul era destinat nebunilor extrem de periculoși, care trebuiau calmați de urgență.

Lucky luă cheile din buzunarul asistentei, apoi își desfăcu brățara de la mână. O ascunse bine sub pat, gândindu-se că măcar câteva ore nu-l va căuta nimeni. În locul lui o puse pe Helga în patul de spital, învelită bine, astfel încât să nu se vadă cine e. Brățara fusese deja aruncată sub pat, după care Lucky încărcă o nouă seringă cu soluția otrăvitoare.

• Capitolul 11 •

Primul drum îl făcu la salonul lui Andy, unde părinții acestuia încă îl mai așteptau să se întoarcă. Era încălțat cu pantofi sport, iar pe sub halat avea șortul și un tricou.

— Dumnezeu să te aibă în pază, pentru că ai redat liniștea, chiar și pentru câteva clipe, în sufletul unor părinți disperați, zise mama băiatului, înlăcrimată, folosind aceleași cuvinte pe care i le spusese și mai devreme.

— În concluzie, ne aflăm în Newport, nu-i așa? îi întrebă Lucky.

— Mai exact, la marginea lui, îl lămuri bărbatul.

— Aș avea o rugăminte la dumneavoastră. Aveți ceva de scris?

Lucky le scrise numărul de telefon al amicului Thomas Roe și le zise:

— Sunați-l din partea mea și spuneți-i unde mă aflu. Cât mai urgent posibil. Mâine, la ora 2:00 p.m., îl aștept în spatele primăriei din localitate. Va reuși el să ajungă într-un fel. Acum dați-mi și reperele dumneavoastră, ca să vă pot găsi în caz de nevoie. Mă refer la numerele de telefon și la adresa exactă.

Deși foarte sceptic în privința celor auzite, înclinând mai degrabă să creadă că Lucky era bine dus cu pluta, tatăl lui Andy făcu ceea ce i se ceruse, fără alte comentarii. Se convinsese că acesta poseda calități care altor oameni le lipseau și nu voia să-l mai supere, după ce făcuse posibilă acea discuție cu fiul lor aflat în comă. Pur și simplu oscila între încredere totală și o senzație de irealitate.

— În ce parte se află casa lui Mahan față de cea a dumneavoastră?

— În dreapta, cum privești din stradă.

— Bun. Asta e tot ceea ce trebuie să faceți, îi mai încredință Lucky. Amicul meu va ști cum să acționeze. Spuneți-i să îmi aducă și acte. Va înțelege el.

— Ești sigur că nu putem face mai mult, măcar pentru tine? îl întrebă tatăl băiatului.

— Fără îndoială. Dacă mai devreme nu ați avut încredere în mine, poate veți avea de acum înainte.

•

Personalul, care fusese bine instruit în legătură cu libertatea ce i se acordase lui Lucky în schimbul colaborării sale, era deja obișnuit cu plimbările acestuia. Astfel, deschizând ușă după ușă, pacientul se trezi în câteva minute în libertate. Newport-ul abia aștepta să fie „cucerit”. Spitalul fusese amplasat pe o colină, iar până în oraș nu era mult de mers. Dar cum să circule pe străzi, odată ajuns acolo, în acea ținută?

Cu respectiva dilemă în minte, o luă pe șoseaua ce cobora lin, până când ajunse la un supermarket și o benzinărie. Nu înainte de a abandona halatul, din care rupse o bucată de material pentru a înveli în ea seringa cu serul ucigaș.

Na, că am noroc, își zise el, și intră să cumpere un loz.

Bineînțeles, un loz câștigător. Se uită la toate, închise ochii și văzu că pe unul scria 1000 $. Suficient pentru moment. Îl alese aparent la întâmplare și îl desfăcu, mimând emoția.

— Ua, am câștigat! se bucură el, făcând-o pe vânzătoare să iasă din amorțeală. Uitați, doamnă, am câștigat!

În mai puțin de un minut veni și patronul magazinului, care verifică lozul și îl măsură din cap până-n picioare pe sportivul care făcea jogging în afara orașului.

— Dacă cumpărați ceva de la noi, beneficiați de o reducere de zece la sută, îl ispiti acesta. Ne lăsați nouă lozul și vă dăm restul în ce bancnote doriți.

Lucky n-avea nevoie de complicații, și chiar se bucură că putea face rost pe loc de ceva lichidități, în noaptea aceea trebuia să tragă undeva, iar pe gratis nu l-ar fi primit nimeni. Ar fi acceptat propunerea patronului chiar și dacă acesta i-ar fi perceput vreun comision.

Își alese niște pantaloni negri, pantofi, un tricou, o geacă, lenjerie de schimb și alte accesorii strict necesare, inclusiv o geantă de voiaj.

Cei doi îl priveau destul de curioși, dar nu îndrăzneau să îl întrebe nimic, ca nu cumva clientul să se răzgândească și să nu mai facă acele cumpărături, care se ridicau la peste trei sute de dolari. Cam bănuiau ei că respectivul provenea din clădirea din deal, despre care se știa că era un fel de sanatoriu, dar nu era treaba lor.

— Nu vă supărați, doamnă, o toaletă unde găsesc?

— Imediat lângă ieșirea din magazin, îi răspunse vânzătoarea, zâmbindu-i seducător, pentru că Lucky îi lăsase ciubuc douăzeci de dolari.

Se schimbă și vru să cheme un taxi, dar se gândi că falanga celor răi din CIA i-ar fi putut lua urma a doua zi dimineață, așa că se resemnă să meargă tot pe jos.

„Mă tăia de fiecare dată când pierdea nu știu ce echipă de fotbal”, își aminti el povestirea lui Joanne. „Și mă cresta în diverse feluri, în așa fel ca să nu fac hemoragie. După ce se termina meciul și îi treceau nervii, mă cosea cu ac și ață divers colorată. Cred că am leșinat în perioada aia de zeci de ori. Nici nu știu de unde am avut atâta tărie... Și asta a fost”, își încheiase Joanne Glover povestea. „Sunt obosită. Aș vrea să se termine totul. Definitiv.”

Avea de gând să înnopteze la un hotel de mâna a doua, fiind convins că Helga va dormi cel puțin până dimineață și nu va putea da alarma. Oricum, brățara fusese abandonată sub patul de spital, așa că o vreme nu putea fi reperat. Pentru mai multă siguranță își propuse ca, înainte de culcare, să vizualizeze evenimentele de a doua zi.

Închirie o cameră la hotelul de două stele „Paradis” și ieși în oraș, ca să mănânce și să-și mai omoare timpul. Abia se înserase. Reperă Primăria și înregistră, grație memoriei sale de elefant, întreaga topografie a centrului localității Newport.

Mi-ar place să trăiesc într-un orășel liniștit ca acesta, cu un aer patriarhal, se gândi el, privindu-i pe trecători cu invidie. Aici parcă nimeni nu se grăbește și toată lumea pare extrem de binevoitoare. Cu excepția unor asasini ca acela pe care-l caut eu, desigur, rectifică Lucky. Mahan... Mahan și mai cum? Mâine dimineață o să-mi cumpăr un mobil și o să vorbesc chiar eu cu Tom. Sau mai bine cu Syonne, ea ar putea afla mai ușor întregul nume al asasinului. Asta în cazul că o voi găsi acasă. Ba nu, o să-i dau un telefon chiar acum. Am așa, o presimțire...

Cumpără o cartelă și căută un telefon public. Spre marea lui uimire, negresa îi răspunse chiar de la cel de-al doilea apel.

— Știam că îmi vei telefona ca să mă întrebi despre numele asasinului, dar îți așteptam apelul încă de ieri, se răsti Syonne la Lucky.

— Au intervenit niște lucruri neprevăzute, n-are rost să intrăm acum în amănunte, dar poți fii liniștită, fiindcă fata este în viață.

— Bravo, frumosule, te-ai ținut de cuvânt și ai salvat-o!

— Nu eu, a fost o coincidență. Dar acum mă aflu pe urmele lui ca să-i dau lovitura de grație. Îmi spui ce nume poartă?

— Stuart S. Mahan, veni prompt răspunsul bătrânei, care chicoti.

— Foarte bine, mâine îi va suna ceasul, fii sigură de asta. Te voi ține la curent.

— Nu știu dacă ai să mă mai găsești, frumosule.

— Iarăși ai s-o apuci creanga pe străzi, o apostrofă Lucky, îngrijorat. Ce-ar fi să mai stai și pe-acasă, ca să-ți vezi de bătrânețe?

Urmară câteva clipe de tăcere, după care Syonne reluă:

— N-ai înțeles, frumosule. Nu mă vei mai găsi niciodată, nici măcar ca să-mi faci cinste cu o sticlă de băutură. Misiunea mea pe acest pământ s-a cam încheiat. Taci! Nu e nevoie să mai spui ceva, și cu atât mai puțin să pui întrebări. Poate că undeva, cândva, într-o altă lume, ne vom revedea. Cu bine, frumosule!

Peste măsură de surprins de cele auzite, bărbatul nu apucă să-și mai ia adio de la ea, fiindcă legătura telefonică se întrerupse. Trânti cu năduf receptorul în furcă și o luă, abătut, într-o direcție necunoscută. O îndrăgise pe bătrână și nu o putea uita așa, dintr-o dată. Își mai aminti că aceasta îi salvase cândva viața, întristându-se și mai mult la gândul că nu avea s-o mai întâlnească. Se așeză pe o bordură, își prinse capul în mâini și închise ochii.

•

Thomas Roe se plimba de colo-colo prin spatele Primăriei, încercând să-l găsească pe prietenul care apelase la ajutorul lui. Când celularul începu să sune, privi ecranul și, cum numărul care-l apela nu se afla în memoria aparatului său, avu intenția de a respinge apelul. Răspunse totuși, din teama de a nu comite vreo gafă. Putea fi Lucky, și chiar el era.

— Urangutan mare și păros ce ești, ia-o înainte și nu privi înapoi. Prietenii noștri din CIA s-ar putea să mă urmărească pe mine, dar și pe tine. Așa că e mai bine să ne luăm toate măsurile de precauție.

— Ce tot vorbești acolo? se enervă Tom. Colegii mei nici nu știu unde mă aflu, răspunse agentul, dând totuși curs instrucțiunilor primite.

— Eu nu vorbeam despre colegi, ci despre «prietenii» noștri, care m-au răpit din nou. Abia am reușit să scap. Voiau să continue seria experimentelor, pentru a culege roadele muncii începute de profesorul Caron. Îți vine să crezi?

De la o distanță apreciabilă de prietenul său – statura impozantă a lui Tom fiind ușor de urmărit –, Lucky studia toate persoanele suspecte din jur. După vreun sfert de oră de plimbare, timp în care se îndepărtaseră bine de centrul orașului, vorbiră din nou.

— Intră în primul local pe care-l întâlnești și așază-te cuminte la o masă. Îndată voi veni și eu.

— Dacă întârzii, îmi pot lua ceva de băut? glumi colosul, fericit că plimbarea aceea fără sens pentru el avea să se încheie.

— Chiar te rog.

În acel moment, Lucky auzi un glas și simți o mână care îl scutura de umăr.

— Domnule, vă simțiți bine?

Buimac, încercă să realizeze unde se afla, și se ridică anevoie de pe bordură.

— Aveți nevoie de o ambulanță?

— Nu, mulțumesc, răspunse Lucky într-un târziu. M-a cuprins o ușoară amețeală.

— Poate că ar fi bine să mergeți acasă și să vă culcați, aprecie ofițerul de poliție.

— N-am băut nimic, domnule, și nici nu mă droghez, răspunse Lucky prompt, încercând să fie cât mai convingător. Doar că nu stau prea bine cu sănătatea. Dar acum mi-am revenit și nu mai e nicio problemă, vă asigur.

Zicând acestea o apucă în josul străzii, cu pas sigur dar domol.

Polițistul se convinse că totul era în regulă și își văzu de ale sale, fără a mai cere explicații suplimentare. În cazul în care i-ar fi solicitat „bolnavului” să-i prezinte un act de identitate, lucrurile s-ar fi precipitat. Ultimul lucru pe care Lucky și l-ar fi dorit ar fi fost să doarmă la o secție de poliției când avea o cameră rezervată la hotel. Ori poate penultimul, fiindcă

vremelnica detenție era de preferat captivității în spitalul secret. Sau sanatoriu, cum i-o fi zicând…

•

Imediat după ce își cumpără telefonul mobil, Lucky îi sună pe părinții lui Andy, pentru a se convinge că aceștia îi transmiseseră lui Tom rugămințile lui.

— Bineînțeles că am făcut-o, îi răspunse tatăl băiatului, după care adăugă: dar ne-a cerut o mulțime de amănunte despre tine și despre locul în care te afli. E un tip foarte convingător.

— În care m-am aflat, îl corectă Lucky.

— Asta înseamnă că ai reușit să evadezi! exclamă bărbatul, sincer bucuros. Bravo ție! Dar cum ai reușit? Lasă, nu-mi spune și scuză-mă pentru curiozitatea mea!

— Ziceați ceva despre unele amănunte?…

— Nu trebuia să i le furnizez? se îngrijoră tatăl lui Andy. Am înțeles că îți este prieten…

— Adevărat, altfel nu aș fi apelat la el. Ce-a vrut să știe?

— În primul rând, dacă ești sănătos. Știa că sănătatea ta este cam șubredă. Apoi, mi-a cerut date despre sanatoriul-spital, însă nu i-am putut spune mare lucru, pentru că nici eu nu sunt foarte bine informat. Sper că nu am comis vreo gafă…

— Nici pe departe, stați liniștit! Vă mulțumesc pentru serviciul adus și înregistrați în memoria mobilului acest număr de telefon. Mă puteți apela, dacă este cazul.

• Capitolul 12 •

Deși încercase să-l contacteze pe Tom înainte de culcare, Lucky nu reușise, trăgând concluzia că amicul său se afla în avion. Avu o noapte liniștită, fără vise, iar când se trezi încercă din nou să-l prindă pe agentul CIA.

— Am să fiu foarte scurt, prietene, începu el. Răspunde-mi la fel. Poți veni la întâlnire?

— Da.

— Mi-ai procurat acte?

— Da.

— Notează acest nume și adresa persoanei și încearcă să afli cât mai multe detalii despre ea. Ne vedem la orele 2:00.

•

Thomas Roe răsese deja un whisky Jack Daniels și se afla în compania celui de-al doilea pahar, atunci când Lucky își făcu apariția, așezându-se la masa lui.

Matahala ar fi vrut să se ridice de la locul său și să-l îmbrățișeze, conform temperamentului sau expansiv, însă un gest discret al lui Lucky îl făcu să stea locului. Nu trebuia să atragă atenția în niciun fel. Destul că veniseră pe rând în acea locantă și că figurile lor miroseau de departe a „venetici”.

— Tom, caut un criminal în serie care cu siguranță că nu trebuie să mai facă umbră acestui pământ. O fac din proprie inițiativă.

— Cu alte cuvinte, ai devenit un fel de justițiar, se amuză matahala. Vrei să ucizi pentru a face dreptate. Frumos, Don Quijote, foarte frumos! Și te-ai gândit că n-ar fi rău să-l ai alături pe Sancho Panza. Am intuit bine?

Lucky se amuză la rândul lui, răspunzându-i:

— Poți lua lucrurile și în felul ăsta. Numai că eu nu de un scutier am nevoie, ci de un partener.

— În regulă.

— Ai aflat ceva despre Stuart S. Mahan?

— Oarecum. Are o identitate absolut falsă, inventată de colegii mei de la „Evidență”. Am încercat să investighez mai departe, însă nici cei mai buni prieteni ai mei nu s-au arătat

prea încântați să-mi dea o mână de ajutor în sensul acesta. Și nu mi-au dat-o. Bineînțeles, dacă n-aș fi cerut respectivele informații prin telefon și dacă aș fi fost acolo ar fi putut uita computerul deschis la fișierul care ne interesează, părăsind încăperea pentru câteva minute: Oricui i se poate întâmpla să-l apuce pântecăraia din senin, nu-i așa?

— Am înțeles, Tom, și îți mulțumesc pentru că mi-ai sărit în ajutor. Șefii tăi știu unde te afli?

— Doar boss-ul cel mare. L-am rugat să nu comenteze problema și m-a asigurat că deplasarea mea va rămâne secretă. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Dacă spui tu, nu-mi fac.

— Tu ce știi despre cel căruia îi porți sâmbetele?

— Am adresa lui, știu că ucide tinere după ce le torturează cât timp acestea rămân în viață și că a vrut să omoare un copil cu ciocanul. Puștiul se află în clinica din care am evadat eu și e în comă. După toate probabilitățile își va reveni, însă nu se știe când.

Cei doi făcură o pauză, deoarece de ei se apropie un chelner care îl întrebă pe Lucky dacă dorește să servească ceva.

— O cafea și o apă minerală, ceru acesta, reluând discuția cu Tom. Le-am promis părinților lui că voi face dreptate. Și nu numai lui, adăugă Lucky, gândindu-se la Syonne.

Agentul CIA reflectă puțin timp la cele auzite, apoi își întrebă prietenul:

— Dar de ce trebuie să te agiți tu atât de mult ca un amărât ca ăsta să dea ortul popii? Aș putea pune eu pe cineva să se ocupe de problemă sau, dacă vrei, o fac singur. Îmi e mai la îndemână decât îți este ție. Și dacă tot zici că merită să moară…

— Îți mulțumesc, dar lucrurile sunt ceva mai complicate. Mahan ăsta se pare că este tot o victimă a profesorului Caron, care a supraviețuit.

— Dar, din câte știu eu, tu erai singurul…

— … Așa am crezut și eu, până când o… prietenă mi-a dezvăluit adevărul, și anume că mai există un supraviețuitor, îl întrerupse Lucky. Numai că Mahan are răul în sânge, fiind incurabil. Dacă nu ucide, nu poate trăi ca noi, toți ceilalți.

— Lucrurile încep să se lege, reflectă Tom. În concluzie, la mijloc este vorba și despre o chestie personală, deoarece asasinul are capacități asemănătoare cu ale tale, pe care le

folosește în scop distructiv sau cam așa ceva. Iar el trebuie să meargă la culcare, ca să nu mai facă rău și altor oameni.

— Cam așa ceva, ai ghicit.

— Cum procedăm?

•

Bărbatul se foia nervos prin casă, oprindu-se din când în când în dreptul ferestrei și privind spre locuința vecinului care-i nenorocise copilul. O furie oarbă i se urcase în gâtlej și, oricât încerca să se calmeze nu reușea să scape de ea. Neputința îl făcea încă și mai nervos.

— Mă duc peste el și îl omor cu mâna mea, îi zise el soției.

— Iar când Andy se va însănătoși – replică aceasta –, am să-i spun că își va revedea tatăl după câțiva ani, când va fi mare și tatăl lui va ieși din pușcărie. Foarte bine gândit…

— Numai de ironiile tale nu aveam eu timp acum…

— Dragul meu, sunt convinsă că nu vrei să te certi cu mine și îți înțeleg starea de nervozitate care te copleșește. Dar fă și tu unele eforturi pentru a te abține de la gesturi necugetate. Temperează-te, doar ești bărbat!

— Dacă aș putea…

În acel moment sună telefonul.

— Hello, Lucky! S-a întâmplat ceva?

— Stați liniștit, totul este sub control.

Lucky se amuza de faptul că tatăl lui Andy îi vorbea la per tu, iar el i se adresa cu dumneavoastră, când de fapt el era mai în vârstă ca oricare dintre părinți. Dar ei n-aveau de unde să știe acest lucru, și nici Lucky n-avea de gând să le explice cum stă treaba, cu atât mai mult cu cât puțin îi păsa lui de formulele de politețe.

— Înseamnă că a sosit timpul să fac și eu ceva, de-aia m-ai sunat, nu-i așa? întrebă bărbatul, cu speranță în glas.

În realitate, Branigan voia să se asigure că tatăl lui Andy nu comite vreo gafă de proporții, acționând pe cont propriu. Dar, pentru a nu-l dezamăgi, îi confirmă bănuielile.

— V-am sunat ca să supravegheați cu atenție reședința lui Mahan, iar în caz că pleacă de acasă, să îmi dați și mie un telefon.

— De la noi se vede cam greu casa nenorocitului, din cauza vegetației. Dar o să-mi cumpăr chiar acum o lunetă și un trepied, cu care să-i pot observa mai bine oricare mișcare. Până

mă întorc, soția mea o să-și facă de lucru prin curte ca să-l țină sub supraveghere. Oare e nevoie și de fotografii?

— Nici vorbă, îl temperă Lucky. Și nu cred că este nevoie de o asemenea cheltuială…

— Ba este, lasă că știu eu! Dacă tot fac o treabă, să o fac ca lumea. Ba chiar am să cumpăr o lunetă în infraroșu. Apropo, te-ai văzut cu prietenul acela extrem de curios?

— Mă aflu chiar acum în compania lui. Sunt pe mâini bune, așa că nu e cazul să vă faceți griji pentru mine.

•

— Lucky, mi-a venit o idee, zise Tom la un moment dat.

Se aflau într-un taxi care îi ducea la un centru de închiriat mașini. Cum camera de hotel fusese abandonată și nu merita riscul să închirieze o alta, convinși fiind că dulăii răi din CIA se aflau pe urmele lor, ajunseseră la concluzia că un automobil închiriat era cea mai bună soluție până la căderea serii, când aveau să acționeze.

— Dacă te gândești la cine știe ce prostie, mai bine te-ai abține, îl temperă Lucky.

— Dimpotrivă, numai lucruri serioase îmi trec prin minte.

— Te ascult.

— La vreun hotel nu putem să ne cazăm, iar să umblăm prin restaurante sau baruri este destul de riscant. OK, cu asta suntem amândoi de acord. Să ne plimbăm prin oraș, iarăși, nu este o alegere prea nimerită: ai putea fi văzut. Dar dacă mergem la târfe, cine ne-ar putea căuta acolo? Repet, doar până la căderea serii. Mai sunt doar vreo două ore până atunci. Nici cei mai abili filatori din CIA nu s-ar gândi că unui evadat dintr-un sanatoriu i-ar fi poftă de o femeie, cu așa niște buldogi pe urmele lui. Ce zici?

Pentru moment, Lucky avu intenția să-i zică vreo două amicului său. De mamă, bineînțeles. Se pregăti pentru asta, trase aer în piept, dar înainte de a scoate vreun cuvânt de ocară își aprinse un Winston. Trase adânc fumul în piept și, în timp ce își elibera plămânii de ucigătoarea otravă, realiză că propunerea nu era chiar atât de rea. Ba chiar era bună.

— Eu știu… ezită Lucky la început. N-am niciun chef de femei.

— Nu-i nimic, am eu. Tu doar mă însoțești. Putem spune că ești bodyguard-ul meu, adăugă Tom, râzând zgomotos,

gândindu-se la statura sa masivă în comparație cu cea a prietenului lui, care era mai degrabă una în limitele normalității.

•

Lucky se retrase abătut într-un colț al holului de primire, după ce luase un whisky dublu de la bar, și respinse cu tact avansurile prostituatelor care făceau parada modei, trecând provocatoare prin fața lui.

— Chiar nu vrei să te distrezi și tu un pic? mai încercă o dată Tom să-i trezească amicului său interesul pentru simpaticele dame aflate în exercițiul funcțiunii.

— Ți-am mai spus, n-am chef de așa ceva, se răți Lucky la el, privindu-l cu răutate.

— OK, gata, nu te enerva, renunță masivul agent CIA, dând și el pe gât un pahar butelcos de vodcă. Și, dacă tot ne aflăm „sub acoperire”, eu am să trec la treabă, ca să nu fim deconspirați. Măcar eu am să trec la treabă, accentuă el, îndepărtându-se de morocănosul său amic.

Ia să vedem ce avem noi aici, își zise Tom, cântărindu-le pe fete din ochi. Care va avea șansa, în această seară, să dea noroc cu „mareșalul” meu pregătit pentru ofensivă?

Îi rămăsese gândul la o cubaneză, sau la ceva asemănător, la care visase cu ochii deschiși împreună cu Lucky înainte de a se ocupa de cartelul columbian al drogurilor (vezi „Jocul cu Moartea” – Colecția Justiție fără limite nr. 5 – n.red.). Dar cum cinstitul stabiliment nu adăpostea nicio cubaneză (sau ceva asemănător), agentul se văzu nevoit să se mulțumească cu o asiatică mignonă, care părea că plesnește de sănătate, atât de bine „împănată” era.

Odată ajunși în „laborator”, fetei nu-i trebuiră decât câteva clipe pentru a rămâne numai în cercei, apoi preluă inițiativa, lucru care lui Tom îi convenea de minune. Îl împinse pe bărbat până aproape de pat și îl făcu să se așeze, în tot acest timp privindu-l fix, cu ochii săi migdalați, de parcă ar fi vrut să îl hipnotizeze. Se apropie de el, lăsându-l pentru o vreme să-i dezmierde sânii și mai ales sfârcurile întărite, după care se lăsă în genunchi și începu să-i caute prin pantaloni.

Bărbatul se trezi la viață mai repede decât s-ar fi așteptat, datorită măiestriei cu care îl sugea diva. Originară din Coreea de Nord, fata era într-adevăr pricepută la acel capitol, iar Tom se văzu nevoit, deopotrivă, să recunoască și să aprecieze acest

lucru. Pentru a se deconecta puțin, își făcu de lucru cu un nou pahar dublu de vodcă pe care îl cumpărase pe bani grei înainte de a ajunge în patul coreencei.

Migdalata continuă să-și sugă clientul mai bine de cinci minute, așa cum era acesta așezat pe pat, după care se întoarse cu spatele la el și se înfipse în mădularul erect, umezit de saliva ei. Scânci ușurel, executând câteva rotiri din șolduri astfel încât monstrul bărbatului să-i intre până la capăt, apoi îi puse mâinile pe sâni ei mici dar tari.

El începu să o maseze, împingându-și bazinul câte puțin în sus, fiindcă mai mult nu era nevoie. Asiatica făcea toată treaba, și o făcea cu o măiestrie care ar fi făcut-o invidioasă și pe o curtezană. Ca o iapă nărăvașă aflată în călduri, tânăra dansa în membrul lui Tom, recunoscătoare că acesta o alesese tocmai pe ea dintre atâtea, fiindcă concurența era acerbă. Curios era faptul că ea nu se plânsese nicio clipă de dimensiunile impresionante ale falusului pe care-l avea de rezolvat, așa cum pățea agentul cam de fiecare dată. Dimpotrivă, se arătase încântată că avea de-a face cu un bărbat adevărat, grăbindu-se să se arunce în mădularul acestuia și să înceapă baletul.

În gândul lui, Tom avea de rezolvat o problemă cu sine. Ar fi vrut să-i scoată fetei organul de acolo de unde se afla, pentru a-i încerca și cealaltă intrare secretă. Era convins că ea nu ar fi refuzat o asemenea provocare, și chiar fu pe cale să o pună în aplicare, dar în aceeași clipă se răzgândi. Dacă îi provoca acelei coreence simpatice vreun rău, care ar fi împiedicat-o pe urmă să își desfășoare activitatea în condiții optime? Ar fi fost posibil ca, fără voia sa, să provoace falimentul – fie și pentru o perioadă scurtă – unei fete care din respectiva activitate își câștiga existența. Iar o atare eventualitate nu era deloc de dorit.

Asiatica înteți ritmul penetrărilor coordonate de ea și începu să tremure din tot corpul, semn că începuse să juiseze. Surprinzător, datorită dimensiunilor clientului din acea zi, devenise mult mai încăpătoare decât ea însăși se știa. Nu că asta ar fi deranjat-o în mod special, dar era pentru prima oară în viața ei când se confrunta cu un asemenea monstru, și avea de gând să depună orice efort pentru a avea de ce să-și amintească la bătrânețe.

N-are niciun rost să-i stric curviștinei ăsteia plăcerea doar pentru o gaură în plus, își zise Tom, altruist, gândindu-se în continuare la anusul fetei.

Apoi, ca un supliment de satisfacție, o prinse cu fermitate de sfârcuri și începu să i le răsucească dintr-o parte într-alta.

Într-un ritm nebunesc, prostituata crea impresia că are un orgasm ce nu se va termina prea curând, făcându-l și pe partenerul ei de sex să realizeze că sfârșitul lui nu este departe.

De aceea, când Tom simți că, în sfârșit, coreeanca își gustase plăcerea până la capăt, se ridică împreună cu ea. Apoi o așeză cu genunchii pe pat, tot cu spatele, o aplecă în față și începu să o împingă el, de data asta. Loviturile de berbec ale înfierbântatului agent erau atât de puternice, încât dacă nu ar fi ținut-o cu putere de șolduri fata ar fi riscat să ajungă cu capul în tăblia patului. Dar el știa foarte bine ce face. Și, cum migdalata îi opunea o rezistență îndrăzneață, își văzu în continuare de treabă, foarte mulțumit de modul în care decurgeau „ostilitățile”.

Simțind că fericitul sfârșit nu este prea departe, bărbatul o obligă pe ocazionala lui parteneră să își așeze fruntea pe pat, o aplecă de talie astfel încât bazinul ei să fie cât mai ridicat și se pregăti pentru asaltul final. De data asta n-o mai izbi cu putere, iar ritmul deveni mult mai temperat. În schimb, penetrările erau mai ample și mai profunde. Priveliștea care se înfățișa ochilor lui era în măsură să-l încânte și, în acel moment – dacă mai era cazul –, fu convins că partida de sex avea să fie încununată de succes. Cum nu o mai penetra cu forța dinainte, se mulțumi să o țină cu o singură mână de un șold, iar cu cealaltă îi prinse în palmă sânii micuți, strângându-i atât cât să n-o doară.

La rândul ei, coreeanca se abținea să scoată vreun sunet, deși era încordată la maximum. În momentul în care Tom începu să ejaculeze cu o poftă de zile mari, pe fată o apucă din nou tremuratul, înregistrând cel de-al doilea orgasm. Când mâna lui masivă încetă să-i maseze sânii și să-i mângâie spatele cabrat, amândoi știură că acela era fericitul final al clipelor de nebunie pe care le gustaseră împreună. Cu toate acestea, mai rămaseră o vreme în respectiva poziție, pentru a gusta împreună fericirea până la ultima picătură.

În cele din urmă, relația lor fusese una paralelă cu noțiunea de mercantilism. Amândoi gustaseră plăcerea sexuală din plin,

iar asta era tot ceea ce conta. Că Tom avea să achite o notă de plată și să-i dea fetei un ciubuc de 200 de dolari, asta nu mai conta. Ea avea nevoie de bani, iar el avea din ce să-i facă un cadou. Acestea fuseseră datele problemei.

În fine, el se extrase și se întinse pe pat cu fața în sus, bucurându-se de o binemeritată relaxare. Vioaie, asiatica se ridică deasupra, se postă cu sânii în dreptul gurii lui și îl lăsă să se joace puțin cu ei. Apoi îi acoperi pieptul cu sărutări, ca în cele din urmă să ajungă acolo de unde începuse totul.

Cu o limbă înfierbântată de amor, coreeanca îi dezmierdă din nou organele sexuale, până le lăsă complet curate, dar nu și atât de uscate pe cât și-ar fi dorit. Știa, totuși, că asta nu constituia o problemă, saliva ei evaporându-se în scurt timp.

În condiții normale, apucăturile ei i-ar fi stârnit agentului pofta pentru o nouă confruntare, dar imaginea amicului său care-i apăru în minte, agitând un deget dojenitor înspre el, îl făcu instantaneu să se tempereze.

Desigur, Tom și-ar fi dorit să i-o mai tragă acelei micuțe iepe măcar o dată, însă își aduse aminte de misiunea pe care o avea de îndeplinit. De aceea, se ridică de pe pat și o înveli pe coreeancă cu un halat înflorat, nu înainte de a-i mai admira puțin trupul tânăr, zglobiu, care nu prezenta nici măcar cea mai mică imperfecțiune vizibilă.

Fără să aibă nevoie de explicații, ea înțelese ce urma să facă și, pe tăcute, se apropie de ușă.

Oare să-i dau vreun ban pentru prestație? se întrebă Tom, neștiind cum să procedeze. Dacă i-a plăcut într-adevăr atât de mult pe cât cred eu, mă va refuza din orgoliu.

Ca să împace și capra și varza, lăsă pe noptieră trei sute de dolari, astfel încât să nu fie văzut. Apoi, ajuns în ușă, îi sărută obrazul, acoperindu-i buzele cu un deget și spunându-i:

— În semn de recunoștință pentru prestația ta, ți-am lăsat un cadou care să îți amintească o zi sau două, sau poate mai multe, de persoana mea.

• Capitolul 13 •

Tatăl lui Andy cumpărase o lunetă ultraperformantă, fără să se uite la bani. Când intră în curte își întrebă soția, cu glas încet:

— Vreo mișcare?

— Nimic. Stă în casă și e liniște.

— Am să las mașina în stradă, pentru cazul în care își părăsește locuința. Am făcut și plinul de benzină, ca să nu am surprize.

— Nu crezi că e cam riscant să-l urmărești? Ai văzut cât de periculos este.

— Lucky mi-a spus să nu-l scap din ochi, și așa voi face. Și-apoi, nu mi-e teamă de nenorocitul ăsta; cred că aș fi un om fericit dacă l-aș vedea mort. Mai ține-l sub ochi puțin, până când instalez aparatura, și pe urmă mă ocup eu de el.

Bărbatul intră în casă, urcă la etaj și se apucă de treabă cu o conștiinciozitate deosebită, de parcă viitorul său și al familiei ar fi ținut de treaba de care tocmai se apucase.

•

Când Tom își încheie partida de amor cu prostituata cea migdalată, începuse deja să se întunece.

— Mergem? își întrebă el prietenul, foarte bine dispus.

— Mai întrebi…

La volanul automobilului închiriat se urcă Lucky, îndreptându-se în direcția pe care le-o indicase matroana stabilimentului. Pe drum, agentul mai întrebă câteva persoane despre strada căutată, până când nimeriră locul.

— Acum cred că a venit momentul să vedem cum vom proceda, spuse Tom, al cărui temperament se conectase singur la poziția „pentru situațiile de urgență”. Te-ai gândit măcar cum îl vei trimite pe lumea cealaltă?

— Am luat din clinică o doză de otravă extrem de puternică, pe care am de gând să i-o injectez, îi explică Lucky. Cum voi reuși acest lucru, am să văd la fața locului.

— Ai luat sau ai furat? încercă malacul să glumească pe seama trecutului amicului său.

— Contează? răspunse Lucky, arțăgos.

— Deloc, răspunse Tom, realizând că partenerul său nu era atât de bine dispus precum era el și, în consecință, nici nu avea chef de glume.

•

Mahan butona nervos telecomanda televizorului, în căutarea unui meci de fotbal, baschet sau hochei cu care să se deconecteze. Berea din sticla începută în urmă cu o oră se trezise deja, iar maniacul își luă una proaspătă din frigider. O stare de neliniște nu îi dădea pace încă din dimineața acelei zile, și asta îl scotea din sărite.

Știu ce am să fac, își zise el, mulțumit, fiind convins că a găsit soluția pentru diminuarea frământărilor sale. Voi închide puțin ochii, să văd ce seară voi avea. De fapt, asta era ceea ce făcea când nu avea pe cine tortura sau la ce meci să se uite.

Ducându-și mâinile la tâmple, Mahan se concentră ca să își poată vizualiza viitorul apropiat – și iată ce înregistră.

Un gigant cântărind cu mult peste suta de kilograme se afla în fața casei lui, după ce intrase în curte fără nicio permisiune. Un alt individ, pe care parcă-l mai văzuse cândva, însă nu-și amintea în ce împrejurări și unde, intrase prin efracție, sărind gardul din spate. Dintre cei doi nu matahala era cea mai periculoasă, ci celălalt. Respectivul avea asupra lui o seringă cu un ser otrăvitor.

Oare de ce vor ăștia să mă ucidă? se întrebă Mahan în gând, fără a putea găsi o explicație plauzibilă. Doar nu le-am făcut nimic.

În clipa în care își văzu propria imagine prăbușită la pământ, imobilizată sub greutatea colosului, psihopatul se trezi.

Pentru mai multă siguranță, cred că va trebui să spăl putina, socoti el, începând să-și facă bagajul.

Cu toate că nu-și strânsese decât strictul necesar, pierdu ceva timp. Tocmai când se pregătea să iasă, soneria de la intrarea principală bâzâi.

Mahan apucă o bâtă de baseball pe care o ținea în hol, ocupă o poziție strategică, apoi deschise. Imediat după aceea, constatând că în pragul ușii se afla nimeni altul decât colosul pe care îl „văzuse” puțin mai devreme, îl izbi pe acesta, cu ură, direct în frează.

Neavând încotro, agentul Thomas Roe îngenunche, bălăbănindu-și capul în stânga și-n dreapta, cu intenția de a-și

reveni. Fapt care nu se petrecu atât de repede pe cât și-ar fi dorit-o el. Iar acest lucru favoriză fuga lui Mahan spre automobilul său.

Lucky, care se afla în spatele casei, nu surprinse zgomotul și nici nu percepu ce se întâmplase, preocupat să pătrundă cât mai prudent în locuință, pe intrarea de serviciu. Cercetă toată casa și realiză că înăuntru nu era nimeni.

Curios, își zise el. Dacă ar fi plecat de acasă, tatăl lui Andy ar fi trebuit să știe asta și să mă avertizeze. Dar n-a făcut-o. Oare ce s-o fi întâmplat?

Puțin mai încolo, găsindu-și tovarășul în picioare, dar încă buimac din cauza loviturii primite, își spuse mai mult pentru sine:

— Era de așteptat că Mahan a „văzut” ce-l așteaptă, așa cum aș fi putut „vedea” și eu, dacă aș fi fost ceva mai prevăzător. Acum, nenorocitul mi-a scăpat. Te simți bine, Tom?

— Îhî, răspunse acesta, mai contrariat de faptul că fusese luat prin surprindere decât de receptarea pocniturii în tărtăcuță. Omul ne-a scăpat, nu-i așa?

— Exact. Și nu putem porni pe urmele lui, fiindcă are un avans prea mare, iar noi nu știm încotro a apucat-o.

•

Culmea ghinionului, Mahan făcu pană de cauciuc și se văzu nevoit să tragă pe dreapta, înainte de a ieși din Newport. Pentru a nu se da de gol că îl urmărește, tatăl lui Andy depăși mașina acestuia, însă opri ceva mai încolo pentru a-l ține sub observație.

Criminalul se uita insistent în urma sa și deschisese capota pentru a lua roata de rezervă, când se răzgândi.

Dă-o dracului de mașină, își zise el. Nu merită să-mi asum riscul de a fi ajuns din urmă de cei doi. Îmi pot cumpăra oricâte vreau mai încolo.

Fiindcă se aflau pe o arteră de circulație foarte aglomerată, unde oprirea era strict interzisă, Mahan o porni pe jos, apropriindu-se de automobilul tatălui lui Andy. În grabă, acesta formă numărul de mobil al agentului Roe, știind că se afla împreună cu Lucky. În câteva cuvinte îi explică cum preluase inițiativa urmăririi individului, văzând că ei n-o fac. Desigur, procedase corect, iar agentul nu avea niciun comentariu. Era bine să se țină în continuare pe urmele lui, până când vor

ajunge și ei. Sigur, înțelesese unde trebuia să ajungă și o vor face în cel mai scurt timp posibil.

•

În vreme ce discutase cu tatăl lui Andy, Tom se îndepărtase de Lucky, iar acesta din urmă nu comentase gestul, crezând că era vorba despre probleme de serviciu.

— Lucky, va trebui să mă despart de tine pentru circa o oră. Ce ai de gând să faci în continuare?

— Să-l găsesc pe nenorocitul ăla și să-i sucesc gâtul. Numai că nu știu încotro s-o apuc.

— Te descurci tu în vreun fel, îi bătu agentul un apropo. Iau eu mașina, dacă nu te superi. Ținem legătura prin telefon.

Și Tom se îndepărtă grăbit, după ce se urcă în mașina închiriată, ca nu cumva prietenul său să îi pună și alte întrebări cărora nu voia să le dea răspuns. Tatăl lui Andy îi indicase destul de clar spre ce zonă trebuia să se îndrepte, așa că nu întâmpină greutăți în găsirea direcției. În drum, îi telefonă șefului său direct, explicându-i întreaga situație și cerându-i acestuia permisiunea de a arunca clinica secretă a CIA în aer.

— Agent Roe, nu poți face așa ceva, chiar dacă libertatea noastră de mișcare este, practic, nelimitată și ni se permit multe. Doar nu vrei să moară oameni nevinovați, nu?

— Mai întrebi, șefu'…

— Îți promit că am să aflu în cel mai scurt timp ce e cu sanatoriul ăsta sau ce-o fi el, apoi îi vom anihila pe toți cei care fac parte din program. Pe urmă nu ne mai rămâne decât să îi dăm o destinație normală, ba poate chiar să îl transformăm într-un cămin pentru pensionarii CIA.

— Glumești, șefu'…

— Ba deloc. Ce, crezi că noi n-o să ajungem la senectute? Nu e bine să ne gândim la bătrânețe încă de pe acum? Eu zic că da.

Următorul telefon, Tom i-l dădu tatălui lui Andy, care făcea pe detectivul.

— Mă apropii de intersecția pe care mi-ai descris-o. Acum, ce fac?

— O iei la dreapta și vei vedea un Ford Mondeo bleu, parcat la vreo sută de metri distanță. Este al meu. Eu tocmai cobor. Uite, ținta tocmai a intrat într-un bar situat pe cealaltă parte. Este ceva mai încolo și se numește „Labrador".

— Rămâi afară, n-are rost să te expui fără motiv.

— Numai să n-aibă vreo ieșire prin spate și să-l pierdem, își aduse aminte bărbatul de filmele polițiste pe care le văzuse și de cărțile de gen citite.

— Cum te recunosc?

Tatăl îi dădu câteva repere, omițând pentru moment faptul că o asemenea întrebare era nelalocul ei. Cum Tom se afla în prezența lui Lucky, l-ar fi recunoscut pe acesta. Și invers.

În schimb, se întrebă:

Oare de ce n-am dat eu cu mașina peste asasin ceva mai devreme? Aș fi avut o asemenea posibilitate.

•

Lucky se opri în fața unui parc și se așeză pe o bancă, pentru a-și pune gânduri în ordine. Ceva care îi scăpa pentru moment îi spunea că nimic nu era în ordine.

Iar plecarea asta intempestivă a lui Tom mă intrigă cel mai mult, continuă el seria raționamentelor. Indiferent cât de secretă ar fi fost misiunea lui, pe care a primit-o tocmai acum, nu văd de ce nu l-aș fi putut însoți, rămânând să rezolvăm pe urmă problema mea. Ciudat... Doar are încredere-n mine, ce mama naibii. Acum, chiar că e cazul să „văd” ce urmează să se întâmple.

Lucky închise ochii și se relaxă. Imediat intră în transă și „văzu” următoarele imagini. Aflat la o masă, Stuart S. Mahan era servit de un chelner cu o cafea și o bere, în vreme ce tatăl lui Andy rămăsese în stradă, interpretând rolul detectivului de ocazie. În acea clipă, în respectivul local își făcu apariția masivul agent CIA, cu tot cu statura sa impozantă.

Mahan nu îl observase pe malac, în vreme ce acesta se îndrepta decis spre el. Primul lucru pe care îl făcu Tom fu să-l îndepărteze pe chelner cu un vânt, proiectându-l câțiva metri în spate. Apoi îl apucă pe criminal de gât, îl ridică la nivelul său și îi dădu un cap în gură, suficient pentru Mahan să cadă răpus pentru moment la pământ. În acea clipă, câțiva membri ai personalului se năpustiră la bătăuș, iar vreo doi consumatori de-ai casei le săriră în ajutor. Deși o asemenea situație nu intra în calculele sale, Tom se văzu nevoit să potolească gașca cu câteva lovituri de pumn bine plasate. În doar două minute, toți cei ce avuseseră îndrăzneala să se pună cu el se aflau întinși pe podea, fără a avea nici cea mai mică intenție de a-i da riposta celui ce îi culcase la pământ.

Nu același lucru se putea spune însă și despre Mahan care, revenindu-și, apucase un scaun și se pregătea să-l lovească pe agent pe la spate. Acesta se întoarse rânjind la el și îi zise:

— Hai, bă, sfrijitule, dă! Dă în mine! Încearcă-ți forțele, că ai mai făcut-o o dată cu succes. N-ai de ce să-ți fie frică, poate că figura îți iese și de data asta. În caz contrar, însă – ca să nu zici că nu te-am prevenit –, am să-ți rup un picior.

Înțelegând că cei doi aveau să-și plătească polițe mai vechi, personalul localului și puținii consumatori de la acea oră se retrăseseră într-un colț. Ce treabă aveau ei să se amestece într-o răfuială cu care n-aveau nici în clin, nici în mânecă? Ar fi putut chema Poliția, cel mult. Dar cum nimeni nu voia să piardă spectacolul, iar cu atât mai puțin să-l înfurie din nou pe colos, oamenii se transformară în simpli spectatori, unii dintre ei gândindu-se chiar la pariuri.

Așa cum Tom își sfida adversarul, cu mâinile lăsate pe lângă corp, audiența ar fi putut jura că asistă la o scenă dintr-un film cu John Wayne. În secunda în care scaunul din mâinile lui Mahan se sparse în capul agentului, fără a-i provoca acestuia vreo stricăciune, personalul și consumatorii scoaseră la unison o exclamație apreciativă.

— Băiete, acum e rândul meu să mă țin de cuvânt, constată Thomas Roe, scuturându-se de praf. Ai vreo preferință: stângul sau dreptul?

Disperat de perspectiva ce i se înfățișa, maniacul se îndreptă spre cel mai apropiat scaun, cu intenția de a repeta figura de mai înainte. Din nefericire pentru el, agentul se dovedi mult mai rapid, prinzându-l cu o mână de ceafă și zdrobindu-i figura de tăblia unei mese.

— Ți-am spus că acum e rândul meu, de ce încerci să trișezi? Și cum nu mi-ai precizat la ce picior vrei să renunți, cu toate că eu, în mărinimia mea, ți-am dat această posibilitate, voi alege la întâmplare.

În clipa următoare, cum Mahan se afla cu capul imobilizat pe masă și cu picioarele întinse în spate, Tom îi lovi dreptul cu călcâiul, exact în spatele genunchiului. O pârâitură sinistră se auzi în tot localul, făcând asistența să scoată un suspin de durere, iar pe Mahan să urle din toți bojocii. În clipa următoare tibia nu se mai afla la locul său, părăsind genunchiul în care fusese până nu demult.

Lucky deschise ochii, înjurând de mama focului:

— Deci de asta-mi ești, pocitanie! exclamă el furios nevoie mare, fără teama de a fi auzit de trecători. M-ai tras în piept ca să te socotești tu cu Mahan în locul meu. N-ai putut rezista afrontului că monstrul te-a lăsat lat și ai vrut să te răzbuni de unul singur. Asta nu se face unui prieten, jigodie.

Bărbatul se ridică de pe bancă și făcu semn unui taxi care tocmai se afla în zonă.

— La barul „Labrador”, îi ceru el șoferului, instalându-se pe bancheta din spate. Știi unde e?

— Bineînțeles, la periferie.

• Capitolul 14 •

Pe când Lucky cobora din taxi, mobilul acestuia începu să sune.

— Prietene, unde crezi că sunt eu acum și cu cine? se făcu auzit glasul lui Tom. La barul „Labrador” de la marginea orașului, în compania unui bun amic de-al tău, care abia așteaptă să te întâlnească. A băut până acu vreo juma’ de vodcă, dar este coerent în continuare și la fel de setos ca la început. Bem cot la cot, iar cine renunță – plătește. Le-a depănat povestea vieții lui tuturor celor aflați local, astfel încât aceștia au decis să nu cheme poliția până nu află finalul. Nu-i așa că e interesant?

Între timp, Lucky intrase în local, constatând că prietenul său nu exagerase cu nimic. Amândoi se aflau la o masă și stingeau vodcă, pahar după pahar, în vreme ce personalul și cei câțiva clienți obișnuiți îl scrutau pe Mahan cu ură.

Acesta duse din nou paharul la gură, sorbindu-l dintr-o înghițitură, la îndemnul imperativ al colosului care procedă la fel. Numai că prizonierul trebui să își folosească ambele mâini pentru a atinge această performanță, deoarece câteva degete stăteau nefiresc de îndoite, semn că fuseseră rupte de curând. La fel, Lucky mai putu constata că unul dintre picioarele lui Mahan era adunat sub scaun în mod nefiresc, fiind rupt de la genunchi.

Tom se arătă foarte surprins când își văzu prietenul, dar cum înțelese imediat cărui fapt se datora acea promptitudine, nu mai insistă asupra ideii și îl întrebă:

— Nu crezi că starea amicului nostru reclamă o injecție de urgență? Ar fi păcat să se chinuie.

O ultimă tentativă a lui Stuart S. Mahan de a evada, care știa foarte bine ce urma să i se întâmple, se soldă cu un deznodământ fatal pentru el. Serul îi intră în corp cât ai clipi, iar criminalul își încetă existența pe acest pământ.

•

După o noapte zbuciumată, Lucky se trezi mai obosit decât se culcase. Poate că de vină erau cele două sticle de whisky pe

care le băuse în compania lui Tom și a tatălui lui Andy, care le oferise găzduire, după ce scăpaseră de cadavru undeva la marginea orașului.

Culmea ar fi ca Mahan să ajungă la sanatoriul CIA din apropierea Newport-ului și să fie salvat, se gândi Lucky.

Parcă citindu-i gândurile, Tom îi zise:

— Am vorbit cu șeful meu direct, iar acesta mi-a promis aseară că va descâlci ce se ascunde în spatele afacerii clinicii secrete. Dacă vrei, vom putea participa în această dimineață chiar la arestarea capului local al afacerii și a complicilor săi.

— Nu cred că mă tentează o asemenea ofertă.

Cum mobilul agentului începu să sune, discuția celor doi se sfârși în acel moment.

— Mă bucur să aflu asta, șefu'! Dr. Jackson, doi medici și o anume Helga conduceau programul „Pro Caron"? Restul nu știau nimic? Atunci e de bine. Stabilimentul poate funcționa în continuare. Corect, ar fi păcat să-l aruncăm în aer, datorită dotărilor și specialiștilor pe care îi are. Am ajuns la concluzia că treaba cu căminul de bătrâni despre care am discutat este foarte interesantă. Mai vorbim noi.

Înainte de a întrerupe legătura telefonică, Tom ascultă o vreme ce i se spunea și abia apoi închise mobilul.

— Părinții lui Andy încep o zi mare. Fiul lor s-a trezit și a rostit primul cuvânt: Lucky!

• VA URMA •

virtual-project.eu